PROLETARI DIN TOATE ȚĂRILE, UNIȚI-VĂ!

Redacția și administrația: str. Vasile Conta nr. 16 tel. 11.10.05, interurban 72 și 286. Telex sportrom buc. 180

sportul

12 pagini 1 leu

Anul XXV — Nr. 772 (6206) ZIAR AL CONSILIULUI NAȚIONAL PENTRU EDUCAȚIE FIZICĂ ȘI SPORT Miercuri 31 decembrie 1969

Grafică de N. CLAUD...

ILIE NĂSTASE sportivul nr. 1 pe 1969

Îndeplinindu-și o plăcută misiune, „SPORTUL" a continuat tradiționala sa anchetă, întreprinsă în rîndul cititorilor, pentru desemnarea celor mai buni 10 sportivi români ai anului 1969.

S-au primit la redacție mii de scrisori, expediate din toate colțurile țării, ca și de peste hotare. Ne-a bucurat, mai ales, faptul că, în majoritatea cazurilor, cititorii noștri au adresat gînduri de simpatie și urări de noi succese în viitorul an competițional preferaților lor sportivi.

Dar, iată alăturat lista celor mai buni 10 sportivi ai anului 1969, după deschiderea corespondențelor sosite în termen.

Remarcăm faptul, cu toate semnificațiile lui, că pe acest tabel de onoare figurează reprezentanți a șapte discipline, dintre care 5 olimpice, că numele acestor sportivi români se află în primele locuri și în clasamentele care stabilesc ierarhia performerilor mondiali și continentali ai anului 1969, și că, în marea lor majoritate laureații anchetei „SPORTUL" sînt sportivi tineri, crescuți de regimul nostru, oameni cu mari posibilități de reafirmare în arena internațională. Printre disciplinele cuprinse în clasament figurează unele aproape necunoscute sau, în orice caz, foarte puțin dezvoltate în țara noastră, cu ani în urmă, dar în care, România a devenit o autoritate, pe plan mondial, datorită tocmai condițiilor puse la îndemîna tineretului nostru de către stat, în vederea practicării sporturilor, îndrumării și grijii care îi s-a arătat celor atrași de viața tumultuoasă a stadioanelor în anii construcției socialiste, ca și talentului deosebit și multilateral al generațiilor noi.

Onorantă pentru fiecare din cei zece clasați dar și pentru cellalți, prezența în tabelul celor mai buni sportivi români, îi obligă totodată pe ei ca și pe toți cei care reprezintă sau vor reprezenta culorile țării — la eforturi sporite în pregătire, pentru obținerea unor noi performanțe de prestigiu. Va fi cea mai profundă dovadă de înțelegere și răsplătire a preocupării și sprijinului permanent pe care partidul și statul nostru le arată mișcării sportive din România Socialistă.

(Prezentarea celor zece și lista cîștigătorilor — în pagina a 12-a).

1.	ILIE NĂSTASE	GHEORGHE BERCEANU	6.
2.	ION ȚIRIAC	CALISTRAT CUȚOV	7.
3.	FLOREA DUMITRACHE	CONSTANTIN CIUCĂ	8.
4.	ILEANA DRÎMBĂ	GHEORGHE GRUIA	9.
5.	MARIA ALEXANDRU	IONEL DRÎMBĂ	10.

IURII VLASOV

Gustul înfrîngerii

Coboram de pe podium. Ratasem ultima încercare și-l vedeam pe Reinhold Kuhn, un halterofil din R.F.G., sărind de bucurie și dansînd pe pătura ce-i învelea de obicei umerii. Fotoliul rivalului meu se afla chiar în fața podiumului.

Eram indispus, dar nu voiam s-o arăt. Zîmbeam. Dar ce fel de zîmbet!

Blitz-urile aparatelor de fotografiat se dezlănțuiseră în jurul-mi pentru ca să se reaprindă apoi pentru Reinhold Kuhn. Căutam o perdea de umbră. Dar, în cale, îmi ieși Kuhn mușcîndu-și nervos buzele. În urma lui, antrenorul Horst Bücker și doctorul Crain, american de origine.

Discurile zornăiau pe podium. Asistenții pregăteau haltera pentru concurs. Dacă Kuhn o va ridica, va fi campion...

Adversarul e acum lîngă mine. Ne salutăm cu un zîmbet politicos, dar evităm să facem pasul ce ne-ar obliga să ne strîngem mîinile și Kuhn, trece pe lîngă mine cu trupul uriaș, împănat cu mușchi puternici.

Crain îmi strigă amabil „Good, Rusian" (Bine, rusule) și îmi face loc să trec. Ochelarii lui Horst Bücker au o strălucire mată. String din dinți și încerc să zîmbesc indiferent. Aș vrea să dau impresia că sînt la fel de încrezător în forțele mele ca mai înainte.

Cobor și ultima treaptă a podiumului. Aș vrea să fug dar mă îndrept liniștit spre scaunul meu. Îmi pierd stăpînirea de sine pentru o clipă, numai pînă cînd îmi zăresc antrenorul. Privirile lui Trunov, însă, lunecă pe lîngă mine. Îmi musc buzele și aștept rezultatul duelului. Antrenorul principal, Barakușin, s-a săltat în vîrful picioarelor, cu ochii țintă spre podium. În sală e o liniște adîncă.

„Kuhn a prins haltera cu mîinile", îmi spun, încercînd să ghicesc mișcările adversarului.

E o tăcere sufocantă! Nu îndrăznesc să fac nici o mișcare. Grozav aș vrea să plec. Dar trebuie să aștept. Să aștept...

Cînd mă întorc cu fața spre podium, discurile halterei poposesc leneș, încet și sigur pe pieptul lui Kuhn. Eu însă le simt apăsarea pe pieptul meu, ca și Kuhn: degetele strîng cu putere gîtul unui condor imaginar.

Privirile managerului Gillpatrick mă readuc în fire. Îmi las mîinile pe speteaza scaunului și încerc să-l urmăresc indiferent pe Kuhn. În stînga, văd capul roșcat al lui Charles Huston, vechiul și devotatul meu admirator.

Kuhn se îndreaptă, cu un geamăt prelung. Întreaga sală geme împreună cu el, vuind apăsător. De ce nu-mi mai rămăsese o încercare, de rezervă? Veninul înfrîngerii mă stîrnește. N-aș mai fi dat greș! Dacă aș mai fi avut o singură încercare!

Fluturii de saciz strălucesc pe ghetele de concurs. Neplăcută situație: să fii spectatorul propriei tale înfrîngeri. Mă cuprinde o nădușeală fierbinte. Nu-mi pot lua revanșa! Sînt neputincios! Tîrziu! Tîrziu!

Încă un efort și Kuhn a ridicat haltera de pe piept. Aplauzele se transformă într-un vacarm asurzitor. Haltera e în mîinile lui Kuhn, ridicate deasupra capului.

A reușit! Kuhn se destinde, cu un zîmbet blajin. Spectatorii au înnebunit. Sala se cutremură de aplauze. Ca la comandă sute de ochi se îndreaptă asupra mea. Doctorul Solonțov, deznădăjduit, se ia cu mîinile de cap. Trunov se prăbușește în scaun, horcăind: „Kuhn e campion! Kuhn!".

Mă cuprinde oboseala. Mă simt sfîrșit. Tremur tot. Maioul și tricoul mi s-au lipit de corp. Sînt lac de sudoare, din creștet pînă în tălpi. De abia izbutesc să-mi tamponez nădușeala de pe frunte, de pe sprîncene și de pe gene. Gura, însă, mi-e uscată. Tremurînd, îmi apropii buzele de sticla cu apă. Nu-mi dezlipesc, multă vreme, sticla de gură, ca să nu văd nimic și să nu fiu obligat să spun ceva. În jurul meu e o larmă asurzitoare. Spectatorii se foiesc ca turbați...

Mă simt ca un neghiob, în mulțimea aceea veselă. Sînt privit cu o milă nedisimulată, de parcă aș fi schilod.

Îmi schimb tricoul și îmi aranjez frizura. Masorul îmi ajută să mă șterg cu prosopul.

Trunov mă fixează din scaun, cu o privire inexpresivă. Primii trei clasați vor fi premiați peste trei minute. În clipa aceea va trebui să arăt calm, neclintit. Dacă nu, va însemna că îmi recunosc înfrîngerea.

Horst Bücker e și el purtat pe brațe. Și-a scos ochelarii și dirijează cu ei corul ovațiilor. Spectatorii îl urmează entuziasmați.

Pe podiumul unde se află Reinhold Kuhn se rostogolește un ghem de trupuri vii. Admiratorii îl sărută obrajii, mîinile, ceafa, spinarea, umerii, fiecare ce nimerește. În clipa aceea simt și pe mine zenzația acelorași sărutări. Un fior mă trece prin tot trupul.

Pe scară, George Danger, halterofilul de categorie ușoară, urlă în extaz.

Mă simt copleșit, distrus, dar și mulțumit: pentru un timp n-am să mai simt pe umeri povara de a fi „primul din lume". Pentru un timp oarecare, pentru că după aceea am să fiu iar primul.

Sînt bucuros, că îmi pot trage sufletul. Acest amestec de amărăciune și de autentică relaxare mă uimește. Credeam că am să încerc numai amărăciune...

Ziariștii mă sechestrează. Sînt curioși, vor să vadă cum arăt. Nu vreu să mă dau bătut. Dar ei mă străpung cu privirile, căutînd să descifreze semnele înfrîngerii, pentru ca a doua zi, savurîndu-le, să scrie despre ele...

Încerc chiar să glumesc. Răspund la întrebările lor, perfide și absurde, liniștit, fără nici un fel de încordare! Căci acum trebuie să răspund zîmbind la orice întrebare, chiar la cele grosolane.

Șoptesc printre dinți, antrenorului:

„Scoală-n picioare! Ține-te bine! Ce te-ai pleoștit așa, ca la un parastas!"

În clipa asta îl urăsc! Unde-i siguranța lui de altădată?

Aș fi dorit să fie alături de mine, să rîdă, să glumească, să mă bată ușor pe spate, dar are o mutră de înmormîntare și tace abătut. Am devenit, oare, un „cadavru", care asistă la propria lui „înmormîntare?" Mă simt cuprins de o dorință sălbatică să-l apuc pe antrenor de piept, să-l scutur bine și să-i strig din fundul rărunchilor: „Ce crezi, că am devenit un „cadavru?" Cum îndrăznești să taci tocmai acum?! Cum îndrăznești să te lași copleșit?!"

Prin mulțime își face loc maghiarul Gabor Oros, de mai multe ori campion mondial la categoria mijlocie. Își scoate ochelarii și îmi spune într-o rusească stricată: „Ai să mai fii primul, Kalionov! E la fel de sigur, pe cît de sigur e că eu, Gabor Oros, sînt fiul lui Imre Oros și al lui Agner Zolai..."

Îi sorb avid fiecare cuvînt. Maghiarul își mijește ochii miopi și zîmbește. Pentru prima dată observ ce subțire și transparentă e pielea de pe pomeții obrajilor lui Trunov. Îi întorc spatele.

Kislov îmi aranjează lucrurile în sac, ajutat de atleții Zikov și Prozorov. Barakușin ne face loc să trecem prin mulțimea curioasă și rece...

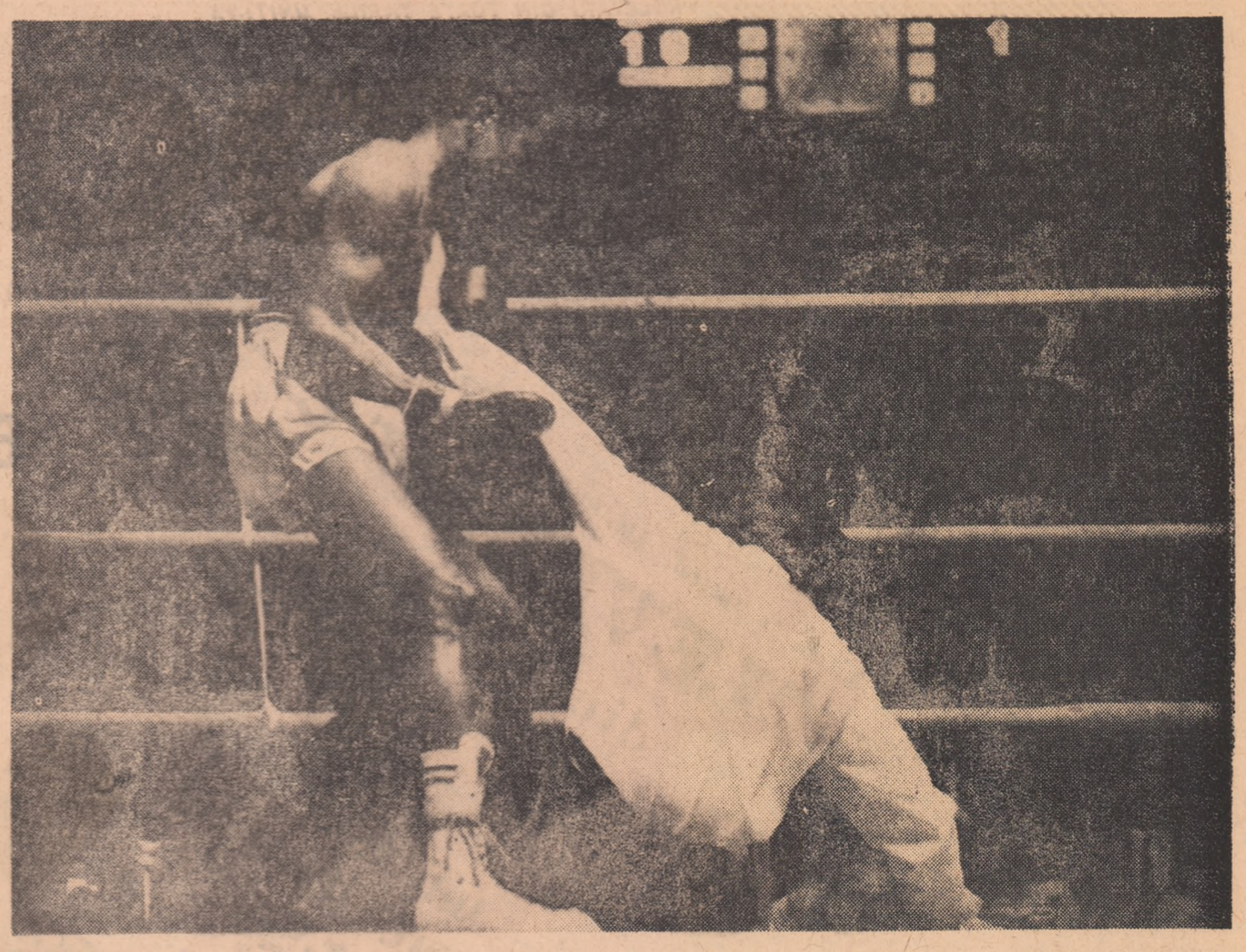

K.O. ...arbitrul! (Dintr-un meci în care fostul campion mondial José Legra, nu numai că l-a scos rapid din luptă pe spaniolul Scalco, dar l-a lovit, fără intenție firește, și pe arbitrul întîlnirii...)

EUROPA PRESS PHOTO

Henry de MONTHERLANT

BOXUL

Primilor cîntăreți greci de flaut, cînd veniră la Roma, văzînd că nimeni nu-i ascultă, starostele le porunci să boxeze.

(MOMMSEN, Istoria Romei)

Duminică după-amiază, reuniune de amatori, într-o sală de cartier, la Paris. Nu! Nu este vorba de Sala Societăților Savante (gale de box, dar, vai!, nu între savanți, se disputau prin 1920 în Sala Societăților Savante). O sală pricăjită, cu ringul ancorat de corzi, ca nu cumva să-și ia zborul, cu lighenașe, borcane, bureți, prosoape, o saltea (de lupte) care îți amintește de culcuș; fringhii, o scărițăcam instabilă suind spre galeria ce evocă o corabie; și cele două proeminențe ale mănușilor agățate de una din corzi, brune, netede, lucioase, evocînd, Dumnezeu să mă ierte, semnul taurului; în sfîrșit, ceva mai departe, un pian, scaune de grădină, un mic bufet, o oglindă Louis XVI, pentru că sala se metamorfozează în anumite zile în sală de dans. (Apropos de acest pian. Nu s-ar putea cînta la el arii antrenante pentru a-i stimula pe boxeri? Doar dacă nu i-ar încurca. Altfel, s-ar putea face un studiu despre influența muzicii asupra boxerului în acțiune).

Reuniunea e anunțată pentru ora două. Dar cum, la ora două și jumătate, în sală nu sînt decît „mînjii", încă în ținută de oraș, am senzația că va fi ceva în genul revistelor literare scoase de tineri, unde nu ești citit decît de colaboratori. Dar nu, mă înșel. La ora trei fără douăzeci apare publicul: fiecare se așează pe locul obișnuit și nu pe altul. Ca o bigotă pretențioasă, care cînd vine la slujbă ține morțiș la strana ei. Publicul e format din prieteni ai boxerilor, surori mai mari, copii, iubite, fără a uita mama: clasica doamnă Peyrony care, în momentul cînd lupta va îmbrinci pe băieți între corzi, de pe scaunul ei, — de obicei se așează în rîndul al doilea — va repezi umărul, va întinde brațul (bravo pentru gardă!), va întoarce capul (mai puțin bine), și va striga cu neliniște în glas: „Mi-e teamă să nu cadă amîndoi".

În ceea ce privește iubitele, făgăduite unei manifestări de frenezie cînd „va trage" cocoșelul lor drag, în restul timpului ele au un dublu rol: 1. să încurajeze fără deosebire orice boxer care le e simpatic și să-i insulte pe arbitri dacă acesta e învins; 2. să-i mănince din ochi pe acești oameni dezbrăcați, cu o nuanță desfrînată pentru cel mai puternic și o nuanță maternă pentru cel mai slab, ambele nuanțe fiind nuanțele aceluiași instinct destructiv. Femeile în jurul unui ring sînt ca o pompă aspiratoare: fiecare încercînd nădejdea de a capta ceva din forța acestor masculi. Altfel spus, să-i „iubească".

Boxerii, încă în costume de oraș, sînt amestecați printre spectatori. Psihologul din mine (Domnul Psiholog de clasa întîi) nu rezistă tentației. Ce caută aici puștiul ăsta cu trăsături delicate? Bădăranul acesta, chiar dacă are pumn, nu poate boxa subtil, iar frumușelul de iici o să se facă de rîs, ca și namila de colo, cu mușchii căzuți și chipul vlăguit. Domnul Psiholog de clasa întîi le privește și mîinile. Duminica mai ales poți să-i deosebești pe muncitori, studiindu-le mîinile, fiindcă în acea zi, după ce au fost obiectul unei anumite operații de curățire, caracteristicile lor ies mai lesne în evidență. Mîinile noduroase și tumefiate ale celor care fac munci grele (zidari, salahori etc.); mîinile nervoase și pline de cicatrici ale mecanicilor; cele albite de făină ale brutarilor; mîinile pătate de arsuri ale bucătarilor; mîinile palide și umflate ale spălătorilor de vase din restaurante... Și nu-mi mai încap în piele, recunoscînd cu o cvasi-certitudine că această „pană" trebuie să fie un tipograf: mîinile sale sînt roase de o substanță care nu poate fi altceva decît cerneala grasă de imprimerie; numai ea se încrustează în toate cutele pielii, pe întreg conturul unghiilor, căci dacă ar fi fost vorba de unsoarea neagră a mecanicilor aceasta ar fi fost îndepărtată în urma spălatului duminical. Simt că nu voi putea rezista mult fără să-l întreb (deși aproape n-ar fi necesar) pentru a avea confirmarea perspicacității mele, dar, mai înainte, aflu, dintr-o frîntură de frază a unui vecin, că „pana" mea este băiat de băcănie.

Orele trei fără zece, Paupau n-a sosit încă. Perrier nu face greutatea. Marini nu va putea veni decît la ora cinci. Cronometrul s-a stricat. Lipsește un burete pentru colțul din față. Cincizeci de minute întîrziere, dar dacă încerci să-ți manifesti nerăbdarea, vei fi privit cu mirare: aici domnește dezordinea inocentă și fericită, de ea însăși, scandalul care se transformă în glumă, gentilețea oarecum acră. Aceasta e Franța pe care am detestat-o odinioară și pe care o iubesc acum îndeajuns, fără a fi totuși sigur că am suficiente motive s-o fac. Proiectat de la galerie, sistematic, delicat și cu generozitate, scrumul țigărilor se așează pe craniul meu gînditor, în timp ce, pe acoperiș, se aude ploaia Parisului.

Dintr-o dată, la galerie, la trei metri deasupra capetelor noastre, se semnalează prima apariție a corpului uman. Tot rîndul celor de sus e învăluit într-un halou cenușiu de umbre și fum de țigară. Și, din mijlocul a 50 de vestoane aplecate peste balustradă, țîșnește acest tors gol. Un boxer, să tot aibă 16 ani, acum în ținută de luptă, căruia îi deslușesc cu greu chipul fiindcă lumina nu-i mîngîie decît torsul, atît de receptiv la claritate, pentru că este neted, așa cum sînt doar trupurile tinere... Ah, s-a isprăvit cu distracția.

„Războiul, spune Nietzsche, face să înceteze orice fel de glumă". Acest tors tînăr face și el să înceteze orice glumă. Pînă acum ne complăceam în amuzament, în trivial, dacă pot îndrăzni cuvîntul, în mediocru. Acum trecem în altă lume. În mod miraculos, alții o simt și nu eu. Privirile se ridică, cuvintele se rărescc. Fără îndoială, acest boxer gata de luptă este semnalul că plăcerea așteptată nu va mai întîrzia. Dar nu e vorba numai de acest lucru. Pentru francezii de după război, înrobiții grijilor cotidiene, atît de amăgiți de nimicuri, refuzați oricărui ideal, acest bust gol — straniu sub cerul sălii, ca un înger sau un demon pictat de o mînă florentină în registrul superior al pînzei — este poarta deschisă pe neașteptate către o lume mai înaltă, ce li se arată cu o undă de gravitate.

O lume mai înaltă care este a lor. O, oameni, această formă emoționantă nu e ireală și nici fantoma unui paradis de minciuni: e băiatul Guillet, fiul instalatorului, acela care meșterește toată ziua la o rablă de bicicletă. E chiar fiul lor, e fratele lor, sînt ei înșiși. Omul umilit înalță privirea și îl vede pe Dumnezeu. Și înțelege că Dumnezeu este chiar el, omul.

În românește de **Ilie GOGA**

NU CREDEȚI MAI NIMIC!

De curînd, s-a ținut, într-un loc secret, camuflat și păzit de ciini polițiști, un soi de conclav al arbitrilor, convocat la cererea conștiinței lor colective. S-au strîns cîteva sute în amfiteatrul ingenios decorat cu citate din regulamentul jocului, cu imagini de ofsaid și faluturi în careu, cu paragrafe din Declarația drepturilor omului, precum și cu stele dintr-acelea ce se conferă în exclusivitate coniacului și cavalerilor fluierului. Într-o aripă se așezaseră foștii sancționați, iar în cealaltă, actualii. Spre liniștea organizatorilor, în cele două despărțituri au încăput aproape toți. Un grup de nou născuți, aleși dintre cei mai neprihăniți au urat succes deplin lucrărilor breslei.

În timpul dezbaterilor s-au mărturisit păcate, greșeli voite și nevoite, ambiții și deșertăciuni, iluzii optice, temeri și remușcări, vise și idei programatice. N-a mai rămas nimic ascuns. Părea că în sală năvălise însuși uraganul Flora. S-a tunat împotriva fanatismului, au fost blestemați toți cei ce obișnuiesc să umble pe sub nasul arbitrilor cu fel de fel de deșertăciuni lumești, cei ce-i asimilează cu scafandrii, supunîndu-i la presiuni subtile, progresive și mari.

Au fost expediate scrisori înflăcărate tuturor echipelor năpăstuite cîndva. Cineva, cu figură de apostol, a prezentat un studiu exhaustiv despre influența păcatului originar asupra cavalerilor fluierului, amintind și despre apropierea Judecății de apoi. O altă figură (savant de astă dată) a prezentat un alt studiu despre cauzalitatea nevrozelor la arbitri. El sublinia că omul — devenit arbitru — e declarat și considerat public, o dată sau de două ori pe săptămînă, SUVERAN. Augusta existență durează însă numai un ceas și jumătate, după care individul e detronat și azvîrlit pe treptele muritorilor de rînd. Aceste metamorfoze bruște provoacă arbitrilor veritabile traume psihice, sentimente de frustrare, de înstrăinare, angoase și stări de preinfarct. Atmosfera devenise apăsătoare. Mulți dintre cei din față vorbeau singuri, ca pentru ei, rostind: *„așa nu se mai poate, așa nu se mai poate"* cu o frecvență de automatism verbal.

În pauză, asociația îmblînzitorilor de tigri și de lei a oferit un coctail prilej pentru un schimb de experiență cu arbitrii, oameni care au de luptat deseori, ca și ei, cu fiarele sălbatice. A fost vizitată expoziția „Violența de-a lungul istoriei fotbalului", conținînd scene comise pe stadioane de către grupuri de gorile travestite în spectatori.

La reluare, atmosfera era mai calmă. Confesiunea aceasta colectivă, totală, competitivă aproape, ușurase sufletele pînă într-atît încît mulți începuseră să plutească, deși în sală nu existau condiții de imponderabilitate. Deoarece problemele de etică fuseseră rezolvate, s-a trecut la cele de estetică, pomenindu-se de frumusețile profesiei, iar apoi la chestiuni mai savante, cum ar fi de pildă legătura ei cu științele juridice și cu cele oculte.

În sală au intrat cei de la federație (sectorul arbitri), adică cei ce fac delegările, permutările, avansările și alte lucruri mai puțin cunoscute. Erau desculți și îmbrăcați în alb, de unde am înțeles că se considerau veniți în penitență. Omagiind conclavul, ei au anunțat că se retrag din activitate. Vor fi înlocuiți pe viitor de un ordinator electronic. Mulți arbitri plîngeau cînd au aflat că vor fi aruncați la discreția unor mașini insensibile, opace la orice argumente, fără inimă. Tocmai atunci cineva avu o revelație: *„Frați de fluier! Cavaleri! Să pornim o cruciadă pentru izbăvirea fotbalului! Repetați după mine* (n.n. și toți s-au conformat): *vom răspindi dreptatea cu fluierul, pînă în cele mai îndepărtate unghere ale campionatului. Vom fi necruțători cu echipele gazdă și atît de corecți cu oaspeții încît nimeni nu va mai fi interesat să joace pe teren propriu. Este interzis arbitrilor a face parte din orice fel de mafie, fie ea chiar și asociația suporterilor vreunei echipe. Nimeni nu va mai cunoaște frica de acum înainte, iar, de va fi nevoie, fiecare va accepta să fie linșat pentru dreptate, convinși că văduvele și orfanii noștri vor rămîne în grija întregii omeniri".* Cinci sute de glasuri murmurau aceste fraze cu voci mistuite de o credință mistică: din o mie de ochi (ochi de arbitru) curgeau priviri de smoală fierbinte. Tocmai acum, ca la o comandă divină, afară începu să fulgere și să tune. Starostele cruciaților începu să vorbească din nou, dar pentru mine era de ajuns.

Am plecat cutremurat că s-a intrat în epoca arbitrajelor exacte și corecte. Iată, deci, c-am trăit s-o vedem și p-asta. Și cînd mă gîndesc cît devenisem de sceptici cîndva...

Romulus BALABAN

VASILE DIACONESCU

CHEMARE

Omule blazat,
Îmbătrînit înainte de vreme,
Copleșit de sofisme,
Sclerozat în prejudecăți...
Aleargă la stadion...
Și aruncă-ți inima
Ca minge pe gazonul suav!

Cufundă-te în fluviul de entuziasm
frenetic,
Fii părticică din hohotul enorm,
Ce înalță mai sus încă bolta!

Așa vei învăța din nou
Să rîzi și să cînți.

BRIAN GLANVILLE

Unde mi-e pălăria?

Majoritatea jucătorilor au cîte o mică cîudățenie. Unul nu vrea să se radă înainte de meci, celălalt își îmbracă tricoul întotdeauna, înaintea chiloților, altul dorește să iasă ultimul din vestiar. Pe vremea cînd jucam am avut doi asemenea băieți, care se-nvîrteau prin cabină, fiecare așteptînd ca celălalt să iasă înainte. În cele din urmă i-am silit să iasă umăr la umăr.

Acum două sezoane, în anul cînd am cîștigat Cupa, am căzut în primul tur cu Manchester United, în deplasare, și am plecat la Lytham, pentru un antrenament special. N-o prea duceam bine în Ligă și, ca să spun adevărul, nu ne prea făceam gînduri în legătură cu eliminarea de pe Old Trafford pentru că ne concentrasem asupra păstrării locului în prima divizie.

Oricum, ieșisem la o plimbare prin oraș cînd am văzut pălăria într-o vitrină. Era una păroasă, moale și albastră, cu o panglică de jur împrejur.

„Ce elegantă e!" am zis, adresîndu-mă unuia dintre băieți care era arbitrul eleganței. „Ți-ar trebui așa una, Laurie, se asortează cu unul din costumele tale".

Atunci cineva a zis: „Tu s-o cumperi, Șefule!". „Eu? Eu nu port pălărie", dar el a continuat: „Du-te, Șefule și cumpăr-o, ne va purta noroc".

Pînă la urmă am cumpărat-o și a devenit un fel de mascotă a echipei. Cînd am părăsit hotelul, în acea sîmbătă, spre Manchester, toți au avut grijă să-mi zică: „Nu-ți uita pălăria, Șefule!", și le-am răspuns: „N-aveți grijă, o voi purta. Dar dacă doriți să-mi aduceți un dram de noroc, înscrieți mai multe goluri decît ei". Ei bine, au făcut-o. Credeți sau nu am scos un 2—1, printr-un autogol și un penalty. După acestea, desigur, pălăria nu mai putea face nimic rău. A trebuit s-o pun de-o parte, înaintea turului următor, s-o scot iar la lumină în zilele Cupei și toată săptămîna dinaintea round-ului — jucam acasă cu Sunderland — toți mă întrebau de ea: „Totul e-n regulă cu pălăria, nu-i așa, Boss?"

Am cîștigat, am trecut apoi și de Wolves în deplasare, în turul cinci.

În turul șase, sorții ne-au repartizat din nou un meci în deplasare, la Birmingham și pe-atunci, recunosc, am început și eu să cred puțin în puterea mascotei. Pentru că noi nu aveam cu adevărat o echipă, ci un half-centru care și-ar fi lovit în teren și bunica și un portar care sărea ca din prăștie. Aveam deci suficiente motive să cred în mascotă.

Am luat trenul spre Birmingham. Mi-am agățat pardesiul în cuierul din compartiment și pălăria deasupra, dar cînd ne-am întors de la masă, ea nu mai era acolo. Am strigat: „Hei, veniți încoace, cine a luat-o?" și fiecare mi-a răspuns: „Nu eu, Boss", inclusiv directorii, după care întregul lot a cutreierat trenul în sus și-n jos, uitîndu-se în fiecare compartiment, căutînd să o găsească. Ne-a ajutat conductorul, chiar și chelnerii de la vagonul-restaurant, dar iată-ne la Birmingham fără pălărie și privindu-i pe băieți, vă pot spune că eram într-adevăr îngrijorat.

Un autobuz ne-a luat de la gară, dar în locul obișnuitelor cîntece și discuții n-a fost nimic decît o tăcere de moarte. Am încercat să schimb macazul, făcînd un joc de cuvinte: „Blimey, sper că nu-mi vei spune că pălăriile cîștigă meciurile? N-am văzut niciodată „a hat" (pălărie-n. trad.) care să realizeze un... hat-trick!". Dar n-am obținut nici măcar un zîmbet și atunci mi-am dat seama că dacă nu fac ceva, sîntem curățați.

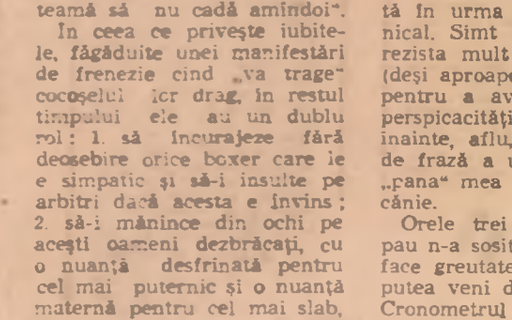

Atunci am încercat o nouă pistă: „All right, opriți mașina! Să facem o ultimă încercare. Poate cineva a dus-o la Biroul obiectelor pierdute".

Unul dintre băieți spuse: „Nu, cine ar fi putut s-o facă, de vreme ce noi am cotrobăit tot trenul?".

„Ce bază pot pune pe spusele unuia ca tine — am zis — un half, pe care o după-amiază întreagă l-am văzut căutîndu-și interul advers?" Și, în sfîrșit, am obținut de la el un hohot de rîs.

Micul Joe Moon, din administrația clubului, era cu noi. „All right — am continuat, Joe se va duce s-o caute la Biroul obiectelor pierdute și dacă o va găsi o readuce, cu un taxi, la teren". Am coborît apoi cu Joe din mașină, l-am luat de-o parte și i-am zis: „Ascultă, tu îți mai amintești cum arăta pălăria?" Și el mi-a răspuns: „Da cred că da!"

„Bine, am continuat, nu te mai obosi ducîndu-te la Birou, căci n-ai s-o mai găsești acolo niciodată, ci du-te în oraș și cumpără-mi alta, la fel".

În cabină am încercat să-i mai înveselesc, dar știam că fără pălărie totul e-n zadar. Puteai să-ți dai seama că îi obseda chestia chiar și după modul în care au ieșit pe teren, de parcă erau niște cămile constipate.

În primul sfert de oră, cei de la Birmingham ne-au dominat copios, băieții nostri nici nu știau dacă vor fi bărbieriți sau tunși. Din cînd în cînd vedeam cum unul sau altul dintre ei se uita spre loja directorilor, doar or vedea dacă a sosit pălăria și tare mai îmi doream atunci să nu fi cumpărat niciînd blestemata aia de pălărie. Am primit un gol, dar ar fi putut să fie și trei, cînd micul Joe a năvălit în lojă, foarte aferat, purtînd un pachet pe care mi l-a pus în mînă, zicînd: „Iat-o, Mr. Jones, iat-o!" Am smuls sfoara și hîrtia și înăuntru se afla o pălărie moale, albastră, asemănătoare celei vechi, în afara panglicii. Joe spuse: „Ce s-a întîmplat, Mr. Jones, nu-i cea de care avem nevoie?" I-am răspuns: „Nu, Joe, tu te-ai descurcat bine, e vorba doar de panglică, asta-i tot, tu n-aveai cum s-o dregi". Și mi-am pus-o pe cap.

Cum am văzut unul dintre băieți privind spre loja directorilor, m-am ridicat în picioare și am fluturat pălăria și el s-a întors vorbind spre unul și acesta spre altul, făcînd astfel turul întregii echipe.

Ai fi putut să-i vezi după aceea, complet transformați. În două minute am egalat dintr-un corner, apoi Jackie Briggs, interul nostru dreapta, a luat o acțiune pe cont propriu și am luat conducerea, iar cu cinci minute înainte de pauză am înscris din nou.

Abia atunci am început să mă neliniștesc de ce va urma. Nu puteam să cobor la cabină cu această pălărie, căci ei ar fi observat imediat, iar dacă nu coboram, ar fi mirosit imediat că-i o cursă. Nu rămînea decît un singur lucru de făcut, așa încît atunci cînd arbitrul a fluierat i-am înapoiat pălăria lui Joe, zicîndu-i: „Ai grijă de ea pînă mă reîntorc". Și am coborît fără ea. Pe cînd mergeam, mă întrebam tot timpul ce dracu să le spun ca ei să joace mai departe, la fel.

Ajuns în fața ușii i-am putut auzi sporovăind ca în vremurile bune, dar de îndată ce am intrat și m-au văzut, s-a lăsat o tăcere de moarte. Apoi Jimmy Steel a zis: „Unde ți-e pălăria, Boss? Am crezut că o ai, că ai recăpătat-o" și eu i-am răspuns: „Am recăpătat-o". Căutam să cîștig timp: „Desigur că am recăpătat-o, ce credeați că purtam?" Și el mi-a replicat: „Atunci de ce n-o ai acum?"

Și i-am răspuns: „De ce? Mă miră că tu, că voi toți, ați uitat pur și simplu, cum sînt". Iar el a fost obligat să întrebe: „De ce, Boss?" Și uloisem. „De ce?", am revenit, „Cînd m-ați mai văzut purtînd pălărie înăuntru? E ca și cum ar deschide o umbrelă în casă: ghinion mortal!"

În românește de Paul SLĂVESCU

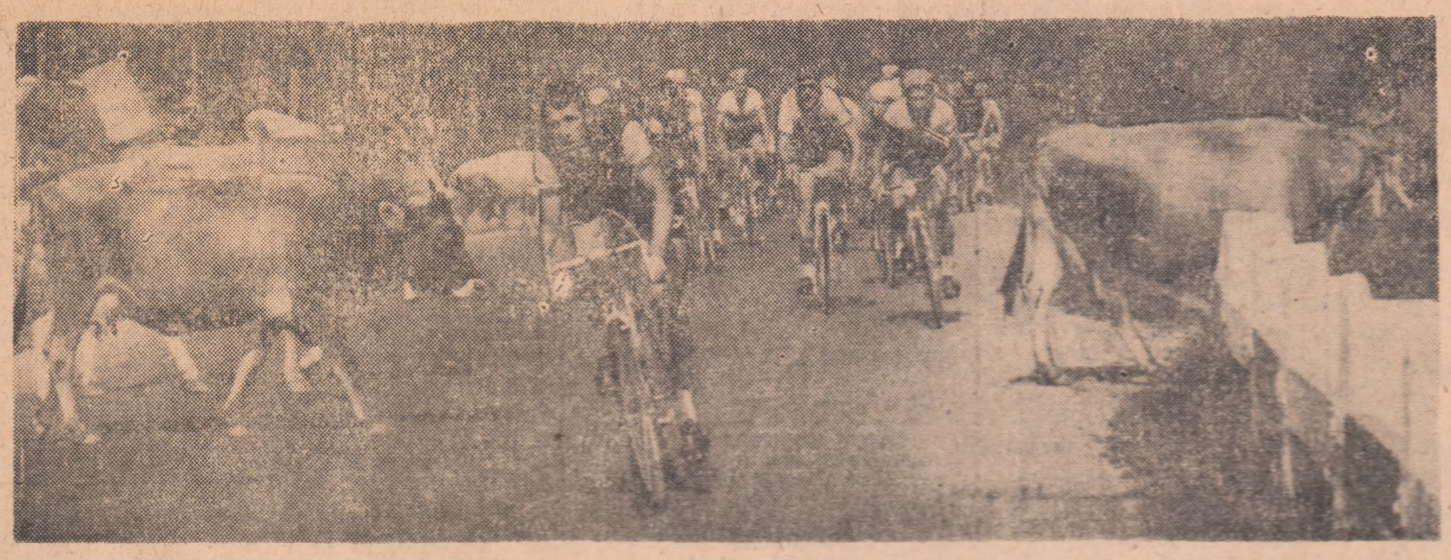

Pasaj de nivel! (imagine cu totul inedită dintr-o etapă a Turului României — 1969)

Foto: A. NEAGU

NOI RECORDURI ATLETICE!

• 46,20 m la lungime • 7,68 m la înălțime • 127,00 m la greutate, dar nu pe Pămînt, ci pe Lună...

1969 a fost anul primilor pași pe lună săvîrșiți de semenii noștri pămînteni. S-a realizat, astfel, unul din cele mai îndrăznețe visuri ale omenirii și s-a început o nouă etapă în cucerirea spațiilor cosmice. Specialiștii continuă să facă ipoteze pe marginea acestor epocale realizări ale minții omenești dar, în ipotezele lor, fantezia, imponderabilul, încep să lase loc, din ce în ce mai mult, calculelor. Pînă și calculele cu sarabanda lor de cifre — poate plicticoase în alte împrejurări — au ceva fascinant cînd este vorba de acest incomensurabil domeniu al cosmosului.

Să nu ne mire, așadar, că trimisul special al confratelui parizian l'Equipe, JEAN BERNARDET, aflat la centrul spațial de la Houston în timpul expediției lui Apollo 12, a fost tentat, în puținele clipe de răgaz, să profite de prezența sa în mijlocul specialiștilor și să stabilească, — firește pe baza unor calcule! — recordurile teoretice ale viitoarelor Jocuri Olimpice selenare.

Pentru a putea înțelege mai bine ce s-ar putea întîmpla de eventualele arene de sport selenare, este necesar să lămurim cîteva elemente de bază, în condițiile noastre terestre. (S.B.).

Să ne reamintim, în primul rînd, că în materie de travaliu — fie el fizic sau mecanic — unitatea de măsură o constituie forța necesară pentru a ridica un kilogram la o înălțime de un metru. Este, ceea ce se cheamă, kilogrammetrul sau abreviat kgm. Dacă trecem de la travaliu la putere atunci intervine în calculele noastre și timpul. Doi alergători, de aceeași greutate, care parcurg aceeași distanță fac același travaliu. Dar, dacă unul din ei o acoperă în mai puțin timp decît celălalt, înseamnă că el are mai multă putere. 75 de kgm într-o secundă echivalează cu un cal-putere (C.P.) care a devenit unitatea de măsură a puterii dezvoltată de motoare dar și de om.

S-a analizat travaliul unui mărșăluitor. Pentru un pas, el își ridică cu aproape 4 cm corpul și îl readuce pe sol frînindu-l. Din punct de vedere al travaliului muscular, aceasta reprezintă de două ori greutatea mărșăluitorului (cca 75 kg) pentru o deplasare de 4 cm, adică 0,04 m. În total: 2×75×0,04=6 kgm. La aceasta trebuie să adăugăm efortul necesar pentru mișcarea de translație a piciorului (circa 0.6 kgm) și efortul muscular pentru a declanșa mișcarea orizontală, de asemenea de două ori (circa 5 kgm).

Pentru un pas complet, adică mutarea piciorului stîng și a celui drept, se totalizează: 12+0,6+5=17,6 kgm. Dacă a avut nevoie de o secundă pentru a face un pas complet, puterea sportivului a fost 17,6:75=0,23 C.P.

În cursele de fond (cu o medie de cca 20 km pe oră) efortul estimat pentru un pas complet, adică două fulee, este de 48 kgm. Dat fiind că două fulee durează 0,75 s. un alergător dezvoltă o putere de 0,85 C.P.

Pentru un sprinter, efortul este de 112 kgm pe secundă ceea ce face ca puterea dezvoltată de el să atingă 1,5 C.P.

Dacă același om se urcă pe o bicicletă se consideră că efortul de tracțiune reprezintă a 40-a parte din greutatea transportată. Pentru un om de 75 kg (75:40=1,87 kg), pedalînd cu 20 km pe oră, deci cu 6 m pe secundă este necesar un travaliu de 11,22 kgm. Dar pentru a face ca o bicicletă ușoară să înainteze cu 20 km pe oră sînt necesari și 6 kgm. Așadar, în total: 11,2+6=17,2 kgm. Pentru a rula cu 50 km pe oră, efortul cerut de pedalat adăuga: rezistenței aerului duce la 45 kgm pe secundă efortul permanent, adică 45:75=0,6 C.P.

Un automobil care înaintează pe Pămînt depune un efort pentru a se deplasa și altul pentru a învinge rezistența aerului. Pentru efortul de deplasare problema se poate simplifica estimîndu-l la 20 kgm pentru o mașină avînd greutatea totală de o tonă. Dacă viteza mașinii este de 120 km pe oră, adică 33,3 km/s, efortul necesar va fi 33,3×20=66,6 kgm, deci 666:75=ceva mai puțin de 9 C.P.

Calculul efortului necesar pentru a învinge rezistența aerului este mult mai complicat. El ține seama de greutatea specifică a aerului, de accelerația gravitației (g), de suprafața frontală a mașinii, de un coeficient al formei mașinii, numit Cx și... de viteza ei. Grosso modo, se înmulțește greutatea specifică a aerului cu coeficientul formei, apoi cu suprafața frontală și în fine cu viteza iar rezultatul se divide la 2 g. Se obține un număr de kgm care multiplicat cu viteza în metri pe secundă și împărțit la 75 va da puterea necesară pentru a învinge rezistența aerului.

• Dar pe Lună?...

Dacă transpunem toate aceste calcule pe Lună, ce se va întîmpla?

Trebuie să ținem seama de faptul că masa specifică a aerului și gravitația diferă mult față de cele de pe planeta noastră. Admițînd că omul (și mașina) își păstrează forța, care vor fi noile lor posibilități?

Presupunerile sînt, trebuie să recunoaștem, încă destul de vagi. Atît omul cît și mașina au nevoie de un echipament special pentru a-și asigura aportul normal de oxigen așa încît va trebui să avem în vedere și greutatea echipamentului. În ceea ce privește masa specifică a aerului sau... a ceea ce îi ține locul pe Lună, discuțiile n-au fost încheiate. Majoritatea specialiștilor afirmă că ea ar fi egală cu zero dar sînt și cîteva personalități care își propun să-l dovedească existența.

Făcînd abstracție de aceasta, o mașină ar putea să-și concentreze tot efortul în ceea ce privește deplasarea dar cum gravitația este de 6 ori mai mică pe Lună, acest efort ar fi extrem de redus. Pentru a atinge o viteză de 120 km pe oră, tona de mașină n-ar avea nevoie decît de un efort de 3 kg, adică de 1,5 C.P. Firește, gravitația foarte redusă pune serioase probleme în ceea ce privește contactul cu solul, ca de altfel și starea pulverulentă a acestuia.

Dacă aceste probleme de detaliu se rezolvă, atunci o mașină de o tonă nu va avea nevoie decît de 1,5 CP la 120 km pe oră, de 2,5 CP la 200 km pe oră și de 4,5 CP la 300 km pe oră.

• 46,20 m la săritura în lungime!

Să revenim, însă, la oameni. Pentru ei problema este mult mai simplă. Greutatea lor va trebui împărțită la 6 în timp ce puterea dezvoltată de organismul lor rămîne aceeași. În schimb, aderența la sol constituie și pentru ei o dificultate. Pentru o valorificare optimă a mușchilor unui alergător va trebui să se realizeze o pistă de o anumită consistență și să se revizuiască [illegible] pantofii cu cuie. Dacă este adevărat că o gravitație foarte redusă aduce și unele inconveniente, ea alterează, în schimb, considerabil punctul de sprijin. Pentru a putea face o comparație cu privire la utilizarea potențialului muscular al omului pe lună, vom admite că punctele de sprijin sînt pozitive și neinfluențate de gravitație. Este ceea ce se întîmplă, practic, atunci cînd atletul își așează pur și simplu pantofii cu cuie pe sol.

Pentru un săritor în lungime care atinge 8,20 m pe Pămînt, va trebui să se țină seama numai de partea de zbor generată de energia atletului, scăzîndu-se ceea ce se obține prin glefuirea tehnică a aterizării. Dacă admitem că acest surplus este de cca 0,60 m rămîne un salt de 7,60 m care va trebui amplificat în raport invers cu gravitația, adică se va înmulți cu 6. Se obține, atunci o săritură de 45,60 m la care va trebui să adăugăm cei 60 cm obținuți prin tehnica aterizării.

• Brumel ar sări 7,68 m (în înălțime, firește!)

Pentru săritorii în înălțime situația diferă deoarece nu trebuie să uităm că atunci cînd sar pe Pămînt 2,28 m, ei nu deplasează centrul de greutate decît cu 1,08 m. Se consideră, într-adevăr că un atlet care stă în picioare are centrul de greutate la 1,20 m de sol.

Deci, în cazul săritorilor în înălțime, se va multiplica cu 6 numai distanța pe care își deplasează centrul de greutate. Se ajunge la 6,48 m la care trebuie adăugați cei 120 cm (de la sol pînă la centrul lor de greutate). Așadar, performanța de 2,28 m a lui Brumel ar putea deveni pe Lună 7,68 metri!

• Cicliștii selenari mai rapizi decît automobiliștii de pe Terra

Pentru un ciclist care ar pedala cu 50 km pe oră, undeva pe planeta noastră, și care cheltuie pentru aceasta 45 kgm pe secundă, pe Lună, cu același efort, el poate realiza o viteză de 320 km pe oră!

La aruncarea greutății — pentru a reveni în domeniul atletismului — performanțele pămîntene se multiplică de asemenea cu 6 admițînd că s-a rezolvat problema „ancorării" atletului pe solul lunar. Cu o energie echivalentă și cu o greutate de 7,257 kg care pe planeta vecină ar avea doar... 1,200 kg, o aruncare record ar atinge aproximativ 125 de metri la care ar trebui să se mai adauge cca 1,50 m pe care bila de metal îi cîștigă datorită faptului că nu întîmpină rezistența aerului. Aruncarea greutății pe Lună s-ar situa în jurul frumoasei cifre de 127 metri. Rămîne de văzut, însă, dacă detenta atletului, care pe Lună va cîntări de șase ori mai puțin, nu-l va proiecta în afara cercului ceea ce cu toată părerea de rău, ar duce la anularea rezultatului pe un motiv foarte întemeiat: aruncare depășită!!

VITEZE TERESTRE

PROBA	RECORDUL LUMII	MEDIA ORARĂ
100 m	9,9	36,360 km
200 m	19,5	36,720 km
(linie dreaptă)		
200 m	19,8	36,360 km
(cu turnantă)		
400 m	43,8	32,760 km
800 m	1:44,3	27,610 km
1500 m	3:31,0	25,560 km
5000 m	13:16,6	22,570 km
10000 m	27:39,4	21,670 km
Maraton	2.11:47,0	19,200 km
110 mg	13,2	30,000 km
20 km marș	1.29:25,0	13,390 km

ÎN 1869 — 1870...

• *Se efectuează primele sărituri cu schiurile în Norvegia, în stilul lui Sondre Auersen Norheim din Telemark, care a impus săritura fără băț, cu picioarele întinse, îndoindu-le din genunchi doar pentru amortizarea aterizării.*

• *Nașterea ciclismului competițional, cu întrecerea Grand Prix d'Amiens, care a urmat primei curse pe șosea, Paris — Rouen, organizată de revista „le Vélocipède illustré" la 7 noiembrie 1869, cu participarea a peste 300 de concurenți, printre care și... cîteva femei!*

• *Apar, în Statele Unite, primii jucători profesioniști de baseball.*

• *Este în plin domnia englezului Jem Mace în boxul mondial, sport practicat încă, după regulile lui London Prize Ring, cu pumnii goi. Mace, poreclit The Gypsy (Țiganul) și „Părintele boxului modern", devine în 1870 campion al Americii.*

• *Cea de-a doua ediție a jocurilor preolimpice, ținută la Atena și create de Evanghelie Zappa la București.*

• *În tratatul său de „Pedagogie", profesorul ardelean Simeon Bărnuțiu, de la Universitatea din Iași, stăruia asupra necesității armonizării puterilor corporale cu cele intelectuale și morale.*

• *Funcționează cu succes, la București, „Societatea centrală de arme, gimnastică și dare la semn", înființată cu 3 ani în urmă sub președinția istoricului V. A. Urechiă.*

• *Se practică intens canotajul la Timișoara, în cadrul primului club nautic din România, numit foarte pitoresc „Societatea luntrașilor", înființată în 1864 și care va deveni ulterior clubul „Regata".*

• *Primele manifestări atletice în S.U.A.*

• *Primele campionate de marș în Anglia. La Londra se inaugurează prima pistă atletică de zgură.*

• *Epoca de înflorire a luptelor. Apar primii coloși ai saltelelor. Luptele se desfășoară mai ales la bilciuri și sub cupola circurilor.*

• *Se interzice, în fotbalul englez, jocul cu mîna.*

• *În Anglia se notează primele performanțe mondiale la natație.*

• *Canotorul canadian Edward Hanlan devine idol sportiv național, datorită celor 300 de victorii obținute pe apă.*

• *Scoțianul MacGregor, constructorul unui caiac de lemn, organizează prima regată.*

• *Apar primele cluburi de scrimă în Germania, la Hanovra, Frankfurt, Köln.*

• *Primele întreceri de tir la ținte mișcătoare, în S.U.A.*

• *Se îmbunătățește tehnica de cățărare în alpinism, pe baza experiențelor anterioare, printre care dramaticul accident din 1865, pe Carvino, al echipei englezului Edward Whymper*

• *Englezul Walter Wingfield stabilește primele reguli ale jocului de tenis.*

• *În Canada, la Quebec, Ottawa și Montreal se încropesc primele jocuri de hochei pe gheață.*

• *Arta plastică modernă începe să se preocupe de temele sportive. Auguste Rodin sculptează și toarnă în bronz „Boxerul". Eduard Manet și Alfred Sisley pictează scene de la cursele de cai și regatele de canotaj.*

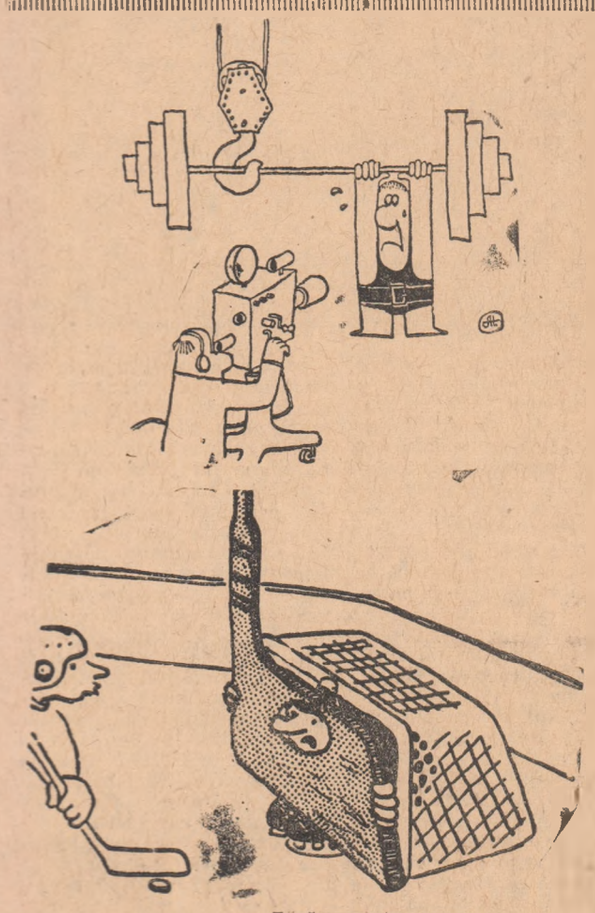

Fără cuvinte.
(Din „SPUTNIK" — Moscova)

ÎN URMĂ CU 1300 DE ANI ȘAHIȘTII JUCAU CIATURANGA!

În „Cartea Regilor" vestitul Firdusi povestește în versuri care au biruit timpul, ajungînd peste generații pînă la noi, cum în vremea regelui persan Husru, supranumit Nușirvan — adică cel drept — s-au înfățișat la curtea-i strălucită, soli din depărtata Indie, purtînd cu dinșii daruri bogate și urări de bine.

Între darurile aduse se afla și o minunată tablă cu pătrate albe și negre, pe care stăteau în neorînduială mici figuri de fildeș meșteșugit lucrate, înfățișînd călăreți, elefanți și pedeștri.

Întrebați de rege ce reprezintă acestea, solii se plecară cu smerenie pînă la pămînt, iar unul dintre ei glăsui:

— *Mărite doamne, acesta-i un joc care închipuie războiul, întocmai ca o oglindă. L-au inventat înțelepții noștri cu multă trudă și-s mîndri peste măsură de dînsul. Și fiindcă avem a îndrepta anume neînțelegeri între țările noastre, iată ce zicem: dacă înțelepții curții tale vor fi în stare să descopere taina acestui joc, să pună oștile la locurile lor și să arate cum vor merge ele în bătălie, atunci, mărite doamne, într-adevăr vor arăta că înțelepciunea lor n-are pereche în lume, iar stăpînul meu, prea luminatul rege al Indiei, se va arăta gata să plătească orice tribut îi va fi cerut. Dar dacă, dimpotrivă, ei nu vor reuși să afle taina jocului, înseamnă că sînt mai prejos decît înțelepții Indiei și va trebui să plătiți prea luminatului meu stăpîn tributul ce-l va cere. Căci înțelepciunea stă deasupra tuturor bunurilor omenirii și toți trebuie să ne plecăm în fața ei...*

— Adevăr ai grăit, bătrîne înțelept, răspunse Nușirvan. Să ne întrecem dară în această luptă a gîndirii. Îți cer șapte zile de răgaz, iar în a opta ne vom aduna iarăși ca să vedem de partea cui a fost izbînda.

Și deîndată dădu poruncă să se adune înțelepții și să purceadă a căuta dezlegarea tainei jocului.

Zilele treceau repede și se apropia sorocul hotărît. Din ce în ce mai des își clătinau a nedumerire capetele încărunțite înțelepții, căci jocul își păstra nepătrunsă taina. Iar cînd soarele răsări vestind cea de a șaptea zi, ei se înfățișară înaintea lui Nușirvan și își mărturisiră neputința. Doar sfetnicul cel mai apropiat al regelui nu se dăduse bătut. Retras în singurătate, el își frămînta neîncetat mintea și strădaniile sale fuseră răsplătite. În noaptea din spre ziua a opta, el reuși să dezlege taina jocului și cu inima plină de bucurie vesti stăpînului său biruința.

În a opta zi, la ceasul prînzului, curtea se adună în toată strălucirea ei. În fața regelui și a solilor uimiți, credinciosul sfetnic așeză piesele pe tablă la locurile lor, așa cum le era menirea:

— În mijloc stă regele, căci el comandă oștirea în timpul bătăliei. Alături stă sfetnicul său cel mai apropiat, căci chiar cel mai mare rege are nevoie de sfaturile înțelepților. De-o parte și de alta stau elefanții de război, apoi călăreții, iar în margine carele de luptă. În primul șir, după cum e orînduiala în bătălie, stau pedeștrii...

Bătrînul sol indian își ridică mîinile încărcate cu pietre scumpe și, minunîndu-se de cele văzute și auzite, vorbi tulburat:

— *Niciodată n-a văzut sfetnicul tău, mărite doamne, o tablă ca aceasta! N-a vorbit cu nici unul dintre înțelepții Indiei, iar eu însumi am păstrat taina ca un mormînt și nici un cuvînt al meu n-a putut să-l ajute cumva Mărite șah, prețuiește-l și cinstește-l cum se cuvine pe acest sfetnic, căci înțelepciunea lui n-are pereche!*

Și Firdusi ne povestește cum Nușirvan l-a încărcat cu daruri și onoruri pe sfetnicul său, iar jocul minunat a dat poruncă să fie învățat de toți supușii săi, ca fiind cel mai înțelept și mai frumos dintre toate...

★

Acesta-i, pe scurt, cuprinsul uneia dintre numeroasele legende asupra originei șahului, pe care le găsim în literatura persană și arabă. Chiar Firdusi mai dă în „Cartea Regilor" și o altă versiune, iar legenda binecunoscută a brahmanului Sissa, care-a cerut drept răsplată pentru invenarea șahului un bob de grîu pentru prima căsuță a tablei, două pentru a doua, patru pentru a treia etc., în total o cantitate uriașă, exprimată printr-un număr de 18 cifre, — o găsim în scrierile istoricilor arabi Masudi (sec. X), Biruni (970—1038) și Ibn Khallikan (1211—1282). Această legendă a fost povestită cu neîntrecută artă de către maestrul Mihail Sadoveanu, în „Povestea Șahului".

Deși înflorite cu nenumărate amănunte de bogată imaginație orientală, aceste legende cuprind totuși un sîmbure de adevăr: în toate, patria șahului este arătată a fi India. Lucrul acesta a fost confirmat de alte documente, din studiul cărora s-a putut stabili cu destul de mare exactitate nu numai originea indiană a șahului, ci și epoca apariției și a trecerii sale din India în Persia.

Cea mai veche mențiune despre șah o găsim în romanul persan „Karmanak", apărut în jurul anului 600, în timpul domniei regelui Husru II (590—628). Povestind aventurile prințului Ardeșir, întemeietorul dinastiei Sasanizilor, autorul necunoscut spune că „în tinerețea sa Ardeșir era mai îndemînatic decît toți tovarășii săi în jocurile cu mingea, în călărie, în *Satrang*, în vînătoare și în alte arte cavalerești".

Desigur, aceasta nu înseamnă că șahul era cunoscut în timpul cînd a trăit Ardeșir (sec. III e.n.), ci numai că în epoca scrierii romanului șahul era cunoscut în Persia.

În următorii 50 de ani (600—650), într-un poem indian al lui Bana, găsim două pasaje în care se vorbește despre șah și în care se descrie ordinea care domnea în regatul Kanauj, vremea rajahului Harșa (606—648). Bara spune că sub domnia lui „n-a avut loc vreo altă luptă decît între albine stringătoare de miere, nu s-au tăiat alte picioare decît ale versurilor și n-au fost întreținute alte armate (Ciaturanga) decît pe tabla cu 64 pătrate (Aștapada)". De asemenea, găsim o altă relatare persană (datînd între 650—750) în care este povestită, într-o formă mai simplă, legenda pe care am reprodus-o la începutul acestor rînduri.

Pe baza acestor documente, se poate afirma că șahul a fost cunoscut, în forma lui primară, în valea Gangelui și în Persia, în jurul anului 600. Este oare jocul mult mai vechi? La această întrebare cunoscutul istoric englez al șahului, H.J.R. Murray, răspunde astfel.

„În general s-a constatat că atunci cînd o țară are o literatură dezvoltată, în ea apar mențiuni despre șah în decurs de 50 de ani de la introducerea jocului, sau de la o schimbare importantă în regulile lui. În povestea persană despre introducerea șahului se arată cum un sol indian a adus acest joc lui Husru I și i-a propus să explice jocul sau să plătească tribut; se poate presupune că indianul a folosit pentru scopul său mai de grabă un joc inventat de curînd, decît unul vechi, care ar fi putut fi cunoscut în Persia. În perioada dintre 450 și 550 e.n., nordul Indiei a fost invadat de valuri succesive de Huni, care au zguduit fundamentele societății din nordul Indiei și au rupt lanțurile tradiției». Numai după ce Husru I a zdrobit puterea Hunilor în valea rîului Oxus, ravagiile produse de ei au încetat. Toate aceste trei considerente vorbesc în favoarea tezei că șahul a fost inventat în jurul anului 570 e.n. și explică de ce călătorul chinez Fa-hien, care a vizitat India între 399—414 scrînd o povestire detaliată a călătoriei sale, nu pomenește nimic despre șah".

În sfîrșit, acestor argumente li se poate adăuga unul de ordin filologic. Evoluția denumirii șahului, pornind din India atît spre apus cît și spre răsărit, arată clar originea lui indiană. Într-adevăr, denumirea indiană a șahului, Ciaturanga, cuvînt sanscrit care înseamnă armată, s-a transformat la persani în Ciatrang, iar la arabi, în Satrandj, pentru a ajunge în Spania la Ajedrez. Spre apus, trecînd mai întîi în Tibet, Ciaturanga s-a transformat în Ciandraki, apoi trecînd în China a devenit Cianki sau Ciong-ki, iar mai tîrziu Siang-ki, joc care mai există și astăzi, deși prezintă mari deosebiri față de șah. În Japonia Siangki a ajuns Shogi.

Se poate trage deci concluzia că Ciaturanga, străbunul indian al șahului, datează aproximativ de la sfîrșitul veacului al VI-lea e.n. și a apărut pentru prima oară în valea Gangelui, unde s-au găsit poemele lui Bana. De aci el s-a răspîndit în toată lumea, transformîndu-se și ajungînd ceea ce este astăzi.

Sergiu SAMARIAN

PROCESUL BUF

După ce timpul lecuiește rănile cele mai dureroase lăsate de fiecare sezon în sufletele aprinșilor tifosi ai lui „calcio" (microbiștii care-și văd idolii rătînd mirificul „scudetto" — titlul de campioană a Italiei), în inimile slujitorilor celor mai iluștri ai fotbalului italian, spiritul goldonian coboară triumfător de vreo cinci ani încoace asupra întregii peninsule. Trecutul este disecat în nota acelui vestit „umor gaio", specific italienesc, care urmează de obicei, într-un relaxant scherzo, furtunilor ce se declanșează, de regulă, după ultima etapă a unui campionat. Acea „furia" latină se împrăștie la fel de ușor cum se naște. Frunțile se descrețesc, imprecațiilor le ia locul binecuvîntata glumă.

Gluma — de care oamenii au nevoie mereu, ca de aer — a reunit și după ultimul campionat, vînfurile tehnicienilor, în a cincea ediție a vestitului „proces buf" de la Cesenatico, care formează sarea și piperul vacanței, alături de manevrele de pe piața fotbalistică. Figurile centrale au fost doi dintre antrenorii aflați în sezonul trecut la un pas de cîștigarea titlului — Nereo Rocco (Milan) și Manlio Scopigno (Cagliari) — și care, pierzîndu-l în final, i-au decepționat și i-au scandalizat cel mai mult pe suporterii respectivi. „Tribunalul", alcătuit după toate normele judecătorești, cu președinte, parte civilă, reclamanți și, bineînțeles, cei doi inculpați, a început dezbaterile în nota unei veritabile „commedia dell'arte". Pretextul: o scrisoare „anonimă" din Sardinia, citită în tribunal de către Alberto Rognoni, reprezentînd procurorul, în care sînt apărați Rocco și Scopigno și este acuzat Pesaola că ar fi cîștigat campionatul printr-o viclenie diabolică, grație favoritismului napolitan. Apoi, în dezbaterile „cazurilor", acuzatorii și acuzații și-au expus părerile critice în forma cea mai glumeață: unii au propus, în numele celor trădați de Rocco și Scopigno, pedepse ce au stîrnit hazul (Rocco, de pildă, învinuit că se află sub papucul lui Rivera și că se lamentează într-una, a fost pedepsit să bea timp de... 30 de ani numai apă minerală, spre disperarea președintelui lui Milan, Carraro, care a protestat declarînd că, astfel, va fi dus la ruină), alții i-au apărat pe un ton mai grav, aducînd argumente reale: Cagliari a beneficiat doar de 12 jucători, iar Milan a avut un atac mai debil decît în anul precedent. Pînă la urmă, însă, cei doi n-au fost condamnați nici măcar la plata „daunelor de judecată" (care trebuiau să se ridice la... o liră de fiecare), întrucît s-a dovedit că, de fapt, ei nu pierduseră titlul, ci florentinii lui Pesaola îl cîștigaseră cinstit.

Dar, ca în orice secvență de „commedia dell'arte", gluma a scos la iveală unele adevăruri cărora maniera de expunere în „tribunalul buf" nu le-a diminuat valabilitatea. Reține atenția, în mod deosebit, declarația finală a lui Evangelisti, subsecretar al Ministerului Turismului și Spectacolelor, ținută în fața unei asistențe compusă din înalte personalități ale fotbalului peninsular sau din afara lui, între care Pasquale (fost președinte al Federației italiene de fotbal), Fabbri, Valcareggi, poetul Alberto Lucia (discipolul favorit al lui Salvatore Quasimodo), scriitorul Mantegazza, Picchi etc.

„În Italia — a spus Evangelisti — se crede în mod eronat că există un Minister al Turismului și al Sportului. Nu-i adevărat. Este Ministerul Turismului și Spectacolelor. În ce privește sportul, Ministerul are doar sarcina de a ratifica numirea președintelui C.O.N.I. (Consiliul Olimpic Național Italian)... Nu se poate să nu se ia unele inițiative în favoarea tineretului. ȘTIM BINE CĂ, ÎN ITALIA, STATUL NU CHELTUIEȘTE NICI O LIRĂ PENTRU SPORT. CRED CĂ VOR FI TOTUȘI APROBATE UNELE PREVEDERI LEGISLATIVE, ÎN PRIVINȚA, DE PILDĂ, A CONSTRUIRII DE BAZE SPORTIVE COMUNALE DESTINATE TINERETULUI... Sînt sigur că actualul Minister va deschide o pîrtie, oricît de mică, în avantajul sportului"...

Aurelian BREBEANU

MARI EVENIMENTE SPORTIVE ALE ANULUI 1970

ANGAJAMENTUL FIZIC VA INFLUENȚA ORGANIZAREA SISTEMELOR DEFENSIVE

Oțelea privește spre poarta formației R. D. Germane balonul șutat de Gh. Gruia

Foto ZENTRALBILD

La sfîrșitul lunii februarie și începutul lunii martie, în mai multe orașe din Franța se va desfășura cea de a VII-a ediție a campionatului mondial masculin de handbal. Este un eveniment a cărui apropiere se simte încă de multe luni în Europa, mai ales, unde acest frumos joc sportiv se bucură de o largă răspîndire și unde în ultimii ani a cunoscut o puternică dezvoltare. Accelerarea pregătirilor, organizarea a numeroase turnee sau jocuri bilaterale de verificare, deplasarea frecventă a antrenorilor responsabili de pregătirea unor selecționate naționale la aceste competiții, spațiile ample acordate de ziare handbalului masculin — toate vorbesc grăitor despre această mare confruntare sportivă ce se apropie cu pași repezi.

Efervescența aceasta mă îndreptățește să cred că partidele ce și le vor disputa cele 16 echipe finaliste vor fi extrem de aprige, lupta sportivă atingînd limite cu care nu ne-am prea întîlnit în handbal. Din această cauză sînt convins că handbalul-spectacol, pe care amatorii de sport îl-au îndrăgit cu ani în urmă, va lipsi de la ediția a VII-a a campionatului mondial, fiind înlocuit cu un handbal în care accentul principal va fi pus pe angajamentul fizic, mai bine zis pe forță. Este cert, de asemenea, că toate echipele finaliste acordă acestui factor de pregătire o atenție deosebită, deoarece nu numai noi întîlnim ceea ce se va întîmpla în Franța.

În aceste condiții este, pe de altă parte, evident că o pondere deosebită o capătă organizarea sistemului defensiv, cu atît mai mult cu cît nu numai în fotbal, ci și în handbal a început să fie prețuit principiul după care „cel mai bun atac este apărarea". Din păcate amprenta de angajament fizic general va influența cred și organizarea sistemelor defensive, făcîndu-le mai agresive, mai avansate. Interesant în această direcție cred că este faptul că și selecționata României și-a reconsiderat principiile de pregătire, acordînd o atenție deosebită apărării. Vreau însă să precizez că noi sîntem pregătiți să jucăm și calitativ superior dacă adversarul ne-o va permite. Dacă nu, handbaliștii români — care știu bine acest lucru — sînt pregătiți să facă față celor mai dure și mai agresive apărări.

În privința pronosticurilor eu rămîn un optimist. Favorita mea este reprezentativa României, mai ales dacă, împreună cu ceilalți jucători, vom realiza în luna ianuarie o pregătire temeinică, fără nici un fel de „rabat". Principala contracandidată este selecționata U.R.S.S., după care urmează un pluton de trei echipe: Cehoslovacia, R. D. Germană și Iugoslavia. Dintre aceste cinci formații trei se vor sui în mod sigur pe podium.

Cornel OȚELEA
maestru emerit al sportului, căpitanul echipei reprezentative masculine de handbal a României

SCHIORII LA VAL GARDENA

Situată în inima Dolomiților, Val Gardena reunește de-a lungul a peste cinci kilometri trei orașe ladine Ortisei (1236 m) — Sta. Cristina și Selva (1563).

Pînă de curînd, prea puțin cunoscută. Val Gardena va cunoaște în cîteva luni consacrarea mondială. Pe plan turistic, Italia nu putea face o alegere mai bună. Decorul montan grandios, impresionant și unic al reflexelor roșietice pe care le răsfring sub sărutul soarelui vîrfurile Selba (3151 m), Sassolungo (5181 m), Marmolada (3342 m), climatul blînd și uscat, ca și ospitalitatea unei populații străvechi cu rădăcini crescute din realitatea romană, altoite de cultura germanică coborîtă din nord sînt atracții care garantează succesul de casă al „mondialelor alpine 1970".

Pe plan strict sportiv, schiorii vor aprecia un echipament mecanic de 43 mijloace de urcare care, prin diversitate și viteza de înaintare, vor satisface sarcinile de antrenament și concurs.

Dacă în februarie 1969 cu ocazia premondialelor, pîrtia de coborîre femei „CIR" (plecare 2283 — sosire 1608 cu o înclinație medie de 25.47 la sută pe o lungime de 2750 m) s-a dovedit ireproșabilă, deși rapidă, pîrtia de coborîre bărbați „Saslong" (plecare 2249 m sosire 1410, înclinație medie 24.53 la sută pe o lungime de 3900 m) a suferit în timpul verii corecturile tehnice impuse de criticile concurenților și mai ales ale ziariștilor care o apreciau prea ușoară pentru o competiție de o asemenea amploare. Astfel, sub recomandarea permanentă a delegatului tehnic F.I.S., Sepp Sulzberger, s-a modificat pe alocuri profilul, s-au adăugat viraje și schimbări de pantă, dificultăți tehnice artificiale, care în prima variantă de construcție fuseseră îndepărtate.

Mai jos de Ortisei, pe pantele de pe Piz Ronc pîrtiile de slalom au fost ameliorate, în special sosirea „îndulcită" și racordată cu un pod de lemn peste cursul de apă, dînd posibilitatea slalomului să debușeze într-un amfiteatru natural imens, care asigură accesul unui public numeros.

Altitudinea satului fiind relativ joasă, organizatorii au instalat pe pantă un dispozitiv complet de „tunuri de zăpadă" spre a asigura acoperirea pîrtiilor cu... gheață și zăpadă artificială... dacă va fi nevoie.

La Selba vor locui toți concurenții și conducătorii. Tot aici se vor desfășura ședințele tehnice, tragerile la sorți etc.

Vara a fost folosită cu succes pentru terminarea construcției celor două teleferice, a hotelurilor, a lucrărilor propriu-zise de pe pîrtii și pe drumurile de acces. Toate pîrtiile au fost regazonate pentru consolidarea solului și pentru a reda peisajului aspectul său natural magnific. Astfel, 33 de hectare de teren au fost din nou înverzite și îngrijite dînd aspectul unui imens parc natural, cu pajiști și „alei" pe care concurenții își vor disputa întîietatea.

Căile de acces spre stațiune, venind dinspre Ponte Gardena și Chiusa, au fost lărgite și ameliorate. Între Chiusa și Pontives s-a construit o șosea nouă pe rambleul unei căi ferate dezafectate. Cinci tunele au fost lărgite de la 4 la 8,5 m permițînd spre Val Gardena o circulație în sens unic.

Amatorii de artă vor putea aprecia, deopotrivă, dialectul ladin, derivat din latinul retho-roman și adîncul simț artistic al populației, concretizat printr-o abundentă creație de statuete și sculpturi în lemn.

Monumentele și statuile de zăpadă de la răspîntii și din piețe vor completa armonios și fericit un cadru natural de o rară frumusețe.

Totul fiind pregătit, Val Gardena își așteaptă învingătorii schiului alpin.

Mihai BIRA

DECENIUL 8

La crugul vremii ne oprim ades, rostind cuvinte și gîndite și negîndite, îndemnați mai curînd de împrejurări. Dar, așa-i datina și e greu să i te sustragi.

De joi inaugurăm un nou deceniu și va trebui să ne obișnuim a scrie anii cu cifra 7. Orice schimbare de acest fel impune, măcar potrivit tradiției, nădejdi mereu novatoare.

În zecimea de secol ce ne apropie și mai mult de anul 2 000 am vrea să asistăm la o conciliere totală, fără compromisuri, între sportul pentru toți și sportul de performanță, între nevoia de sănătate și dorința de spectacol, între educație fizică și recorduri, în așa fel încît, pe planuri paralele, dacă nu chiar împletite, să se închege tabloul ideal al sportului la care visăm cu toții.

În ultimii ani am fost învățați că ne este îngăduit să visăm la orice, cu speranța realizării în societatea socialistă. Dați-ne voie atunci să credem că în deceniul următor școlile și universitățile vor primi echipamentul de care au trebuință pentru a deveni uzinele de vigoare și robustețe ale tinerelor generații românești.

Mai pămîntenii vor năzui probabil la o mai apropiată reușită în turneul final din Mexic. Îi lăsăm să spere, dar socotim că mult mai important va fi să ne calificăm, din nou, în turneul final din 1974, precum nu lipsită de griji este comportarea în viitoarele ediții ale Cupei Davis. Nu sîntem defetiști — nici nu s-ar cădea în ajun de sărbătoare — dar oroarea de oportunism ne îndeamnă să privim, realist, mai curînd spre viitor.

Apropo, acesta-i deceniul a trei Olimpiade. Într-acolo s-ar potrivi să ne îndreptăm gîndurile și nădejdile, presărate pe pavajul solid al unui plan de pregătire științifică. De joi ne vom afla, aproximativ, la jumătatea drumului înspre Jocurile Olimpice de la Sapporo și München. Nu-i trecut timpul pentru un semi-bilanț. Nu-i trecut timpul pentru o temeinică prospectare a viitorului apropiat și a viitorului doi.

Sîntem plini de speranțe!

Victor BANCIULESCU

Schioara americancă Judy Nagel, una dintre favoritele slalomului uriaș la Val Gardena

CINE VA DOMINA TENISUL ÎN ANUL VIITOR?

Nu-mi cunosc calități de „profet", dar cu plăcere vă pot oferi cîteva indicații asupra felului cum văd eu că va evolua, în anul care începe, lupta pentru supremație în sportul alb. De fapt, pentru mine, imaginea marilor performeri ai tenisului, în 1970, se conturează destul de limpede. Pentru a-i numi trebuie însă făcută, inițial, o separație între tenisul amator și cel al turneelor „open", a căror pondere a crescut considerabil în vremea din urmă. Voi începe cu acestea.

A. Sezonul marilor turnee individuale va fi dominat, după părerea mea, de același tenisman care a cucerit lauri și în anul ce trece: Rod Laver. N-am nici o îndoială în aceasta. Clasa asului australian este atît de ridicată, încît pentru el nu va fi o problemă să repete „marele șlem" de victorii (Australia, Roland Garros, Wimbledon și Forest Hills), ceea ce i-a reușit pînă acum de două ori. Va fi un adevărat record mondial, foarte greu de întrecut în viitor.

Mă bazez în acest pronostic pe faptul că Laver a ajuns la o tehnică atît de înaintată, încît, favorizat fiind și de jocul său de „stîngaci", este actualmente pur și simplu de neînvins. Totul depinde de felul cum va ști să-și păstreze forma fizică, îndepărtînd și neplăcerile durerilor în umăr pe care le-a acuzat în acest sezon. Dar care tenisman nu se plînge că-l doare umărul?

B. Pentru celălalt tenis, amator, a rămas o singură competiție de reală anvergură, cea care desemnează în fiecare an prima echipă din lume — „Cupa Davis". Și aci lucrurile mi se par destul de limpezi. Trei reprezentative de țări au șansele cele mai mari de a cuceri prețioasa Salatieră de argint, la a 59-a ediție. Le enumăr și pe acestea în ordine:

1. S.U.A. — Cu echipa care o au acum și pe care o păstrează amatoare, în frunte cu Arthur Ashe, americanii au cele mai bune perspective de a păstra trofeul pentru al treilea an consecutiv. Mai ales că dețin imensul avantaj al terenului lor de beton. Ei vor fi, din nou, foarte greu de bătut.

2. România poate repeta performanța din ultimul sezon dacă primii ei jucători, prietenii noștri Ilie Năstase și Ion Țiriac, se vor menține în maximum de formă pe durata a trei luni pe an. Atîta le trebuie — din iunie pînă în august — cînd sînt programate finalele de zonă și întrecerile interzonale. Aceasta deoarece românii vor beneficia de primele tururi ușoare în ediția viitoare, ei fiind capi de serie. Deci, atenție în dozajul eforturilor! Sînteți în zodia unui nou succes...

3. Spania. Și echipa mea are șanse, mai ales că am promisiuni din partea firmei de țigări „Marlboro", unde sînt angajat ca șef al secției de relații publice, că voi putea beneficia de mai mult timp liber pentru antrenamente și participări în concursuri. Vreau să-mi încerc din nou șansa în întrecerile Salatierei și împreună cu tînărul Manuel Orantes sînt capabil să mai urc o dată sus. Mă deranjează doar faptul că împotriva României, în cazul că jucăm într-o fază superioară, trebuie să ne deplasăm la București unde nu știu dacă mai putem cîștiga!

Oricum, o revedere cu publicul românesc, în sezonul 1970, mi-ar face multă plăcere și o doresc, indiferent de rezultatul de pe teren.

Manuel SANTANA

cîștigător al turneelor de la Wimbledon 1966, Forest Hills 1965, Roland Garros 1961—1964.

TORINO — SEDIUL „UNIVERSIADEI"

43 de națiuni, aproape 3 000 de oaspeți sînt cifrele pe care se scontează pentru Universiada de vară care se va desfășura la Torino între 26 august și 6 septembrie. A fost prima declarație făcută, nu fără un îndreptățit orgoliu, de către președintele Federației italiene a sportului universitar, dr. Primo Nebiolo, la sfîrșitul unei întîlniri la „Rotary" din Torino, în cursul căreia au fost trecute în revistă caracteristicile grandioasei manifestări pe care orașul italian are cinstea și, în același timp, dificila misiune de a o găzdui.

Întrecerile universitarilor se vor desfășura la 9 discipline sportive: atletism, gimnastică, înot, baschet, polo, volei, scrimă, tenis, sărituri de la trambulină. Pentru găzduirea în condiții optime a întrecerilor, va fi construită o nouă sală de sport cu 3 000 de locuri pentru care va fi necesară o sumă de circa 300 de milioane de lire; va fi dată în folosință o nouă piscină în interiorul Stadionului Comunal și va fi transformată actuala pistă pentru atletism într-o instalație modernă cu 8 culoare, acoperită cu material sintetic asemănător celui ce va fi folosit la München cu prilejul J.O. din 1972.

Pentru a găzdui numeroșii oaspeți care vor sosi la Torino, se află în curs de construire încă un „sat", fiind totodată rezervate multe locuri în căminele colegiilor și în hotelurile orașului. Printre curiozitățile pe care „Universiada 1970" le prezintă, semnalăm emiterea unui timbru special comemorativ pentru a face cunoscut sportivilor din toată lumea evenimentul, în timp ce ceremoniile de deschidere și de închidere vor fi pregătite de un regizor cinematografic de faimă mondială.

În legătură cu calendarul întrecerilor, acesta a fost fixat astfel:

26 august—ceremonia de deschidere;

Înot și sărituri de la trambulină: 26—29 august;

Polo: 26—30 august (dimineața și după-amiaza);

Baschet: 27 august — 5 septembrie;

Scrimă: 27 august — 6 septembrie;

Tenis: 27 august — 5 septembrie;

Atletism: 3—6 septembrie (dimineața și după-amiaza);

Volei: 27 august — 5 septembrie

La gimnastică programul se va fixa ulterior, în funcție de înscrieri.

6 septembrie — finalele la atletism și ceremonia de închidere.

Întrecerile de atletism vor avea loc la Stadionul Comunal a cărui pistă va fi refăcută integral imediat după încheierea campionatului de fotbal, cele de baschet la Palazzetto dello Sport, cele de tenis la Sporting, cele de volei la Palatul de gheață. Piscina Comunală va găzdui concursurile de înot și sărituri de la trambulină precum și turneul de polo, „Torino Esposizione" întrecerile la scrimă, Palatul Muncii concursurile de gimnastică.

Cesare BOLOGNESE

Manolo Santana într-o atitudine caracteristică

Foto EUROPA PRESS

NECUNOSCUTELE MEXICULUI...

Așadar, prin calificarea Israelului în dauna Australiei lista celor 16 finaliste la turneul din Mexic (31 mai — 21 iunie 1970) a fost completată.

La acest ceas de cumpănă dintre anul pasionantelor întreceri preliminare și anul celei de-a 9-a ediții a turneului final, gîndurile iubitorului de fotbal de pretutindeni se îndreaptă spre marea confruntare care se va desfășura în țara platourilor înalte. Ziariștii, specialiștii — și parcă numai ei!... — au și făcut pronosticuri — pe baza ultimelor rezultate obținute de cele „16 mari" — cei mai mulți, însă, dintre iubitorii sportului cu balonul rotund nici unul nu concepe ca titlul de cea mai bună echipă a lumii să nu revină formației lor... favorite. Lăsînd la o parte tradiționalele pronosticuri, făcute cu inima sau cu rațiunea, trebuie să cădem cu toții de acord că, față de dificilele condiții din Mexic (altitudine mare, diferență de fus orar etc.), locul I în întrecere va reveni acelei echipe

C.M. FOTBAL

care se va dovedi multilateral pregătită și excelent adaptată la aerul mai rarefiat de pe platourile mexicane.

Mulți dintre tehnicienii fotbalului acordă primele șanse formațiilor Brazileei și Uruguay-ului, care — spun ei — în afară de faptul că reprezintă o certă valoare, din anumite puncte de vedere sînt mai avantajate decît rivalele lor europene. Prin ce anume? Prin aceea că aceste două team-uri sud-americane sînt mai familiarizate cu terenurile mexicane, ambele avînd și un stil de joc mai adecvat condițiilor de altitudine. Într-adevăr, ritmul lor de joc este mai lent, bazat pe calități tehnice specifice fotbalului mai static, spre deosebire de echipele europene puternice, al căror joc în forță, în viteză, solicită un consum mai mare de energie. Vorbind despre reprezentativele bătrînului nostru continent este izbitor efortul depus de sir Alf Ramsey în scopul de a prezenta la turneul final o Anglie demnă de titlul pe care-l poartă la ora actuală și pe care dorește să-l apere prestînd un fotbal de înalt nivel. Trăgînd concluziile de rigoare de pe urma turneului efectuat în vara lui 1969 în America de Sud, sir Alf Ramsey speră că, la momentul oportun, campionii mondiali se vor putea prezenta în plenitudinea forțelor. În afară de fundașii laterali Cohen și Wilson, precum și de Hunt, unul din tunarii insularilor la ultima ediție a C.M., toți ceilalți opt „mondiali" sînt prezenți și de data aceasta în lotul care, în aceste zile, va aborda ultimul și cel mai important test înaintea bătăliei finale. Din lotul de 30 de jucători (în care s-a reintegrat de curînd și Stiles, complet restabilit în urma unui accident), Ramsey a folosit o bună parte dintre selecționabili în recentele partide internaționale amicale, disputate în compania echipelor naționale ale Olandei și Portugaliei. După cum se știe, ambele întîlniri s-au încheiat cu victoria la limită (1—0) a fotbaliștilor englezi, dar Ramsey s-a arătat mulțumit de factura jocului practicat de băieții lui afirmînd că, „la ora actuală, acesta este lucrul care îl interesează cel mai mult".

În afară de mult discutata altitudine a platourilor mexicane, un alt factor necunoscut la viitoarea ediție a turneului final îl constituie, în momentul de față, după părerea specialiștilor, și arbitrajul. Sir Stanley Rous, președintele F.I.F.A., studiază temeinic această problemă. Pentru ca interpretarea diferitelor reguli ale jocului să fie uniformă se preconizează inițierea unui curs de arbitri desemnați să conducă partidele la turneul final din Mexic.

Stanley LEVENSON
redactor la Morning Star-Londra

TINERETUL VA LUA CU ASALT MEDALIILE

Campioni olimpici în 1968, medaliați cu aur la europenele de la Moscova-1969, vor deveni Patzaichin și Covaliov campioni mondiali în 1970?

Foto P. ROMOȘAN

Cunoscuta pistă de sporturi nautice de la Sadsweret din apropierea capitalei daneze a fost aleasă ca gazdă a principalei confruntări internaționale a sezonului 1970 — campionatele mondiale de calac-canoe.

Este, desigur, mult prea devreme pentru pronosticuri privind clasamentele celor 16 probe dar de pe acum este aproape sigur că ediția de la Copenhaga a campionatelor mondiale va consacra „garnitura" tînără a țărilor care, și pînă acum, au alcătuit plutonul fruntaș al acestui sport: Ungaria, U.R.S.S., România, în primul rînd, ca și a țărilor reprezentate de regulă prin două-trei echipaje de cartă valoare (R.D.G., R.F.G., Danemarca).

Anticipația unei puternice afirmări a tinerilor are în vedere nu numai excelenta lor evoluție la ultimele campionate europene de la Moscova — 1969, ci mai ales criteriul de bază al tuturor echipelor de a pregăti pentru J.O. de la München loturi de sportivi din rîndul cărora vor lipsi, inerent, marile valori ale anilor trecuți și care, la ora actuală, nu mai prezintă garanția unui potențial mare pentru 1972.

Așadar, C.M. de la Copenhaga vor fi, după toate probabilitățile, întrecerile care vor consemna triumful unor sportivi cum sînt: Tatar, Patzaichin, componentele echipajelor feminine ale U.R.S.S. și R.D.G. etc.

Este însă foarte posibil ca pînă la starturile de la Copenhaga să mai apară în diferite echipe nume pînă acum necunoscute sau neafirmate în arena internațională. Ne-ar bucura nespus de mult ca printre acestea să se numere și foarte tinerii sportivi români promovați în lotul național după C.E. de la Moscova (Roco Rujan, M. Zaffu, M. Nichiforov etc.).

Nu poate fi dat, în această ordine de idei, un verdict final, căci este de așteptat ca sportivii mai vîrstnici să caute să pună în valoare întreaga lor experiență pentru a-și păstra supremația în unele probe. Progresele remarcabile realizate de unii sportivi tineri nu exclud, deci, automat scoaterea din lupta pentru medalii a unor caiaciști și canoiști cum ar fi, de exemplu, multiplul nostru campion Aurel Vernescu sau pe coechipierul său Afanasie Sciotnic. Este, la urma urmei, o chestiune de pregătire și de voință. O cursă, am putea spune, în care vor cîștiga cei care în această iarnă își vor pregăti cu minuțiozitate startul de la Copenhaga.

Țara noastră va participa, se înțelege, cu tot ce are mai bun în toate probele înscrise în programul C.M. Mai „vîrstnicul" Vernescu, acest veșnic nebosit culegător de medalii la oricare ediție a C.E. sau C.M., va asalta și la acest concurs, sînt sigur, cu succes aurul strălucitor.

Tînărul nostru echipaj Patzaichin-Covaliov, campion olimpic în 1968, își va adăuga în palmares, cred, și medalia de campion mondial.

Și să nu uităm că echipajul nostru de canoe dublu este singurul dintre laureații români de la J.O. din Mexic care a obținut în anul postolimpic un rezultat meritoos, titlul de campion european.

Fetele noastre care în anul 1968 au reușit succese la J.O. din Mexic, au avut o scădere valorică în 1969, dar vîrsta actualelor componente și calitățile lor fizice ne dau garanția că pe fondul unei pregătiri tehnice corespunzătoare saltul calitativ este probabil chiar în condițiile unei concurențe foarte puternice. Rămîne doar ca federația română de calac-canoe să asigure toate măsurile pentru îndeplinirea integrală a planului general de pregătire, să sprijine eficient colectivul de specialiști însărcinat cu selecția și pregătirea echipei care ne va reprezenta la C.M.

Orientarea muncii în loturile republicane oferă încrederea că și viitoarele campionate mondiale ne vor aduce satisfacțiile dorite.

prof. Ioan ZAMFIR
secretar general al federației române de calac-canoe

LA MONTREAL ȘI WINNIPEG

O CONFRUNTARE ÎNTRE DOUĂ ȘCOLI DE HOCHEI

Întrecerea fruntașelor hocheiului mondial capătă în 1970 o turnură foarte interesantă, plină de miez. Este pentru prima oară cînd grupa A a campionatului mondial poposește pe patinoarele Canadei, în țara pe care am învățat s-o denumim „patria hocheiului". Va fi interesantă, se înțelege, mai ales pentru faptul că foștii deținători ai supremației vor încerca, pe terenul lor, să aplice propriul lor stil de joc, care diferă substanțial de formele pe care le-a căpătat hocheiul pe continentul european. Iată de ce, se poate spune că C. M. 1970 va fi — mai mult ca oricînd — o confruntare de concepții diferite, o luptă a școlilor hocheiului.

Poate că nu este de prisos să mai spunem o dată care sînt, în esență, aceste diferențe. În concepția canadiană a hocheiului, care este și cea originară (fiindcă jocul cu pucul și crosa s-a născut în nordul Americii), această disciplină sportivă poartă atributele bărbăției și ale unui spectacol de luptă. Învinge pe gheață cine este mai puternic fizicește, cine este mai curajos, în fine, cine trage mai bine la poartă, din orice poziție. În acest sens, pentru canadieni hocheiul, deși se joacă pe echipe, are în multe privințe trăsăturile caracteristice ale unui sport individual. În Canada (ca și în S.U.A., în paranteză fie spus) există cultul marilor vedete ale gheții, jucători excepționali, în stare, prin efortul lor singular, să răstoarne soarta unui meci.

Altfel am înțeles noi hocheiul, cei din Europa, mai cu seamă în Uniunea Sovietică, fiindcă țara noastră deține de mai mulți ani supremația în această ramură a sporturilor de iarnă. La noi, ca și în Cehoslovacia sau Suedia, de pildă, se insistă pe latura colectivă a hocheiului, punîndu-se accent pe tactică și psihologia jocului, fără a neglija, bineînțeles, tehnica individuală a sportivilor.

Cînd aceste două hocheiuri se confruntă pe terenul de gheață, rezultă două feluri de critici. Canadienii ne acuză că jucăm prea rafinat, în detrimentul spiritului bărbătesc. Iar noi îi acuzăm pe adversarii noștri transoceanici că joacă direct brutal, periculos.

Nu este în intenția mea de a pronunța un verdict în delimitarea dreptății, în această controversă ajunsă clasică. Dar, practic, se poate spune că pentru europeni, viitoarele întreceri de la Montreal și Winnipeg sînt redutabile mai ales în această privință. Pe scurt, ne temem că acolo se va juca peste măsură de brutal.

Anatoli Tarasov, unul dintre cei care au contribuit substanțial la succesele hocheiștilor sovietici

Foto PRESSENS BILD-STOCKHOLM

Ultimele apariții ale naționalei canadiene în Europa — în special recentele sale jocuri în cadrul turneului internațional de la Moscova — au arătat că gazdele viitorului C. M. fac chiar pregătiri în acest sens, vor să impună cu orice preț preponderența hocheiului axat pe forța fizică. Dacă ne gîndim că, așa cum sună mult comentata hotărîre a L.I.H.G., acestei echipe mai trebuie să i se adauge și cîțiva jucători profesioniști (care practică cu precădere jocul în forță) atunci temerile noastre nu sînt de loc lipsite de temei.

Ne vom duce totuși să jucăm hochei la Montreal și, cu forțele proaspete ale tinerilor hocheiști, pe care i-am inclus în echipa U.R.S.S., port speranța că avem șanse în păstrarea medaliilor de aur. Firește, o șansă echivalentă o acord gazdelor. Dar depinde de interpretările care se vor da, la fața locului, regulilor de joc.

Așa văd eu, la această oră, contururile marii întreceri hocheistice, care este programată „în premieră" în țara de unde jocul nostru a fost inventat.

Anatoli TARASOV
antrenor emerit, antrenor al echipei T.S.K.A.-Moscova, campioană unională, antrenor secund al reprezentativei U.R.S.S.

RENDEZ-VOUS LA ANKARA PENTRU SCRIMERII LUMII

Este cunoscut, desigur, faptul că unul din campionatele mondiale ale anului 1970 se va desfășura în Turcia. Este vorba despre întrecerea la cel mai înalt nivel a scrimerilor din toată lumea pe care orașul Ankara va fi încîntat să o găzduiască într-un veritabil palat al sporturilor dispunînd de o importantă sală prevăzută cu tribune pentru circa 10 000 de spectatori și avînd în imediata sa vecinătate alte săli mai mici utilizabile atît pentru antrenamente cît și pentru desfășurarea turnirilor preliminare ale unei competiții de asemenea proporții.

Federația de scrimă a Turciei privește cu toată seriozitatea obligațiile ce-i revin în organizarea acestor campionate mondiale și, ca atare, ea a început pregătirile de rigoare încă din anul 1968. La scurtă dată, moderna construcție care va deveni, în septembrie viitor, teatrul duelurilor între ași planșei, era terminată.

Ne-am îndreptat, așadar, preocupările spre asigurarea materialului necesar (planșe, aparataj electric de semnalizare etc.), așa cum am luat măsuri pentru a oferi oaspeților condiții confortabile de ședere în Ankara. În momentul de față, aceste probleme sînt practic rezolvate.

Ne-am preocupat, de asemenea, de pregătirea personalului ce va îndeplini diferite funcții în legătură cu desfășurarea competiției, cu informarea reprezentanților presei, radioului și televiziunii etc. Aceștia au și fost supuși unui prim examen cu ocazia turneelor internaționale desfășurate în octombrie 1969 la Ankara și la Istanbul, turnee care au constituit și un sondaj referitor la audiența de care se bucură scrima în rîndurile publicului nostru. Rezultatele au fost îmbucurătoare, din moment ce am reușit să atragem 2 500—3 000 de spectatori.

Întrucît nu vrem să ne limităm numai la rolul de amfitrioni ai campionatelor ne îngrijim și de pregătirea scrimerilor noștri pe care dorim să-i vedem, pe cît posibil, clasați pe locuri onorabile în ierarhia mondială a scrimei. De aceea le vom da posibilitatea să participe, pînă atunci, la diferite turnee internaționale pentru a acumula o experiență de concurs cît mai bogată.

Convinși că prin strădaniile noastre vom servi progresul și creșterea popularității unui frumos sport, așteptăm să salutăm, cu toată plăcerea, un număr cît mai mare de participanți la acest rendez-vous mondial al scrimerilor.

Nef'i GÜVEN
președintele federației turce de scrimă

VIENA SE PREGĂTEȘTE PENTRU PRIMELE „EUROPENE" DE ATLETISM ÎN SALĂ

Viktor Saneev, recordmanul lumii la triplu, campion olimpic și european, are legitime aspirații la cucerirea primului titlu de campion continental în sală

Foto: U.P.I.

Principalul eveniment atletic al anului 1970 va fi găzduit de Viena. Cei mai buni atleți ai continentului se vor întrece în acest oraș, în cadrul campionatelor europene de sală. Prin urmare, atleții nu își vor disputa întîietatea pe piste de zgură, ci pe parchetul de la „Wiener Sporthalle". Cele două zile din mijlocul lunii martie (14 și 15) vor reuni în această sală apreciată drept cea mai mare și cea mai frumoasă din Europa atleți și atlete din 29 de țări, care vor încerca să obțină performanțe deosebite. Anul trecut, la un concurs internațional, în această sală au fost stabilite rezultate excepționale pe 60 m (record mondial de sală) și 5,30 m la săritura cu prăjina.

Pentru vienezi acest concurs de mare anvergură va constitui un eveniment deosebit. Nici cînd pînă acum „Orașul valsurilor" nu a găzduit o reuniune atletică atît de selectă ca cea pe care o așteptăm acum. Iată de ce campionatele europene de sală de la Viena se vor bucura de toate onorurile. Președintele Republicii dr. Franz Jonas a binevoit să accepte să prezideze, cu titlu onorific, comisia de organizare. Organizatorii fac de pe acum eforturi pentru ca întrecerile să se desfășoare în cele mai bune condiții tehnice. De pildă, concurenții vor avea prilejul să se antreneze și să-și facă încălzirea în sălile anexă ale marelui stadion acoperit, fiecare încăpere avînd o temperatură constantă.

Se așteaptă ca toate cele 7 000 de bilete să fie epuizate încă în primele săptămîni ale noului an. De pe acum s-au primit peste 100 de acreditări la masa presei. 22 de posturi de radio și televiziune vor transmite în direct desfășurarea întrecerilor.

Fără îndoială că întrecerile atleților pentru titlurile europene vor constitui un real succes atît din punct de vedere al participării, cît și al performanțelor ce se vor stabili cu acest prilej.

Iosef STRABL
șeful biroului de presă al Campionatelor europene de sală

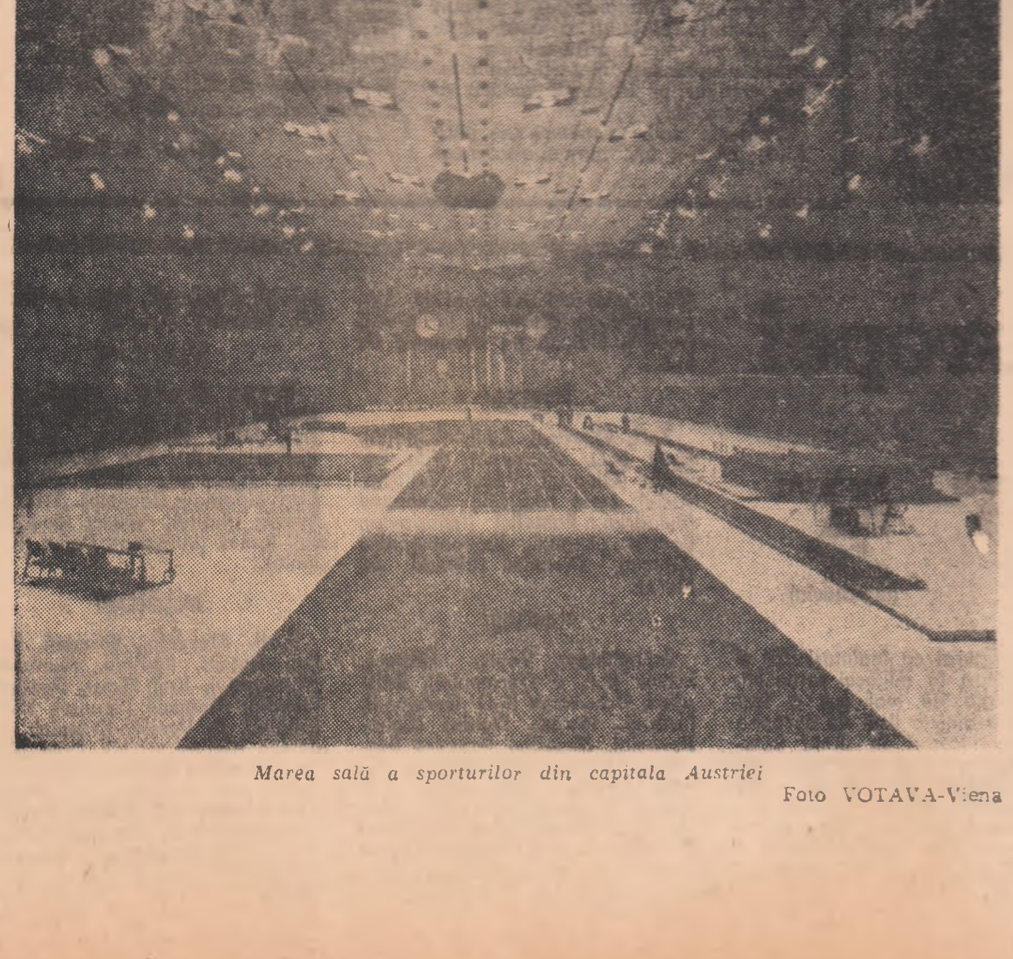

Marea sală a sporturilor din capitala Austriei

Foto VOTAVA-Viena

LA STARTUL UNUI PASIONANT AN AUTOMOBILISTIC

Sezonul hivernal din emisfera noastră impune o pauză generală în lumea sporturilor cu motor. Este, însă, o pauză care afectează numai activitatea competițională deoarece, încă de la primele curse contînd pentru campionatul mondial, ași volanului devin ținta unor tratative cu evoluție foarte zbuciumată uneori. Acum, această perioadă a transferurilor de nume ilustre de la o firmă la alta este, practic, încheiată așa încît putem oferi cititorilor noștri o sinteză a noutăților intervenite în configurația formațiilor de piloți din cea mai importantă categorie a mașinilor de curse: formula I.

CAMPIONUL LUMII OPTEAZĂ PENTRU V—8

În numai cei doi ani de activitate în formula 1, firma franceză Matra a reușit — beneficiind și de aportul unui excelent pilot ca Jackie Stewart — să găsească drumul spre titlul mondial. Și totuși, Matra nu și-a găsit încă stabilitatea în sectorul tehnic-constructiv căci, dacă în 1968 a utilizat pentru o formație (Matra — Franța) mașina MS-11 cu motor Matra V-12, pentru cealaltă formație (Matra International) a preferat un MS-10 cu motor Ford Cosworth. Cum MS-11 nu a dat satisfacție, în 1969 a utilizat numai cel de al doilea tip, cu care a cîștigat campionatul mondial. Acum, firma vrea să renunțe la modelul franco-englez în favoarea unuia exclusiv francez. Campionul mondial Stewart, preferă, însă, motorul V-8 și deoarece nu s-a putut ajunge la un acord Matra va rămîne numai cu formația franceză care va dispune de două mașini Matra V-12, avînd ca piloți pe Jean Pierre-Beltoise (prim pilot), J. Servoz Gavin și Henri Pescarolo.

De altfel, în foile de concurs ale viitoarelor întreceri nu va mai figura firma Matra ci cuplul (recent constituit) Matra-Simca.

Ce va face Jackie Stewart? Va alerga pentru o nouă marcă britanică, „March" care folosește motorul Ford Cosworth V-8, atît de îndrăgit de Jackie. Fostul manager al formației Matra International, Ken Tyrrel a și achiziționat pentru campionul lumii o mașină de acest tip.

Pilotul belgian Jackie Ickx s-a aflat zilele trecute la Roma unde a făcut o cursă de probă pe autodromul Vallelunga cu noua mașină de formula 1 realizată de firma Ferrari.

Foto ASSOCIATED PRESS

March va dispune și de un al doilea alergător de larg renume, Chris Amon, așa încît se poate spune că își va face intrarea în lumea sporturilor cu motor sub cele mai promițătoare auspicii.

ORGOLIOȘII ASI AI VOLANULUI

Aceasta înseamnă că Amon nu va mai alerga pentru Ferrari? Întocmai. După trei ani de colaborare cu firma italiană, Chris Amon a plecat peste Canalul Mînecii pentru că orgoliul său nu i-a permis — în ciuda unei ispititoare reînnoiri de contract — să rămînă într-o formație care l-a angajat, cu egale drepturi ca ale sale, pe fostul său pilot secund.

Este vorba despre belgianul Jackie Ickx care, în ajunul Marelui Premiu al Canadei a furnizat presei de specialitate o știre de senzație semnînd pentru Ferrari. El părăsea formația lui Jack Brabham în care — se pare — era ținut pe planul al doilea deși făcuse, în repetate rînduri, dovada maturității sale sportive. Deci, tot o chestiune de orgoliu...

CE SE ÎNTÎMPLĂ CU BRABHAM?

Jack Brabham, „maestrul" care conduce și aleargă pentru formația ce-i poartă numele, a renunțat la ideea de a abandona pista.

Principala lui preocupare, în momentul de față, o constituie găsirea unui pilot care să-i ia locul lui Ickx. S-ar putea ca problema să se rezolve cu ajutorul firmei Porsche care a hotărît să-i dea lui Jo Siffert să piloteze o mașină tip Brabham. Rămîne, însă, un inconvenient; Porsche ca și Siffert sînt legați de firma de pneuri Firestone în timp ce mașinile Brabham sînt prevăzute cu pneurile marii rivale a acesteia, Goodyear.

Interesant de reținut este și faptul că trecerea lui Siffert la Brabham (cu subvenția lui Porsche) a lovit — s-ar putea, chiar, în mod fatal — în cea mai celebră formație particulară, Rob Walker. Moderna mașină Lotus a acesteia ar urma să fie încredințată lui Servoz Gavin dar dacă el va accepta să fie pilot secund la Matra, atunci formația Rob Walker va fi nevoită să-și înceteze activitatea.

HONDA — UN DEBUT PROBABIL

Sub semnul probabilității stă deocamdată și așteptatul debut în cursele de formula 1 al firmei japoneze Honda. Aceasta a făcut multiple încercări, în cursul anului 1969, cu o mașină monoloc pe care ar vrea să o încredințeze lui John Surtees. Un al doilea exemplar ar avea ca pilot pe Tetsu Ikazawa.

Pînă la clarificarea opțiunii lui Surtees situația se menține nestabilă și în formația firmei engleze BRM care, în 1969, a contat pe aportul acestui pilot și al lui Jackie Oliver. În cazul în care Surtees va opta pentru mașina nipponă, BRM va apela la Pedro Rodriguez (actualmente fără nici un contract) sau, poate, la Henri Pescarolo.

EXISTA ȘI CÎTEVA POZIȚII STABILE

Între atîtea mișcări de translație (mai mult sau mai puțin senzaționale) trebuie să consemnăm consecvența lui Graham Hill și a lui Jochen Rindt care continuă să rămînă piloții lui Lotus. Și probabil, ca răsplată pentru fidelitatea lor li se oferă ambilor, în locul tipului 49 B, cîte o mașină nouă. Pentru Lotus vor mai concura John Milles (ca pilot rezervă) și Marion Andretti (care, deși este angajat de Ferrari, a primit dezlegare să alerge pe mașini Lotus în cîteva probe).

Statu quo — firește! — și în mica formație McLaren alcătuită din Bruce McLaren și vechiul său amic Dennis Hulme.

De asemenea, Piers Courage va continua să conducă pentru formația Franck Williams, împreună cu italianul De Tomaso. Courage va pilota, totodată, cîteva prototipuri ale firmei Alfa Romeo.

★

...Și acum, să așteptăm primul start din cadrul campionatului mondial — formula 1. El va avea loc la 7 martie 1970 cînd se va alerga Marele Premiu al Africii de Sud.

Sebastian BONIFACIU

Ziarul „Sportul" a organizat această anchetă internațională privind unele chestiuni de interes general, care stau în atenția iubitorilor sportului cu balonul rotund, mai cu seamă acum, cu cîteva luni înaintea turneului final al campionatului mondial din Mexic.

Prin intermediul corespondenților noștri de peste hotare ne-am adresat unui număr de 39 de specialiști, antrenori și ziariști din 15 țări care și-au completat buletinele de vot, răspunzînd la următoarele trei întrebări:

1. PE CINE DESEMNAȚI CEL MAI BUN FOTBALIST DIN LUME AL ANULUI?

2. ALCATUIȚI O SELECȚIONATA EUROPEANĂ?

3. CARE SÎNT ECHIPELE CARE CANDIDEAZĂ LA PRIMELE TREI LOCURI ÎN TURNEUL FINAL DIN MEXIC?

Sistemul după care am alcătuit clasamentele finale a fost următorul:

— fotbalistul nr. 1 al anului a fost desemnat în urma totalizării celor mai multe voturi.

— echipa Europei a fost alcătuită, de asemenea, în urma totalizării celor mai multe voturi, pe compartimente: portari, fundași laterali, fundași centrali, mijlocași, extreme și vîrfuri de atac

— pentru primele trei locuri din Mexic, am acordat 3 puncte pentru locul I, 2 puncte pentru locul II și 1 punct pentru locul III.

Gregorgz ALEKSANDROWICZ (Polonia), redactor la ziarul „Przeglad Sportowy"

1. Riva
2. Banks — Gemmel, Salvadore, Beckenbauer, Facchetti, Adamec, B. Charlton, Stein, Lubansky, Müller, Riva.
3. 1. Brazilia, 2. Italia, 3. Anglia.

Fulvio BERNARDINI (Italia), antrenorul echipei Sampdoria — Genova

1. Riva
2. Banks — Gemmel, Sesternev, Moore, Facchetti, Beckenbauer, B. Charlton, B. Vesely, Asparuhov, Eusebio, Riva.
3. 1. Anglia, 2. Italia, 3. Brazilia.

Aldo BARDELI (Italia), redactor la ziarul „Gazzetta dello sport" — Milano

1. Riva
2. Banks — Gemmel, Hurtilava, Horvath, Facchetti, Moore, Best, Mazzola, Asparuhov, Eusebio, Riva.
3. 1. Brazilia, 2. Anglia, 3. Italia.

Pal BORBELY (Ungaria), redactor la ziarul „Népsport" — Budapesta

1. Rivera
2. Zoff — Salamanov, Sesternev, Hurtilava, Facchetti, Beckenbauer, Muller, Rivera, Best, Bene, Prati.
3. 1. Anglia, 2. Brazilia, 3. U.R.S.S.

Bernard BOUVIER (Belgia), redactor la „Les Sports" — Bruxelles

1. Riva
2. Pantelici — Hottges, Sesternev, Beckenbauer, Facchetti, Rivera, B. Charlton, Pirri, Best, Eusebio, Riva.
3. 1. Brazilia, 2. Anglia, 3. Mexic.

Todor BULJA (Iugoslavia), redactor la ziarul „Sport" — Belgrad

1. Pele
2. Zoff — Gemmel, Sesternev, Moore, Dobias, Beckenbauer, Müller, Dobrin, Johnstone, Riva, Giaici.
3. 1. Brazilia, 2. Mexic, 3. R.F.G.

Ioan CHIRILĂ (România), redactor la revista „Sport"

1. Riva
2. Zoff — Gemmel, Sesternev, Moore, Facchetti, Beckenbauer, B. Charlton, Rivera, Best, Riva, Giaici.
3. 1. R.F.G., 2. Italia, 3. Uruguay.

Otakar DOLEJS (Cehoslovacia), redactor la „Ceskoslovensky Sport" — Praga

1. Beckenbauer
2. Viktor — Dobias, Moore, Schnellinger, Facchetti, Beckenbauer, Bene, Rivera, Best, Riva, Giaici.
3. 1. Brazilia, 2. Anglia, 3. Uruguay.

EUSEBIO (Portugalia), jucător la Benfica — Lisabona

1. Rivera
2. Banks — Meszoly, J. Charlton, Facchetti, Schnellinger, B. Charlton, Beckenbauer, Rivera, Johnstone, Albert, Simoes.
3. 1. Anglia, 2. Brazilia, 3. Italia.

Horst FRIEDEMANN (R. D. Germană), redactor la „Deutsches Sportecho" — Berlin

1. Riva
2. Banks — Frässdorf, Sesternev, Beckenbauer, Facchetti, Muntian, B. Charlton, Riva, Johnstone, Dumitrache, Giaici.
3. 1. Anglia, 2. Brazilia, 3. U.R.S.S.

Francisco GENTO (Spania), jucător la Real Madrid

1. Best
2. Zoff — Heylens, Facchetti, Moore, Labone, Pirri, Best, Amancio, Beckenbauer, Eusebio, Prati.
3. 1. Anglia, 2. Brazilia, 3. Italia.

Lev IAȘIN (U.R.S.S.), fost internațional

1. Pele
2. Viktor — Urbanczyk, Sesternev, Moore, Facchetti, Beckenbauer, B. Charlton, Bene, Dumitrache, Riva, Giaici.
3. 1. Brazilia, 2. U.R.S.S., 3. Anglia.

Alexander IASNIKOV (Bulgaria), redactor la „Naroden Sport" — Sofia

1. Rivera
2. Simeonov — Vogts, Sesternev, Beckenbauer, Facchetti, Szücs, B. Charlton, Rivera, Best, Dunai, Riva.
3. 1. Anglia, 2. Brazilia, 3. Cehoslovacia.

Gavril KACIALIN (U.R.S.S.), antrenorul echipei naționale

1. Pele
2. Djennins — Urbanczyk, Sesternev, Moore, Facchetti, Beckenbauer, B. Charlton, Munnan, Best, Riva, Giaici.
3. 1. Brazilia, 2. Anglia, 3. Italia.

Giorgios KAMARAS (Grecia) jucător la Panathinaikos-Atena

1. Riva
2. Banks — Frässdorf, Beckenbauer, Schulz, Facchetti, Pirri, B. Charlton, Domazos, Best, Hurst, Riva.
3. 1. Brazilia, 2. Anglia, 3. R.F.G.

Jacques LECOQ (Belgia) redactor șef la ziarul „Les Sports"-Bruxelles

1. Rivera
2. Pantelici — Newton, Beckenbauer, J. Charlton, Schnellinger, Van Moer, Rivera, Riva, Best, Cruyff, Giaici.
3. 1. Anglia, 2. Brazilia, 3. R.F.G

IN EXCLUSIVITATE PENTRU sportul

ANCHETĂ INTERNAȚIONALĂ DE FOTBAL

Stan LEVENSON (Anglia), redactor la ziarul „Morning Star" — Londra:

1. Pele
2. Banks — Dzodzuașvili, Facchetti, Bremner, Moore, Beckenbauer, Best, Eusebio, Lee, Cruyff, Riva.
3. Voi indica echipele pe care le văd în semifinale: Anglia, Brazilia, Italia, U.R.S.S. Oricare dintre acestea poate cuceri titlul mondial (n.r. în punctaj am acordat cîte 1½ puncte fiecărei echipe).

Carlos MIRANDA (Portugalia) redactor la ziarul „A Bola"-Lisabona

1. B. Charlton
2. Banks — Gemmel, Humberto, Moore, Facchetti, Beckenbauer, B. Charlton, Takaci, Johnstone, Dobrin, Best.
3. 1. Anglia, 2. Brazilia, 3. Italia

Milos MILUTINOVICI (Iugoslavia) antrenor — fost internațional

1. Pele
2. Zoff — Dobias, Sesternev, Moore, Facchetti, Beckenbauer, Rivera, Skoblar, Johnstone, Müller, Giaici.
3. 1. Brazilia, 2. R.F.G., 3. Italia

Rajko MITICI (Iugoslavia) antrenorul echipei naționale

1. Pele
2. Zoff — Gemmel, Sesternev, Holcer, Dobias, Beckenbauer, Müller, Rivera, Johnstone, Devrindt, Giaici.
3. 1. Brazilia, 2. R.F.G., 3. Italia

Aurel C. NEAGU (România) redactor șef la revista „FOTBAL"

1. Pele
2. Banks — Gemmel, Sesternev, Moore, Facchetti, Beckenbauer, Domazos, Rivera, Best, Dumitrache, Riva.
3. 1. Anglia, 2. Italia, 3. Brazilia.

Gheorghe NICOLAESCU (România) redactor la ziarul „SPORTUL"

1. Riva
2. Cudicini — Gemmel, Sesternev, Moore, Facchetti, Beckenbauer, Rivera, B. Charlton, Sormani, Dumitrache, Riva.
3. 1. Brazilia, 2. Anglia, 3. R.F.G.

Angelo NICULESCU (România) antrenorul echipei naționale

1. Riva
2. Ikonomopoulos — Sătmăreanu, Moore, Schulz, Schnellinger, Beckenbauer, Dobrin, B. Charlton, Best, Mazzola, Riva.
3. 1. Brazilia, 2. R.F.G., 3. Peru

Janos PALFAI (Ungaria) membru al comisiei tehnice a Federației maghiare de fotbal

1. Riva
2. Zoff — Frässdorf, Sesternev, Facchetti, Beckenbauer, B. Charlton, Rivera, Best, Cruyff, Lubansky, Riva.
3. 1. Brazilia, 2. Italia, 3. Anglia.

Ezio PASCUTI (Italia) fost internațional

1. Riva
2. Viktor — Burgnich, Gemmel, Moore, Horvath, Bremner, Best, Beckenbauer, Dumitrache, Eusebio, Riva.
3. 1. Brazilia, 2. Anglia, 3. Italia.

Lakis PETROPOULOS (Grecia) antrenorul echipei naționale

1. Pele
2. Banks — Sătmăreanu, Beckenbauer, Schnellinger, Facchetti, B. Charlton, Domazos, Riva, Best, Giaici, Amancio.
3. 1. Anglia, 2. Brazilia, 3. Italia.

Silvio PIOLA (Italia) fost internațional

1. Riva
2. Bonetti — Burgnich, Sanchis, Moore, Horvath, Beckenbauer, Pirri, Vesely, Mazzola, B. Charlton, Riva.
3. 1. Italia, 2. Brazilia, 3. Anglia.

Viktor PONEDELNIK (U.R.S.S.) redactor la ziarul „Sovietski Sport"-Moscova, fost internațional

1. Pele
2. Iașin — Urbanczyk, Sesternev, Moore, Facchetti, Beckenbauer, B. Charlton, Albert, Jekov, Riva, Giaici.
3. 1. Brazilia, 2. Anglia, 3. U.R.S.S.

Manuel SARNIENTO BIRBA (Spania) redactor șef la ziarul „As"-Madrid

1. Best
2. Zoff — Heylens, Labone, Schnellinger, Beckenbauer, Moore, Best, Amancio, Müller, Rivera, Riva.
3. 1. Brazilia, 2. Anglia, 3. R.F.G.

Jose SANTAMARIA (Spania) fost internațional uruguayan și spaniol și jucător la Real Madrid

1. Best
2. Banks — Heylens, Schnellinger, Moore Beckenbauer, Pirri, Best, Rivera, Van Himst, Amancio, Riva.
3. 1. Brazilia, 2. Italia, 3. Anglia.

Hans SCHÄFER (R. F. a Germaniei) fost component al echipei campioane mondiale în 1954

1. Rivera
2. Albertosi — Vogts, Novak, Schnellinger, Facchetti, Moore, Beckenbauer, Rivera, Johnstone, Eusebio, Cruyff.
3. 1. Anglia, 2. Brazilia, 3. R.F.G.

Klaus SCHLEGEL (R.D. Germană) redactor șef la revista „Fussball Woche"-Berlin

1. Rivera
2. Croy — Pivarnik, Sesternev, Facchetti, Beckenbauer, Rivera, B. Charlton, Bonev, Cruyff, Riva, Giaici.
3. 1. Brazilia, 2. Italia, 3. Anglia.

Moppel SCHRÖDER (R. D. Germană) fost internațional

1. Riva
2. Simeonov — Fazlaghici, Sesternev, Beckenbauer, Facchetti, Rivera, B. Charlton, Riva, Best, Asparuhov, Giaici.
3. 1. Brazilia, 2. Anglia, 3. Italia.

Francois THEBAUD (Franța), redactor-șef la revista „Mirroir du Football" — Paris:

1. Tostao.
2. Banks — Burgnich, Bosquier, Moore, Facchetti, Dejna, Bonev, Adamec, Johnstone, Kindvall, Cruyff.
3. 1. Brazilia, 2. Peru, 3. Cehoslovacia.

Wolfgang THIEL (R. F. a Germaniei) redactor la „SID"-Düsseldorf

1. Rivera
2. Albertosi — Vogts, Bremner, Schnellinger, Facchetti, Beckenbauer, B. Charlton, Johnstone, Cruyff, Rivera, Devrindt.
3. 1. Anglia, 2. Italia, 3. R.F.G

Toni TUREK (R. F. a Germaniei) fost component al echipei campioane mondiale în 1954

1. Riva
2. Van Beveren — Vogts, Bremner, Bosquier, Schnellinger, Beckenbauer, B. Charlton, Johnstone, Riva, Müller, Asparuhov.
3. 1. Brazilia, 2. Anglia, 3. R.F.G

Giorgios VANDOROS (Grecia) redactor la ziarul „Omada"-Atena

1. Pele
2. Albertosi — Dobias, J. Charlton, Facchetti, Beckenbauer, Suarez, Amancio, Cruyff, Bene, Rivera, Johnstone.
3. 1. Brazilia, 2. R.F.G., 3. Anglia.

Jaroslav VEJVODA (Cehoslovacia) antrenor al echipei Dukla-Praga

1. B. Moore
2. Viktor — Djorkaeff, Moore, Pancsics, Schnellinger, Beckenbauer, Haller, Kvasniak, Lubansky, Rivera, Eusebio.
3. 1. Anglia, 2. Brazilia, 3. Italia.

Rudolf VYTLACIL (Cehoslovacia) fostul antrenor al echipei naționale

1. Giaici
2. Viktor — Facchetti, Dobias, Haller, Moore, Kvasniak, Best, Riva, Albert, Bene, Giaici.
3. 1. Brazilia, 2. Mexic, 3. Anglia.

Goool!... Bucuria este aceeași indiferent că cei care au marcat sînt brazilieni sau români

LUIGI RIVA — CEL MAI BUN DIN LUME!

În urma voturilor primite, **Luigi RIVA (Italia)** a fost desemnat cel mai bun fotbalist din lume al anului 1969.

Un număr de 9 fotbaliști au figurat pe lista buletinelor de vot, dintre care numai Pele și Tostao apartin altui continent, ceilalți fiind Riva, Rivera, B. Moore, B. Charlton, Beckenbauer, Giaici și Best. Ca o curiozitate menționăm locul II ocupat de Pele, în jurul căruia s-a făcut o vîlvă deosebită cu prilejul înscrierii celui de al 1000-lea gol. De notat că brazilianul Tostao — incontestabil cel mai bun fotbalist al țării sale — a primit doar un vot. Și o altă curiozitate o constituie faptul că o serie de jucători indicați cu o majoritate covîrșitoare în echipa Europei au primit doar cîte un vot: Giaici, Beckenbauer, Moore, B. Charlton.

Cei doi italieni, Riva și Rivera au fost firește vedetele anului. Primul a constituit omul de gol al „Squadrei azzurra", iar Rivera, căpitanul echipei cîștigătoare a Cupei intercontinentale, a fost joly-jockerul formației sale A. C. Milan.

Iată primii clasați:

1. Luigi Riva (Italia)	**14 voturi**
2. Pele (Brazilia)	**10 voturi**
3. Gianni Rivera (Italia)	**7 voturi**

„SIGNOR CALCIO MONDIALE '69"

Majestatea sa, Luigi I, regele Sardiniei (... iubitorilor sportului din Italia le place să numească cu această titulatură — pe jumătate ironică, pe jumătate afectuoasă — pe marele jucător din Cagliari ajuns, în scurt timp, pe culmile popularității, mai ales datorită excepționalelor sale calități de realizator.

Luigi Riva s-a născut la Leggiuno (provincia Milano) la 7 noiembrie 1944. Are deci abia 25 de ani împliniți de curînd, iar istoria carierei sale de fotbalist este cea mai simplă din cîte se pot imagina. De la echipa din satul natal, a trecut la Legnano (un centru industrial situat la 20 de km de Milano) și de la Legnano la Cagliari, căruia îi aparține din sezonul 1963—1964. Nici o altă transferare cum se întîmplă cu majoritatea jucătorilor italieni. Numai una și — probabil — definitivă, deoarece Luigi cu greu ar putea să părăsească echipa insulară fără ca în Sardinia să nu izbucnească o adevărată revoluție. De fapt, Riva este... Cagliari. Nu este o hiperbolă, ci realitatea pură: atunci cînd conducerea clubului roș-albaștrilor din Sardinia a încercat (spunem doar „a încercat" sau, mai bine zis, a intenționat) să-l cedeze lui Juventus (ne referim la zvonurile care circulau în vara anului 1968), reacția insularilor a fost de o amploare așa de mare, încît conducerea regională (Sardinia se bucură, în Italia, de un statut special de autonomie) a trebuit să promită clubului o contribuție anuală de cîteva milioane de lire drept compensație pentru diminuarea cîștigurilor în cazul cedării acestui jucător.

Fantezia unor cronicari (se pare totuși că n-a fost numai o scorneală și că zvonul avea un fundament) a ajuns să inventeze că Juventus ar fi fost dispus să construiască un spital în Cagliari în schimbul lui Riva. Ar fi fost vorba de o cheltuială de cîteva miliarde pentru un jucător de fotbal!

La finele sezonului 1968—1969 pe piața fotbalistică estivală al cărui centru este hotelul Gallia nu s-a vorbit însă nimic de Riva și iată de ce putem afirma că el nu va părăsi clubul sardinian cu toate că a cerut — și se pare că a obținut — un contract special care i-ar garanta, la abandonarea sportului, o anumită funcție extrasportivă, care să-i asigure viitorul.

În scurta sa carieră de fotbalist renumit, Luigi Riva a jucat de 14 ori în prima reprezentativă, o dată în reprezentativa B și a reușit să înscrie 15 goluri (deci unul de fiecare joc) avînd un randament chiar mai bun decît Piola sau Meazza, doi dintre cei mai buni fotbaliști pe care i-a avut vreodată Italia. Demn de luat în seamă este faptul că numai după 15 meciuri susținute în echipa națională, Riva se situează pe locul 5 în clasamentul absolut al golgeterilor italieni (sub culorile reprezentativei) din toate timpurile, în urma lui Meazza, care a înscris de 33 de ori, Piola (30), Baloncieri (25) și Mazzola (18) și la egalitate cu Colaussi, Libonatti și Schiavio, toți (exceptîndu-l pe Mazzola) jucători din generațiile vechi. Este ușor de imaginat deci că atacantul de la Cagliari are șansa de a ajunge pe primul loc. Deocamdată, în ancheta organizată de ziarul Sportul este „signor calcio mondiale '69".

Cesare TRENTINI

Pe podium în Mexic?

1. BRAZILIA	**94,5 puncte**
2. ANGLIA	**70,5 puncte**
3. ITALIA	**31,5 puncte**

Lupta pentru primul loc — deocamdată doar în privința pronosticurilor — a fost deosebit de strînsă între Brazilia și Anglia. Punctele au dat cîștig de cauză fotbaliștilor sud-americani. Locul III și l-a consolidat reprezentativa Italiei, față de echipa R.F. a Germaniei care a totalizat numai 19 puncte. Mexicului — ca țară organizatoare i s-a acordat un credit de 5 puncte. U.R.S.S. a totalizat 6,5 p., Uruguay 2 p., Cehoslovacia 2 p. și Peru 3 puncte.

Echipa Europei

BANKS (Anglia)

GEMMEL (Scotia) — **SESTERNEV (U.R.S.S.)**
BECKENBAUER (R.F.G.) — **B. MOORE (Anglia)**
BEST (Irlanda de Nord) — **B. CHARLTON (Anglia)**
RIVA (Italia)
FACCHETTI (Italia) — **RIVERA (Italia)**
GIAICI (Iugoslavia)

După cum se vede, sistemul de așezare a echipei este 4—3—3 folosit de majoritatea țărilor. Asupra pozițiilor ocupate de jucători pot exista cîteva obiecții și comentarii. De pildă Beckenbauer a figurat, anul acesta, și pe postul de fundaș central („măturător") și în linia mediană, ca și Bobby Moore, de altfel, Bobby Charlton și Rivera au figurat ca înaintași dar și ca jucători la mijlocul terenului.

Formația de mai sus a fost alcătuită dintr-o listă de aproape 100 de jucători în urma voturilor pe posturi și compartimente. Pe buletinele de vot am găsit și numele a trei jucători români: **Dumitrache** (4 voturi), **Sătmăreanu** și **Dobrin** (cîte două voturi), dar insuficiente pentru a ocupa un loc printre cei mai buni 11. Iată de altfel, jucătorii, cu țările respective, indicați pe buletinele de vot.

PORTARI

Zoff, Albertosi, Cudicini (Italia), **Croy** (R.D. Germană), **Van Beveren** (Olanda), **Viktor** (Cehoslovacia), **Iașin** (U.R.S.S.), **Simeonov** (Bulgaria), **Pantelici** (Iugoslavia), **Bonetti** (Anglia), **Ikonomopoulos** (Grecia), **Djennins** (Irlanda de Nord).

FUNDAȘI

Schnellinger, Vogts, Höttges, Schulz (R.F. a Germaniei), **Frässdorf, Urbanczyk** (R.D. Germană), **Pivarnik, Novak, Dobias** (Cehoslovacia), **Meszöly, Pancsics** (Ungaria), **J. Charlton, Newton, Labone** (Anglia), **Șalamanov** (Bulgaria), **Burgnich, Salvadore** (Italia), **Fazlaghici** (Iugoslavia), **Sanchis** (Spania), **Dzodznașvili, Hurtilava** (U.R.S.S.), **Sătmăreanu** (România), **Djorkaeff, Bosquier** (Franța), **Bremner** (Scoția).

MIJLOCAȘI

Holcer, Skoblar (Iugoslavia), **Dobrin** (România), **Szücs** (Ungaria), **Jekov** (Bulgaria), **Horvath** (Cehoslovacia), **Van Moer, Heylens** (Olanda), **Haller** (R.F.G.), **Pirri** (Spania), **Domazos** (Grecia), **Suarez** (Italia), **Takaci** (Iugoslavia), **Bonev** (Bulgaria), **Dejne** (Polonia).

ÎNAINTAȘI

Prati, Mazzola, Sormani (Italia), **Simoes, Eusebio, Humberto** (Portugalia), **Van Himst, Devrindt** (Belgia), **Amancio** (Spania), **Hurst** (Anglia), **B. Vesely, Kvasniak, Adamec** (Cehoslovacia), **Bene, Dunai, Fazekas, Albert** (Ungaria), **Stein, Johnstone** (Scoția), **Dumitrache** (România), **Lubansky** (Polonia), **Muntian** (U.R.S.S.) **Müller** (R.F.G.), **Cruyff** (Olanda), **Kindvall** (Suedia).

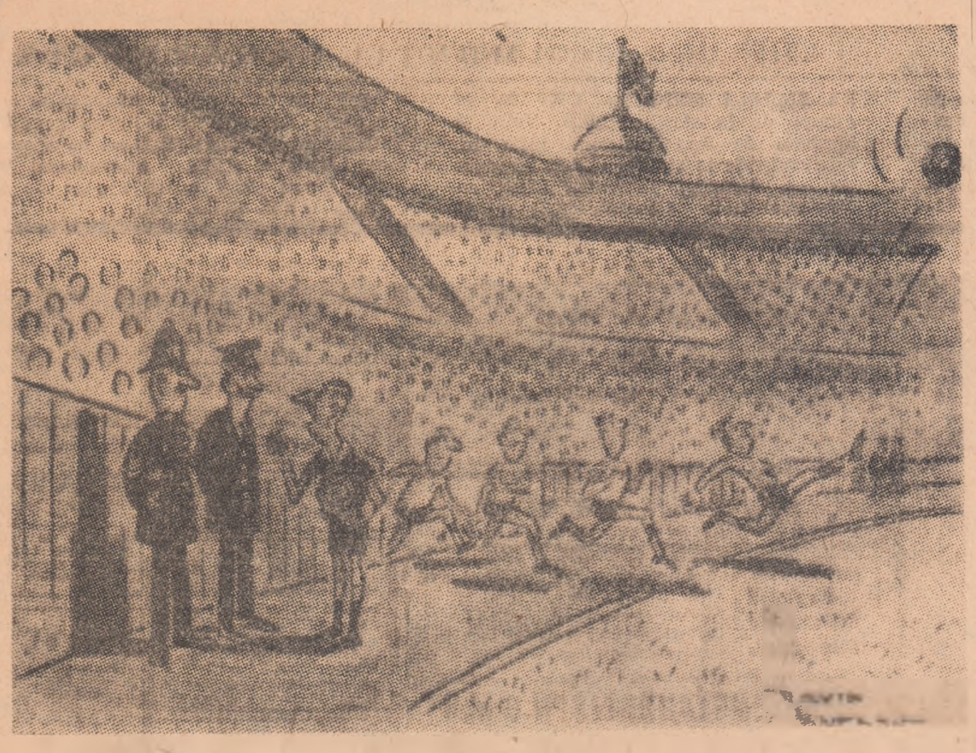

— Recapitulez: cînd fluier odată lung e pentru ofsaid, cînd fluier de două ori scurt e pentru escortă poliției.
Desen de DAVID LANGDON (Punch-Anglia)

VLADIMIR VLADIN

FOTBALISTUL SE ÎNSOARĂ

În stînga mirelui stătea tatăl miresei, în dreapta miresei — antrenorul echipei, Nikolai Nikolaevici. Ceilalți oaspeți erau dispuși după sistemul 3—3—3. Portarul Sas Kengurov a întîrziat, pentru care a și fost penalizat. Căpitanul echipei, Tolia, cu fața îmbrobonită de sudoare făcea pe starostele.

— Să trăiască tinerii ! strigă pentru a nu știu cîta oară Tolia, și la fluierul arbitrului de categorie republicană, Mîlnii, mirele o sărută stîngaci pe mireasă în colțul stîng de sus al obrazului.

Între timp, la masă se purta o conversație adecvată.

— Pe „Wembley" e un gazon fain ! zise unul.

— Orice s-ar zice, interveni altul. Cislenko a jucat bine cu Italia. În schimb, Malofeev „nu ține".

— Ce ziceți, cum execută Eusebio penaltiurile ? E de-a dreptul uluitor !

— Vă spun eu : dacă ai noștri ieșeau campioni în Anglia, pe toți îi făcea maeștri emeriți, iar pe Ozerov — artist al poporului, își dădu cu părerea stoperul Vasia, aflat în vecinătatea unei tinere fete.

— Tra-la-la-la... începu să cînte căpitanul Tolia uvertura fotbalistică și atacul se lansă să invite doamnele la dans.

Stoperul Vasia demonstra ninuni de tehnică. O ținea numai în fente, își purta partenera pe lîngă tușă și dribla ceva grozav. Fiecare dansator își „păzea" bine doamna.

În vremea asta, mirele îl trase pe socru pe sală și își aprinse o țigară.

La fluierul arbitrului Mîlnii, toți își reocupară locurile. Antrenorul Nikolai Nikolaevici se ridică și rosti acest toast :

— Urez tinerilor victorii în viața personală. În numele echipei, vă încredințez că pînă la nunta voastră de aur colectivul nostru va cuceri medaliile de aur ! Vă doresc să vă trăiți toată viața ca o familie bine sudată, rezistentă și bine orientată tactic. Să bem pentru asta !

Au băut pentru asta, apoi au băut pentru multe altele : pentru o bună tehnică individuală, pentru un regim sportiv sever... Stoperul Vasia n-a mai auzit ultimul toast, fiind scos pe tușa camerei.

Într-un colț, mirele își etala mîndru cadourile de nuntă : o minge de fotbal cu autografe, două fluiere de arbitru, o pereche de jambiere ale lui Pele, puțin uzate, o pereche de ghete de fotbal noi-nouțe, cu vîrful ascuțit, cumpărate pe bon la magazinul pentru tinerii căsătoriți.

Cînd oaspeții au început să plece, ceasul de pe tabela de marcaj arăta că era trecut mult de miezul nopții...

AL. CLENCIU

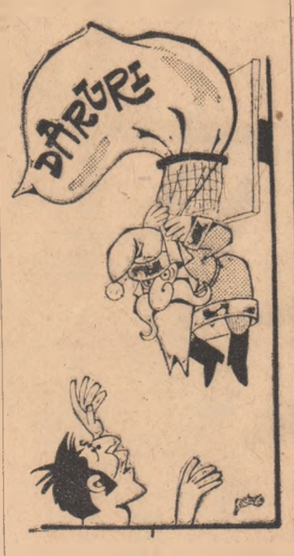

Moș Gerilă : În viața mea nu mai intru pe... coș !

TADEUSZ POLJANOWSKI (Polonia)

ERORI DE PE BANCA PENALIZAȚILOR

Reflecții după transmiterea la televiziune a unui meci de hochei

Cunosc atîția jucători,
Pentru că ei, de multe ori,
Jucînd cam necivilizat,
Pe banca de pedepsă-au stat !

Unul într-altul intră tare
Și-i arde-o cioară pe spinare —
Și mardeiașul, pe ecran
Ne și apare în prim-plan :
Pe bancă se așează grav ;
Cam brătal, dar e și brav !

Și, unul face un ocol
Arbitral înscrie gol.
Eroul pozitiv
Și pierdut în colectiv,
Vediți-vă, la o adică :
Frenu-i mare, banca — mică.
Ins' că-l vedeți neapărat
De-o fi cumva sancționat...

Jucînd brutal, fără efort
Oricine lasă-o urmă-n sport,
Căci astfel, fără doar și poate,
Devine o celebritate.
Dar jucătorul cel corect,
Într-una cavaler perfect,
Întotdeauna la-nălțime ?
Asta se pierde în mulțime...

În românește de IGOR BLOCK

PROFANII

— Scenetă de familie —

PERSONAJELE : **VETA și TASE, doi pensionari.**
DECORUL : **O cameră obișnuită. Într-un colț : o măsuță cu un aparat de radio. Așezați în foteluri de modă veche, Veta împletește o jachetă, iar Tase citește un ziar.**

VETA : Ce faci acolo, Tase ?
TASE : Sport.
VETA : Ce fel de sport ?
TASE : „Sportul", cotidian ! **(arată ziarul).**
VETA : Toată ziulica ești cu nasul în ziar.
TASE : Mă documentez, Veto.
VETA : Și, mă rog, te-ai dumirit cu ceva ?
TASE : Copăcel... încep să mă descurc.
VETA : Atunci, ia lămurește-mă și pe mine ce-i în fotografia asta de aici ? **(arată o poză din gazetă).**
TASE : Un meci de box.
VETA : Și ce fac ăia doi din țarc ?
TASE : Nu e țarc, dragă Veto. E ring de box. Și cei doi se bat.
VETA : Halal, foarte frumos ! Ăia se bat și, din cinci mii de oameni din sală, nu se găsește măcar unul să-i despartă !

(Scurtă pauză)

VETA : Și ăștia de-aici, ce fac ? **(arată altă fotografie din ziar).**
TASE : Fotbal.
VETA : Am auzit : ăsta e sportul cel mai sport. De cîte ori se joacă, mă duc doar și eu la stadion.
TASE : Tu ?!... la stadion ?!?..
VETA : Da, — fiindcă nu e chip, în nici o stație, să cobor din tramvai !
TASE : Fotbalul, dragă Veto, e un sport vechi : s-a născut în Anglia acum o sută de ani.
VETA : Și pînă atunci, ce făceau bărbații în fiecare duminică ?

(Scurtă pauză)

TASE : Ca să te documentezi și pe tine, dragă Veto, am să-ți citesc cronica meciurilor. **(citește din ziar) :** „Jocul a decurs frumos, pînă în minutul 16, cînd Radu a comis un hent"...
VETA : Ce-i aia „hent", maică ?
TASE : Cînd pui mîna, deși nu e voie.
VETA : Atunci și Nea Popîndău, casierul de la cooperativa din colț, a comis un hent, fiindcă a pus mîna în casa de bani.
TASE : Nu, ăla nu-i hent. E fault.
VETA : Fault ?... Și asta-i grav ? Se pedepsește ?
TASE : Da, se dă 11 metri.
VETA : Mă miră. Lui i-au dat 5 ani !

(Scurtă pauză)

TASE **(citește în continuare) :** „Au urmat o serie de atacuri periculoase. Portarul însă, foarte atent la postul său, n-a lăsat să intre nimic".
VETA : Ăsta zic și eu portar. Nu ca al noastru, care, cînd îl cauți, nu-i la post și lasă vraiște să intre pe oricine în bloc. Ia vezi. Tăsică, poate-l angajăm la noi !

(Scurtă pauză)

TASE **(citind) :** „La noi, familia Nunweiller a furnizat cei mai mulți fotbaliști. În mod deosebit s-au remarcat Nunweiller III, Nunweiller IV, Nunweiller VI..."
VETA : III ? IV ? VI ?... Dar ce ?... Jucătorii sînt numerotați ?
TASE : Da. Fiind din aceeași familie, nu trebuie confundați. Numerotarea asta se aplică încă de pe vremea regilor Franței. Nu purtau și ei numere ? Ludovic I, Ludovic II, Ludovic III, pînă la Ludovic XI.
VETA : De ce pînă la XI ?
TASE : Fiindcă o echipă are 11 jucători.
VETA : Dar au existat și Ludovic XII, Ludovic XIII, XIV, XV...
TASE : Nimic nu înțelegi, Veto ! Toți ceilalți au fost rezerve !

(Scurtă pauză)

TASE : Aoleo, Veto, m-ai luat cu vorba și tocmai acum se transmit meciurile la radio. **(Deschide repede aparatul de radio).**
CRAINICUL : Neagu înaintează spre poartă... Vrea să treacă de Dinu, dar acesta îi pune o talpă...
VETA : Vezi, Tase, și tu te duci mereu la cooperativă, unde te tot amînă. Mai bine i-ați pantofii ăia vechi și du-te cu ei la Dinu ăsta, poate îți pune și ție niște pingele cu blacheuri...

S. NOVAC

— La ora asta mai ești încă aici ?
— Ce să fac ? Nu s-au hotărît încă tovarășii din conducere dacă e cazul să mă promoveze sau nu ! !

„DACĂ"...

Dacă centrul înaintaș Gigel a trecut de la „pitici" la „juniori" :
„E crud ! Trebuie lăsat să se coacă !"

Dacă joacă două meciuri la „juniori" !
„E o crimă să lași pe acest „Pele" la... grădiniță !"

Dacă în primul meci de divizie A, marchează trei goluri :
„Normal ! L-au lăsat să se evidențieze !"

Dacă în primul meci marchează trei... autogoluri :
„Normal ! Nici măcar nu i-au spus care-i poarta adversă !"

Dacă marchează dintr-o acțiune proprie :
„Un incredut ! Face pe eroul !"

Dacă marchează din pasa altuia :
„Un incapabil ! Singur nu face doi bani !"

Dacă protestează la deciziile arbitrului :
„Ce tupeu ! Să-l dea afară de pe teren !"

Dacă nu protestează :
„E bleg ! Mă mir că nu-și cere scuze !"

Dacă respectă indicațiile antrenorului :
„E un lingușitor, umblă cu periuța !"

Dacă nu respectă indicațiile antrenorului :
„E un încăpățînat, umblă cu... transferul !"

Dacă e selecționat în „națională" :
„S-a făcut o greșeală de neiertat !"

Dacă nu e selecționat în „națională" :
„Păcat ! Gigel ar fi marcat șapte goluri !"

Dacă-i apare fotografia în ziar :
„Seamănă cu Fantomas !"

Dacă nu-i apare :
„De ce nu-i pune poza ? E leit Alain Delon !"

Dacă se retrage din fotbal la douăzeci și doi de ani :
„Bravo ! Era și timpul !"

Dacă la patruzeci de ani e cel mai bun de pe teren :
„Hai tu... Gerovital ! ! !"

TITI GHEORGHIU-VASLUI

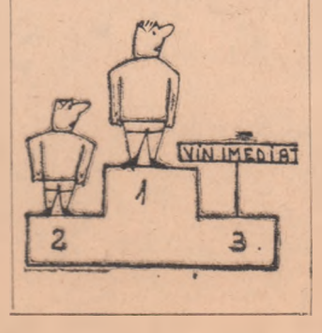

ÎNSEMNĂRI CU MĂNUȘA

● Cîntarul oficial stabilește greutatea regulamentară a boxerului ; balanța arbitrului-judecător stabilește... calitățile boxerului !

● Eschiva, ca procedeu tehnic, prea des folosită, face pe unii pugiliști să se... eschiveze de-a binelea !

● Cînd un boxer cade la podea e numărat. De fapt, i se numără șansele... de a reîncepe lupta !

● Ringului i se mai spune și „careul magic". Unii nefericiți au motive să-l considere... „careul tragic" !

● Cunosc unul care a boxat la categoria pană și a fost bătut de i-au mers... fulgii !

UNICA PUBLICITATE

SCHIMB idei pentru marcat goluri, contra practică pe același profil. Oferte discrete pe adresa : Fane — ghinion.

STOPEZ invizibil atacanți adverși. Rămînere pe tușă garantată pe 3—4 etape. La ziar sub : Joc bărbătesc.

CAUT asociat pentru executarea unui penalty. Răspunsul la căsuța poștală sub : Răspundere colectivă.

ANTRENOR, caut țap pentru ispășirea păcatelor echipei : la ziar sub : „Doar băieții sînt de vină".

VINDEM, fără repartiție, goluri din stoc supranormativ. Adresați-vă la secția de fotbal A.S.A. Tg. Mureș.

DAU sfaturi pentru cîștigarea C.M. din Mexic. Zilnic, la „Unic", sau oricare alt local cu cafea neagră și coniac.

MINI — DICȚIONAR

Corner = *minge care dă din colț în colț*
Colindători = *stagiu de juniorat al viitorilor crainici*
Forfait = *meci la fără frecvență*
Lipsă de formă = *probleme de... fond*
Lapovită = *meci nedecis între ploaie și zăpadă*
Șanț = *ultima parcare (nedorită) pentru automobiliști*
Șuturi în bară = *rebuturi fotbalistice*
Suporterii gălăgioși = *suporterii... insuportabili*
Tranzistor = *stadion la purtător.*
Troiene = *cauze pentru care s-au inventat „Gristaniile".*

POȘTA LUI MOȘ GERILĂ

UN ÎNAINTAȘ TÎNĂR, PREDEAL. Pentru sporirea numărului de goluri înscrise, propui ca executarea loviturilor de pedeapsă să nu se mai facă de la 11 metri, ci de la 6 metri. Tinere, se vede că n-ai experiență. În general, se ratează și de la 5 metri, așa că propunerea d-tale nu rezolvă problema.

R. C. POPESCU, ROȘIORII DE VEDE. Apreciați aportul pe care îl aduce Sătmăreanu, la acțiunile ofensive. Și eu. Despre fundașul care „urcă" în atac, aș spune că are o normă... și jumătate.

UN PORTAR BĂTRÎN, PLOIEȘTI. Dv., dimpotrivă, propuneți ca penalty-ul să

se execute de la 13 metri, și nu de la 11 metri. De ce ? Ca să aibă o scuză jucătorii superstițioși ?

I. GROZAVU, BUCUREȘTI. Observația dv. este întemeiată : se trage foarte des

peste poartă. Unii jucători vor să ne convingă, prin șuturile lor stratosferice, că golul... plutește în aer !

Desene de N. CLAUDIU

AUTOMOBILISTICE

● *Un automobilist distrat a inserat în ziarul „Evening Standard" următorul anunț : „Mașina mea este parcată probabil pe strada voastră. Cine o găsește va primi o recompensă mare".*

● *Un agent de circulație a oprit un automobil și a cerut unei tinere femei de la volan permisul de conducere. Cu zîmbetul pe buze ea a dat următorul răspuns : „Ați întîrziat, mi l-a luat ieri colegul dumneavoastră".*

● *Un detectiv amator reușise să fie apreciat pentru promptitudinea găsirii automobilelor furate din Stockholm, reușind să găsească 60 de mașini dispărute, fapt pentru care a încasat o serie de premii de la societățile de asigurare.*

Acum el se găsește în fața justiției întrucît s-a dovedit că el însuși furase cele 60 de automobile, pe care le readucea în momentul în care dispariția lor era anunțată la poliție.

● *O interesantă loterie a avut loc la Londra, bucurîndu-se de o deosebită popularitate. Inițiatoarea loteriei a fost municipalitatea orașului, care a oferit ca premiu special dreptul de parcare gratuită pe timp de un an în orice loc al orașului.*

● *Un anunț la intrarea orașului Shreeport (S.U.A.) „Fiți atenți la volan ! Iadul nu este nici pe jumătate plin".*

● *Alt anunț interesant e cel de la trecerea de nivel de cale ferată din New Mark (Ohio) : „Aici a fost salvată într-un mod miraculos viața lui Joe Waltkinsen. El a oprit mașina și a așteptat trecerea trenului".*

● *Cînd ești la conducere, cea mai bună frînă este o soție cam fricoasă.*

Prînzul într-o zi cu fotbal — Desen de H. SCHOEN (R.F.G.)

PROVERBE EXPLICATE

● Cine nu știe să danseze, zice că podeaua e zgrunțuroasă (INDIA).
Apropo de fotbaliștii „ghinioniști", care acuză starea terenului, cînd trag peste poartă.

● Vacile care mugesc mult, dau lapte puțin (ARGENTINA).

● „Multă gălăgie și puțină lînă", zise dracul, tunzînd pisica. (FINLANDA).
Apropo de declarațiile unor antrenori, prin ziare.

● Cîinele e și el leu pe ulița lui (INDIA).
Apropo de echipele din orașele mici.

● Cine vrea să ajungă la căpșuni, să calce întîi pe urzici (U.R.S.S.).
Apropo de echipele care vor să fie „mari", dar nu fac nici un efort în pregătire.

SPECTACOLELE ANULUI

(DEDICATE UNOR JUCATORI AI NAȚIONALEI DE FOTBAL)

Răducanu : „FII CUMINTE, CRISTOFOR !"
Sătmăreanu și Hălmăgeanu : „DOI BĂIETI CA PÎINEA CALDĂ".
Dan Coe : „BĂIAT BUN, DAR... CU LIPSURI".
Radu Nunweiller : „OMUL MOMENTULUI".
Dumitrache : „RĂUTĂCIOSUL ADOLESCENT".
Calificarea pentru Mexic : „DRUMUL SPRE ÎNALTA SOCIETATE".

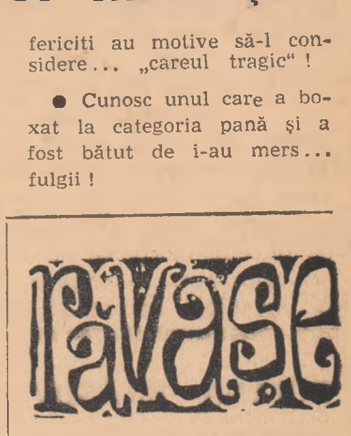

Luptătorilor Simion Popescu și Gheorghe Berceanu, campioni mondiali

Adversarilor din cale.
Pe saltea nu le-a fost... moale !

Lui Petre Sandor, campion european la proba de pușcă cu aer comprimat

Țintaș ca dînsul (spuse unul)
Nu găsești să tragi cu... tunul.

Unui halterofil

Își călește mușchii cică
(Aruncați pe el cu carul !)

Cînd de zeci de ori ridică,
Nu haltera, ci... paharul !

În două cuvinte, despre acel hotărîtor 1-0 de la Lausanne.

Ceasul rău pentru helveți,
Ceasul bun pentru băieți !

Caiaciștilor și canoiștilor noștri fruntași

Proverbul vechi rămîne sfînt :
Lac să fie... medalii sînt !

Baschetbalistului Dragoș Nosievici

Merită cu dinadinsul
O distincție specială,
Căci n-aș vrea să fac cu dînsul
Vreo... greșeală personală !

Lui Tele-MACHE

Gazda e mereu pe fază,
Ba dă-i șuncă, ba dă-i pește,

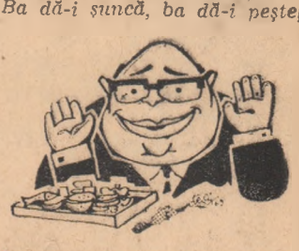

Încît Mache protestează :
— Ia te rog, mă mai... slăbește !

Alergătorilor noștri pe 100 de metri

La proba-aceasta, des pierdută,
Succes, băieți ! Sută la... sută !

Materiale redactate de : **I. Berg, J. Berariu, T. Filipidescu, Titi Gheorghiu-Vaslui, V. Hilmu, Dragoș Ujeniuc, D. Mazilu, Oprică Preda, V. Rădulescu și Horia Șerbănescu.**

Peste crestele zimțate, pe văile line sau abrupte ale munților României s-a așternut covorul strălucitor al zăpezii proaspete, pufoase, care te invită, parcă, să evadezi din cotidianul citadin spre înălțimi, unde aerul aspru și rece, îți tonifică sănătatea. Iarna a venit din plin, aducînd cu ea mult așteptatul sezon de schi, dorit cu nerăbdare de copii, de adulți, de competitori și de turiști. Acestora din urmă ziarul SPORTUL le dedică succintul îndreptar care, fără a avea pretenția de a spune totul în ceea ce privește posibilitățile de găzduire a doritorilor de a face schi, dă totuși o serie de amănunte utile asupra stațiunilor, cabanelor, gradului de dificultate a pîrtiilor, mijloacelor mecanice de urcat, drumurilor de acces etc. Sperăm că el va fi folositor celor care, în lunile de iarnă, doresc să petreacă zile plăcute în cadrul mirific al munților, doresc să practice schiul, acest minunat sport.

MUNȚII FĂGĂRAȘULUI

Din cauza distanțelor mari de la căile de acces și a drumurilor înzăpezite, pîrtiile de schi și cabanele din Munții Făgărașului sînt recomandabile în lunile de primăvară. În această perioadă, se poate schia la cabanele Valea Simbetei (altitudine 1 400 m, se ajunge de la stațiile C.F.R. Voila și Simbăta de Jos), Podragul (2136 m, se ajunge de la stațiile C.F.R. Arpașul de Jos, Victoria), pe Valea Bilea, cu cabanele Bilea Cascadă (1234 m) și Bilea Lac (2034 m) cu drumuri de acces din Arpașul de Jos prin comuna Cîrțișoara, Negoiul (1546 m, se ajunge de la stația C.F.R. Porumbacul de Jos), Suru (1450 m, se ajunge de la stația C.F.R. Sebeș Olt).

SINAIA

Altitudine: 790 m; **acces:** tren sau mijloace auto pînă la Sinaia; **pîrtii:** (dificile, pentru schiori buni): Vîrful cu Dor (355 m, 132 m), Furnica (415 m, 136 m), Valea lui Carp (2500 m, 650 m); **pîrtii:** ușoare, pentru toate categoriile de schiori: Scîndurari (600 m, 180 m), Cota 1 400 (300 m, 118 m). **Se mai poate schia** pe pîrtiile din jurul cabanelor Padina (155 m altitudine), Peștera (1610 m), Piatra Arsă (1950 m), Babele (2200 m); **hoteluri:** Palas, Alpin, Cota 1400; **cabane:** Furnica, Schiori, 1500, Poiana Stînii, Vîrful cu Dor, Piatra Arsă, Babele, Peștera, Padina; **mijloace mecanice:** un teleferic, trei teleschiuri și un schilift mobil. **Se poate schia:** de la 1 decembrie la 15 mai.

Valea lui Carp, splendid traseu de coborîre (În imagine, cele trei variante ale traseului)

MUNȚII APUSENI

Se poate schia pe pîrtiile din jurul cabanelor Vlădeasa (1430 m, se ajunge din stațiile C.F.R. Huedin, Bologa și Poieni, pe linia Cluj-Oradea), Stîna de Vale (1102 m, se ajunge din Beiuș și Sudrigiul), Băișoara (1385 m, la 3 km de satul Băișoara și la 53 km de Turda), Se mai poate schia la Abrud (609 m), la Piatra Rară (940 m, la circa o oră de Abrud) și la Cîmpeni (560 m), de unde se pot face excursii la Muntele Balomireasa și la Muntele Mare.

MUNTELE ROȘU

Altitudine: **1260 m; acces: stația C.F.R. Măneciu-Ungureni, de unde se continuă drumul pe cale ferată ingustă (21 km) pînă în satul Cheia și apoi pe poteci (circa o oră); pîrtii: ușoare, accesibile tuturor categoriilor de schiori.**

MUNȚII LOTRULUI

Cabana Prejba (1630 m ajunge de la stațiile C Sibiu și Tălmaciu).

BOR Ş

Altitudine 850 m; *acces* din stația C.F.R. Borșa; *terenuri de schi:* pentru începători și avansați (trambulină pentru sărituri). *Se poate schia:* **între 15 decembrie și 15 aprilie.**

BUȘTENI

Altitudine: 882 m; acces cu trenul sau mijloace auto pînă la gara Bușteni; **pîrtii:** Kalinderu (1000 m, 300 m, dificultate medie, accesibilă și turiștilor); **cabane:** Căminul Alpin. **Se poate schia:** de la 15 decembrie la 1 aprilie. În partea superioară a Văii Albe (la 90 minute de Căminul Alpin) se poate schia și în cursul lunilor iunie și iulie).

PARÎNG

Cabana Rusu (1168 m); drumuri de acces: *din Petroșani cu autocarul pînă la cabană, din Livezeni pe potecă;* pîrtii: *de slalom și coborîre deservite de un teleschi; la cabana Paringul (1579 m), se ajunge pe jos de la cabana Rusu, în circa 60 minute;* Se poate schia: *1 decembrie—30 aprilie.*

MUNȚII GUTÎIULUI

Cabana Izvoare (916 m, drumuri de acces din Baia Mare și din Baia Sprie) — terenuri de schi pentru începători și avansați; cabana Mogoșa (731 m — drumuri de acces din Baia Mare), terenuri de schi pentru începători și avansați; Baia Sprie — terenuri de schi pentru începători și avansați, funcționează un teleschi.

POIANA BRAȘOV

Altitudine: *1020 m*; acces: *tren pînă la Brașov, autobuz de la Brașov la Poiana Brașov;* pîrtii: *Lupului (3000 m lungime, 750 m diferență de nivel, pîrtie de dificultate maximă, rezervată exclusiv competitorilor), Sulinar (2500 m, 600 m, dificultate medie, accesibilă și turiștilor), Teleferic (1800 m, 500 m, dificultate medie, accesibilă și turiștilor), Kantzel (500 m, 120 m, dificultate medie, accesibilă și turiștilor), Slalom (400 m, 100 m, dificultate medie, accesibilă și turiștilor), Bradul (500 m, 50 m, ușoară, numai pentru turiști), Familiar (4000 m, 600 m, drum de excursii);* mijloace mecanice: *teleferic din Poiana Brașov pînă la cabana Cristianul Mare, două teleschiuri în Cristianul Mare, unul în Poiana Brașov, un schilift mobil pe pîrtia Bradul;* hoteluri: *Sport, Bradul, Poiana;* vile: *Poiana Ursului, Aluniș, Ruia, Gladiola, Petunia, Zambila, Crinul, Mesteacăn, Zorile;* restaurante: *Sport, Șura Dacilor, Capra Neagră, Coliba Haiducilor;* ***se poate schia:** de la 15 decembrie la 15 aprilie. Pîrtiile Slalom și Bradul sînt iluminate noaptea.*

Poiana Brașov și Postăvarul cu multiplele-i piste de concurs și de agrement

VATRA DORNEI
IACOBENI
CÎMPULUNG

Situate între Munții Bistriței, Suhard, Bîrgău și Călimani, aceste localități, aflate la altitudine medie (800 m), oferă bune condiții de practicare a schiului atît pentru performeri cît și pentru începători. Pîrtiile se găsesc în imediata apropiere a stațiilor C.F.R. respective. Se poate schia: de la 1 decembrie la 15 martie.

PĂLTINIȘ

Altitudine: 1450 m; acces: cu trenul și mijloace auto pînă la Sibiu, cu autocarul pînă la Păltiniș (34 km); **pîrtii** (și drumuri de excursii): accesibile tuturor categoriilor de schiori; **cabane:** Păltiniș, Fîntînele, Crinț; **mijloace mecanice:** un teleschi; **se poate schia:** de la 15 decembrie la 31 martie.

LACUL ROȘU

Altitudine: 980 m; acces: **tren și mijloace auto pînă la Gheorghieni, mijloace auto pînă în stațiune (26 km); pîrtii: accesibile tuturor categoriilor de schiori.**

Muntele Mic — gazda ospitalieră a amatorilor de schi din Banat Din fototeca O.N.T.

PREDEAL

Altitudine: **1050 m; acces: tren și mijloace auto pînă la Predeal; pîrtii: Clăbucetul Taurului (2200 m, 500 m, cu două ramificații, dintre care una luminată noaptea, dificultate medie, accesibilă și turiștilor); Teleferic (2000 m, 500 m, dificultate medie, accesibilă și turiștilor), Gîrbova (1000 m, 200 m, dificultate medie, accesibilă și turiștilor): mijloace mecanice două teleferice și un teleschi; hoteluri: Predeal, Carmen, Rozmarin, Geizer, cabane: Clăbucet—plecare, Clăbucet—sosire, Gîrbova, Cioplea, Schiorilor, Trei Brazi, Poiana Secuilor, Susai. În imediata apropiere a Predealului, se mai poate schia pe pîrtiile din jurul cabanelor Diham, Trei Brazi, Rența, Cioplea, Poiana Secuilor, Susai; se poate schia: de la 15 decembrie la 1 aprilie.**

Feerie nocturnă pe Clăbucetul Taurului

MUNȚII SEMENICULUI

Altitudine: *1410 m;* acces: *din Reșița cu autobuzul pînă în comuna Văliug și cu telefericul pînă la complexul Semenic;* pîrtii: *de coborîre și de slalom accesibile tuturor categoriilor de schiori;* mijloace mecanice: *un teleferic, un teleschi și două schilifturi mobile;* cazarea: *este asigurată de un grup de cabane și vile cu o capacitate de circa 300 de locuri.* Se poate schia: *de la 1 decembrie la 31 martie.*

MUNȚII VÎLCANULUI

Cabana Vîlcan (1419 m); drum de acces: *din stația C.F.R. Vîlcan și din Paroșeni, pe potecă (circa 3 ore). Se mai poate schia pe pîrtiile de sub Vîrful Straja (1870 m). Acces din stațiile C.F.R. Lupeni și Petroșani.* Se poate schia: *de la 1 ianuarie la 31 martie.*

PIATRA MARE

Altitudine: *1630 m;* acces: *stațiile C.F.R. Predeal, Timișul de Sus, Dîmbul Morii (haltă). Dirste și Brașov, de unde se urcă pe potecă în 4—5 ore; la Piatra Mare, ca și în jurul cabanelor din imediata apropiere (Dîmbul Morii — altitudine 700 m, Bunloc-altitudine 1402 m) se află pîrtii accesibile tuturor categoriilor de schiori.*

★

În afara stațiunilor și cabanelor amintite mai înainte, amatorii de schi găsesc piste ușoare într-o serie de cunoscute localități balneo-climaterice, cum sînt, de pildă: Borsec, Tușnad, Făget, Homorod, Rucăr, Timișul de Sus, Timișul de Jos etc.

CABANA RARĂU

(1520 m). **Drum de acces:** de la stația C.F.R. Cîmpulung și Vatra Dornei. **Piste de schi:** pentru începători și avansați. **Sezon de schi:** 15 decembrie—15 aprilie.

MUNTELE MIC

Altitudine: *1540 m;* acces: *de la stația C.F.R. Caransebeș, prin comunele Turnu Rueni și Borlova cu autocarul, de la Borlova pe potecă (circa 4 ore);* pîrtii: *ușoare, pentru începători și avansați;* mijloace mecanice: *un teleschi;* se poate schia: *de la 15 decembrie la 1 martie.*

ȘI ACUM, PETRECERE FRUMOASĂ!

sportul

La Cortina d'Ampezzo

Antrenamentele de bob din nou întrerupte

● Panțuru — cel mai bun timp ● Thaler și Durnthaler — antrenori ● Este posibilă amînarea cu o zi a campionatelor europene

CORTINA D'AMPEZZO (**prin telefon**). Așa cum prevăzusem, starea timpului a creat greutăți și în ziua a doua a antrenamentelor boberilor ce vor participa la campionatele europene. Este drept, către ora 21 s-a putut da startul cîtorva echipaje : celor pilot conduse de italienii Dandreea și Frigo, apoi celor ale Japoniei (piloți Suzuki și Nogata). României (echipajele Panțuru-Focșeneanu, Niculescu-Pascu și Panaitescu-Neagoe), R. F. a Germaniei (Zimmerer, Floth și Ostler), Spaniei (Baturone) și Angliei (Michael de Kent). Deși, conform regulamentului, coborîrile au fost efectuate pe pîrtia acoperită cu un strat de zăpadă (pentru a se permite o acomodare treptată cu pista), după echipajele enumerate mai sus s-a produs o nouă spărtură la virajul Cristalo, iar virajul Bandion a fost și el deteriorat. Ca urmare, antrenamentele au fost întrerupte, urmînd să fie reluate a doua zi, după repararea stricăciunilor constatate.

Trebuie menționat că cel mai bun timp a fost realizat de bobul românesc pilotat de maestrul emerit al sportului Ion Panțuru : 1:34,35. Au urmat echipajele lui Zimmerer (campion mondial la bob 4 persoane, la Lake Placid) cu 1:34,80 și Floth 1:35,10.

Ca o noutate, voi menționa prezența unor cunoscuți boberi în rîndul antrenorilor. Este vorba, de pildă, de austriacul Thaler, actualmente antrenor al lotului Spaniei, și de fostul său frînar, Durnthaler, care pregătește echipajele Austriei.

După toate probabilitățile, campionatele europene vor suferi o amînare de o zi. Adică, în loc să se dispute vineri și sîmbătă, ele vor avea loc sîmbătă și duminică. Aceasta pentru a se da posibilitate tuturor boberilor să efectueze cel puțin cîte patru coborîri de antrenament.

În încheiere, o caldă urare de „la mulți ani" adresată de sportivii români familiilor și iubitorilor bobului din țară și promisiunea că vor face tot posibilul pentru o performanță răsunătoare.

prof. Petre FOCȘENEANU

DESCHIDEREA OFICIALĂ A SEZONULUI DE SCHI

În primele zile ale noului an, la Predeal și Poiana Brașov va avea loc deschiderea oficială a sezonului de schi. Iată programul : sîmbătă 3 ianuarie, la Predeal se va desfășura, cu începere de la ora 18, un slalom paralel, la care vor participa schiorii de performanță și vînătorii de munte ; duminică, de la ora 10, slalom special pentru junioare, juniori, senioare, seniori. Totodată, un concurs de patrulă militară.

La Poiana Brașov se vor disputa, duminică, probele nordice : de la ora 10 : fond pentru junioare, juniori, senioare, seniori ; ora 12 : sărituri speciale pentru juniori și seniori. La ora 17,30 retragerea cu torțe din Poiana Brașov spre orașul Brașov, iar în parcul din fața hotelului „Carpați", concurs de ștafetă aplicativă. La ora 18,30, festivitatea de premiere.

Citiți în sportul în săptămînile următoare

În afara obișnuitelor relatări de la marile competiții interne și internaționale înscrise în calendarul sportiv al anului 1970, în cursul primului trimestru ziarul SPORTUL va oferi cititorilor săi o seamă de materiale de interes deosebit:

● **ANCHETA INTERNAȚIONALĂ**

— **Sportul mîine — Sportul în anul 2000**

● **REPORTAJE SPECIALE**

— **Olee... (sportul în America Latină)**, de Darie Novăceanu

— **Călătorii în orașele olimpice Sapporo și München**

— **Mexico, Guadalajara, Leon, Pueblo și Toluca — acolo unde Dumitrache va purta sombrero**

● **SERIALE**

— **Drumul „Zeiței de aur", de la Montevideo la Ciudad de Mexico**

— **„Idolul tribunelor" de Titus Ozon**

— **„Adonis între patru corzi"** — senzațiionala biografie a campionului mondial de box Nino Benvenuti, **de ziaristul italian Cesare Trentini**

— **Crosa și pucul se întorc acasă** — emoționanta istorie a campionatului mondial de hochei pe gheață.

BULETINUL ZĂPEZII

Serviciul Prevederi de scurtă durată, din cadrul Institutului meteorologic, ne-a comunicat că, datorită ninsorii căzută în ultima vreme, stratul de zăpadă avea ieri următoarea grosime în regiunile montane : Sinaia (Cota 1500) 60 cm, Vf. Omul 80 cm, Predeal 43 cm, Brașov 12 cm, Țarcu 24 cm, Parîng 32 cm, Semenic 80 cm, Păltiniș—Sibiu 33 cm, Vlădeasa 25 cm, Băișoara 32 cm.

Pentru următoarele zile, pînă după sfîrșitul săptămînii, se prevede menținerea masei de aer rece și umed. Zăpada căzută va dura cîteva zile în șir, fără a se tasa sau micșora. În general, condiții favorabile practicării sporturilor de iarnă și, mai cu seamă, schiului.

START!

Se aud bătăile solemne ale orologiului. Vechiul an își trăiește ultimele clipe, un altul intră cu cortegiul său triumfal pe poartă. Bucuria înnoirii tradiționale nu este lipsită de nostalgia inerentă oricărei despărțiri.

A fost bun, rodnic și dătător de speranțe acest 1969. Îl vom păstra în inimi legat de cîteva dintre cele mai mari împliniri ale poporului nostru. Un an jubiliar, încărcat de semnificații, un an de răscruce, în ale cărui zile și nopți s-au plămădit planuri grandioase, viziuni temerare, au fost începute urcușuri spre culmi noi. Mai mult ca oricare altul, acest an, pe care-l așezăm la loc de cinste în vitrinele istoriei, a purtat sigiliul certitudinilor. Cît de greu este acum să găsești metafora care să redea fidel întreaga lui semnificație pentru destinele națiunii române !

Desigur, nu-i loc să-i răsfoim pe distanța scurtă a acestor rînduri toate filele cu chenare aurii. Sînt multe, mari, bogate. Găsim printre ele, într-un tom greu, voluminos, și pe acelea scrise în diminețile și amurgurile stadioanelor. Sportul și-a interpretat cu măiestrie partiturile anului 1969. În alte pagini ale acestui număr festiv veți găsi reluate acordurile cele mai melodioase ale acestei orchestre.

Trebuie, totuși, să însemnăm aici mutația spectaculoasă care s-a petrecut în înțelegerea fenomenului sport, ridicat la altitudinea bibliotecii, a inteligenței și culturii. Este rodul unor acumulări îndelungate, al semintei aruncate într-un pămînt fertil.

Stadionul predă tînărului 1970 o ștafetă plină de responsabilități. Pentru că nimic nu obligă mai mult decît succesele. Anul Nou, pe care îl vom sărbători în această noapte, prilejuiește cîteva examene grele. Acela al campionatului mondial de fotbal, spre pildă. Anul Nou pretinde confirmarea valorilor atinse de boxeri sau scrimeri, de îndrăznești conducători ai boburilor, de luptători sau atleți, de tenismeni sau handbaliști și atîția alții care au pus cu truda și modestia lor cîte o cărămidă trainică la marele edificiu al sportului românesc.

Gîndurile o iau totdeauna înaintea timpului. Ele ne poartă de pe acum, pe cai înaripați, în ambianța marilor competiții la care vor fi chemați purtătorii ecusonului tricolor. Îi vedem în încleștarea întrecerilor, siguri și demni, îi dorim mereu biruitori.

Sărind peste trepte, închipuirea ne duce mai departe, în 1972, anul celei de-a XX-a Olimpiade. Pregătirea ei a început în 1969 pe hîrtia de calc a planurilor. 1970 va fi o etapă foarte importantă, am spune hotărîtoare, în verificarea și desăvîrșirea lor, pentru a se putea face acel pas decisiv de la teorie la practică.

Gîndindu-ne așa avem impresia bizară, tulburătoare, că vechiul an nici nu s-a terminat. El continuă, parcă, revărsîndu-și potențialele în zilele noului an și acesta va face aidoma cu acela care-i va urma.

E un drum neîntrerupt, fără oprire, o magistrală care ne poartă ferm spre orizontul luminos al SOCIALISMULUI.

SPORTUL

GIMNASTELE ROMÂNCE ÎNVINGĂTOARE LA PRAGA

În capitala Cehoslovaciei s-a desfășurat întîlnirea internațională de gimnastică modernă dintre echipele clubului Ruda Hvezda Praga și Universitatea București. Sportivele române au avut o comportare remarcabilă, obținînd victoria atît pe echipe cît și la individual compus, prin Victoria Vîlcu, care-și adaugă astfel în palmares un nou succes internațional. De asemenea, de frumoase aprecieri s-a bucurat și Ileana Nicolae, clasată pe locul II la individual compus.

Rezultate tehnice : *pe echipe* — Universitatea București 112,80 p, Ruda Hvezda Praga 112,05 p ; *individual compus* : Victoria Vîlcu 28,20 p, Ileana Nicolae 28,65 p, Jana Hruzkova 28,60 p.

AVANCRONICA REVELIONULUI...

● Microinterviuri ● Instantanee ● Declarații ● Indiscreții

31 decembrie... Încă o filă în calendar, a 365-a, și ne luăm rămas bun de la anul 1969. Cu toate că le-am ascultat de atîtea ori, totuși ultimele sistole ale neobositului Cronos prilejuiesc încă multe emoții. Încă un minut... ultimele secunde... noul an !... Toți oamenii din lume îl așteaptă cu seninătate, cu speranțe, cu năzuințe spre mai bine. Un an nou, care să fie mai bogat în roade decît cel care s-a încheiat.

Miercuri la ora zero, noaptea de Revelion începe — conform tradiției — cu atît de familiarul „La mulți ani !". Un prilej fericit pentru fiecare de a toasta cu gîndul la noi și noi împliniri.

★

În familia lui MIRCEA LUCESCU este o neobișnuită animație. Căpitanul de pe Wembley și al naționalei, care în anul 1970 va avea de trecut cel mai important examen din existența sa, a uitat, se pare, de obișnuitele frămîntări privind destinele echipei. Acum, în clipele dinaintea lui '70 nu vrea să știe decît de Răzvan, după toate aparențele, un viitor îndrăgostit de „sportul-rege", spre necazul nemărturisit al soției sale, Nelly, care și l-ar dori orice în afară de fotbalist. Asta pentru că o soție sau o mamă de fotbalist trebuie să aibă... două inimi !

Și, totuși, un dialog cu Mircea Lucescu nu poate evita balonul rotund.

— *Spune, Mircea, cum vezi mondialele, acum cu 7 luni înainte de primul fluier în marea competiție ?*

— *Cu ochii... antrenorului, Angelo Niculescu...*

— *Adică ?...*

— *Adică, prudent. Nu îmi fac visuri, nu pot spera să cîștigăm grupa. Totuși, cu un dram de șansă, poate, poate vom ajunge în primele 8...*

★

Sportivul român care i-a impresionat cel mai mult pe irlandezi, CALISTRAT CUȚOV, este un boxer în plină apoteoză. După bronzul de la Olimpiadă, în 1969 i-au urmat consecutiv trei medalii de aur — la naționale, la „europene" și la Balcaniadă. Gînduri pentru noul an ? Să se mențină în zona metalului cel mai de preț !

★

ION PANȚURU — „boberul atomic", cum l-a denumit sugestiv un gazetar de la Sport-Zürich, își petrece Revelionul în ambianța de feerie a Cortinei d'Ampezzo. În celebra stațiune de munte a Italiei, gazda uneia dintre edițiile Olimpiadelor de iarnă, Panțuru și colegii lui din lot (și din bobul de 4) pregătesc terenul pentru mondialele de la St. Moritz, participînd la campionatele europene. Convingerea sa ? Că experiența dobîndită în ultimii ani, și mai ales cea de la Lake Placid, va fi determinantă pentru obținerea de noi succese, la fel de spectaculoase, în 1970, în Elveția.

★

Dialog cu prof. DUMITRU NEDELEA, secretarul general al federației ecvestre.

— *Ce-mi doresc în anul care vine ? Un singur lucru : să cîștigăm Balcaniada !*

— *Fiindcă se va organiza la București ?*

— *Nu numai atît, ci și pentru că sîntem cei mai buni : nu rămîne decît s-o dovedim.*

— *Cu ce argumente pledați pentru un asemenea succes ?*

— *Cu talente, cu sportivi foarte încercați sau de mare perspectivă : Recer, Vlad, Boiangiu la «completă», Velea, Donescu, Ilin și Bozan la «obstacole»...*

★

— *Ce bine ar fi ca pucul să ocolească cît mai mult poarta noastră...*

V-ați dat seama desigur că un asemenea gînd nu-l putea avea decît Dezideriu Varga, căpitanul echipei reprezentative de hochei pe gheață a României, acum, în imediata apropiere a campionatului lumii de la București, grupa B.

Și încă un gînd exprimat cu toată convingerea : că patinoarul de la „23 August" se va afla, la ora marelui eveniment, gata pregătit, gazdă primitoare pentru toate echipele competitoare...

★

„Caiacistul-amiral", Bebe Vernescu, se gîndește în clipele care-l despart de 1969, cu inefabil regret că n-a reușit să se bucure de... vînt bun în competițiile de anvergură din ultima vreme. Nădăjduiește însă că în 1970 vîntul să-i fie mai prielnic, mai ales la Copenhaga, la mondiale. Lui, dar și altor ași ai sportului nostru cu padele sau pagae Patzaichin, Covaliov și ceilalți !

★

Gînduri pline de optimism pentru un nou an manifestă și „cei 7 magnifici" din echipa națională de handbal, GRUIA, OȚELEA, GAȚUPENU etc, pentru care 1970 ar putea să însemne revenirea integrală pe primul plan al acestui sport. Un loc întîi pe podiumul campionatului din Franța nu este o utopie. Ultimele repetiții generale și în special meciurile cu Cehoslovacia, deținătoarea titlului, și R.D. Germană sînt tot atîtea promisiuni. Băieți, toată lumea are încredere în voi !

★

O mult dorită relansare o așteaptă și „floreta de aur" a scrimei românești, IONEL DRÎMBĂ. Cîștigătorul turneului olimpic din Mexic, atît de apreciat în cercurile de specialitate, trăgătorul cu cea mai mare popularitate în Cuba, se gîndește foarte serios să redevină prima floretă a lumii. Prilejul ? Prima competiție de pe glob din Turcia.

DEZIDERIU VARGA

★

Alte și alte gînduri pentru noul an ? Foarte curînd, în cronica Revelionului... La mulți ani !

Tiberiu STAMA

TROFEUL PENTRU CEL MAI BUN JUCĂTOR

ISTANBUL **(corespondență posibilă).** Ultimele zile ale anului fotbalistic din Turcia sînt caracterizate ca și-n alți ani și ca-n alte țări prin interesul cu care sutele de mii de pasionați ai jocului cu balonul rotund așteaptă rezultatele anchetei pentru desemnarea celui mai bun jucător al anului. Ancheta organizată de revista „Bosfor-sport" s-a bucurat de o mare popularitate în rîndurile publicului: pînă la ora cînd scriem aceste rînduri pe adresa redacției au sosit peste 10 000 răspunsuri.

Cum va fi atribuit Trofeul? (de fapt e vorba de trei trofee: pentru locul I, locul II și locul III). Conform tradiției, clasamentul definitiv se stabilește pe baza a patru criterii paralele: notele atribuite jucătorilor după fiecare etapă de campionat; votul antrenorilor; votul cronicarilor de specialitate; voturile spectatorilor (care, normal, au ponderea cea mai însemnată: 40%).

Trofeul — pe care în anii din urmă l-au cucerit fotbaliști de reputație, precum Can sau Metin — stîrnește dorința și invidia tuturor jucătorilor care văd în cucerirea locului I un excelent prilej de afirmare pe scară națională și internațională.

Rezultatele vor fi aduse la cunoștința publicului în ziua de 1 ianuarie. Pînă atunci, adică pînă cînd juriul va fi în măsură să cunoască toate voturile cititorilor — iată situația în celelalte trei clasamente:

A) Clasamentul realizat pe baza notelor
1. Nunweiler III
2. Datcu
3. Jenei
4. Constantin
5. Motroc

B) Clasamentul realizat pe baza voturilor antrenorilor
1. Constantin
2. Kraus
3. Motroc
4. Nunweiler III
5. Datcu

C) Clasamentul realizat pe baza voturilor cronicarilor sportivi
1. Jenei
2. Nunweiler III
3. Motroc
4. Constantin
5. Kraus

Un amănunt interesant: la anchetă au participat, trimițînd cupoanele de concurs, și cîțiva gazetari străini, printre care și cunoscutul cronicar bucureștean Traian Decuseară de la ziarul „Albatros". Preferințele lui sînt:
1. Ismet II (Izmir)
2. Kuciuc (Galatasaray)
3. Osman (Fenerbahce)
4. Kainargi IV (Göztepe)
5. Isarlik (Galatasaray)

p. conf.
Al. MIRODAN

ZIG-ZAG FOTBALISTIC

RISCURILE UNEI... FOTBALISTE

Frumoasa Patricia Viotti, de 18 ani, jucătoare în echipa feminină de fotbal a clubului milanez „Sanyo" care este antrenată de... mama ei, a ajuns ținta unor oferte ispititoare din partea mai multor cluburi italiene convinse că astfel vor atrage în tribune un numeros public amator atît de balonul rotund cît și de... fete frumoase. Patricia a refuzat însă toate ofertele, afirmînd că dorește să rămînă alături de mama ei și să-și continue studiile în lingvistică. Și totuși, riscurile tinerei fotbaliste sînt destul de mari, îndeosebi atunci cînd spectatorii devin prea înfierbîntați. Astfel, într-o zi la Abano, Patricia a trebuit să se apere contra admiratorilor care voiau să-i ia tricoul drept... amintire. Cu o altă ocazie, suporterii prea entuziaști au pătruns cu forța în vestiarele jucătoarelor clubului „Sanyo" în momentul cînd acestea făceau duș.

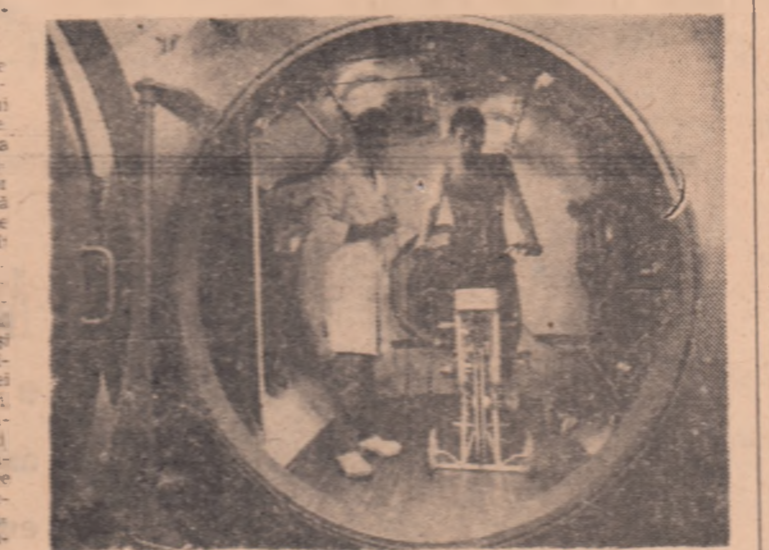

Celebrul fotbalist suedez Bergmark, supus unui test „de rezistență la altitudine", la spitalul „Carolina" din Stockholm

KAROLY SOOS SE RETRAGE

Antrenorul echipei de fotbal a R. P. Ungare, Karoly Soos a confirmat că intenționează să se retragă din acest post la data de 31 decembrie, adică astăzi. Intr-un interviu acordat agenției MTI el a spus că a luat hotărîrea sa încă înaintea meciului de la Marsilia în care Ungaria a fost eliminată de Cehoslovacia din campionatul mondial.

„Trebuie totuși să recunosc că nu voi păstra amintiri prea plăcute de la Marsilia în anii mei de după pensionare". — a spus Soos.

PELE — PROFESOR ?

„M-am săturat să mai călătoresc și de aceea, cred că voi mai juca fotbal numai trei sau patru ani după care mă voi dedica marii mele ambiții — „să educ copiii" — a declarat recent, Pele ziariștilor brazilieni. Răspunzînd la o altă întrebare, celebrul fotbalist a subliniat că nu-i place forța brută în acest sport. **„Fotbalul este o profesiune artistică, comparabilă cu munca unui sculptor care trebuie să modeleze o figură cu tehnică și talent. Nu-mi place forța. Consider că un sportiv trebuie să aibă o bună condiție fizică, dar nu trebuie să neglijeze tehnica".** Intrebat despre jucătorii care i-au dat cel mai mult de furcă, Pele a indicat pe brazilianul Ademir, italianul Trappatoni, vest-germanul Schulz și argentinianul Varacca.

PRONOSTICURILE LUI HELMUTH SCHON

Directorul tehnic al echipei de fotbal a R.F. a Germaniei, Helmuth Schon, care a făcut recent o vizită în Mexic, a declarat că Brazilia, Anglia, Uruguay și Mexic vor fi cele mai puternice echipe participante la turneul final al campionatului mondial. **„Brazilia — cu asul ei, Pele — va fi marea favorită a campionatului"** — a spus Schon. **„Brazilienii joacă un fotbal original și minunat"** — a continuat el. **„Anglia și Uruguayul au mult de oferit iar Mexicul are o șansă excelentă de a intra în finală. Nu uitați că Mexicul joacă acasă, ceea ce le va oferi un avantaj unic."**

Intrebat despre șansele echipei R. F. a Germaniei, Schon a spus: **„Nu ne gîndim de pe acum să devenim finaliști. Ne vom preocupa de fiecare meci în parte și întreaga noastră atenție va fi concentrată asupra viitorului nostru adversar. Tot ce pot să spun este că nu vom precupeți nici un efort".**

DE CE NU ȘI ARBITRE DE FOTBAL?

Femeile italiene au reușit să intre în magistratură, să ocupe posturi de șef de gară, să fie căpitani de vapoare — de ce să nu fie atunci și arbitre de fotbal? Cecilia Tagiieri, o tînără de 18 ani din Reggio Calabria, a afirmat că nu vede ce este greșit în hotărîrea ei de a deveni „cavaler al fluierului" și de aceea a hotărît să lupte pentru recunoașterea acestui drept. Ea a spus că a decis să-și realizeze visul mai întîi „prin mijloace pașnice". De aceea, a cerut Asociației arbitrilor italieni de fotbal permisiunea de a participa la un curs de arbitri. Cînd i s-a răspuns că regulamentele în vigoare nu permit acest lucru unei femei, Cecilia a declarat că va ridica cazul în fața autorităților superioare, imediat ce va termina liceul. **„Nu trebuie să existe discriminare în ceea ce-i privește pe arbitrii de fotbal** — a spus ea. **Femeile sînt la fel de bune ca și bărbații în orice activitate".**

CEL MAI BUN ARGUMENT

Consecventă politicii că în atletism rezultatul este cel mai bun argument, federația a stabilit norme pentru toate competițiile internaționale importante și pentru intrarea în loturile republicane. In acest fel se pune, odată în plus, ordine și fiecare știe care este rezultatul limită pe care trebuie să-l realizeze pentru a putea participa la un concurs de amploare sau pentru a fi introdus în lot. Toate aceste norme trebuie realizate în concursuri oficiale prevăzute în **calendarul** central pe anul 1970.

Iată normele prevăzute **pentru** competițiile de bază:

Campioanatele europene de sală (normele vor trebui realizate în perioada 1.I—22.II.1970). BĂRBAȚI: **50 m: 5,6 sau 5,7 de 3 ori; 50 m garduri: 6,6 sau 6,7 de 3 ori; 55 m garduri: 7,2 sau 7,3 de 3 ori; înălțime: 2,12; prăjină: 5,00; lungime: 7,70; triplusalt: 16,20; greutate: 18,50; FEMEI: 50 m: 6,3 sau 6,4 de 3 ori; 50 m garduri: 7,1 sau 7,2 de 3 ori; 55 m garduri: 7,7 sau 7,8 de 3 ori; înălțime: 1,76; lungime: 6,30; greutate: 16,00.**

Campionatele europene de juniori (normele vor trebui realizate în perioada 1.I—20.VIII.1970). BĂIEȚI: 100 m — 10,5; 200 m — 21,5; 400 m — 48,4; 800 m — 1:52,0; 1 500 m — 3:50,0; 3 000 m — 8:20,0; 110 m garduri (106 cm) — 14,7; 400 m garduri — 53,3; 2 000 m obstacole — 5:47,0; 4X100 m — 41,0; 4X400 m — 3:15,0; 10 km marș — 48:00,0; înălțime — 2,05; prăjină — 4,80; lungime — 7,50; triplusalt — 15,30; greutate (7,257) — 15,00; disc (2 kg) — 49,00; suliță — 69,00; ciocan (7,257 kg) — 58,00; decatlon — 6 800 p. FETE: 100 m — 11,9; 200 m — 24,5; 400 m — 55,5; 800 m — 2:10,0; 1 500 m — 4:29,0; 100 m garduri — 14,0; 4x100 m — 46,7; 4x400 m — 3:47,0; înălțime — 1,70; lungime — 6,15; greutate — 14,30; disc — 48,00; suliță — 48,00; pentatlon — 4 400 p.

Jocurile Balcanice de juniori (normele vor trebui realizate în perioada 1.I—5.VII.1970). BĂIEȚI: 100 m — 10,6; 200 m — 21,7; 400 m — 49,0; 800 m — 1:54,0; 1 500 m — 3:55,0; 3 000 m — 8:32,0; 110 m garduri — 15,0; 400 m graduri — 54,5; 2 000 m obstacole — 5:52,0; 4x100 m — 41,4; 4X400 m — 3:17,0; 10 km marș — 49:30,0; înălțime — 2,00; prăjină 4,40 m; lungime — 7,30; triplusalt — 14,80; greutate — 14,80; disc — 47,00; suliță — 65,00; ciocan — 54,00. FETE: 100 m — 12,1; 200 m — 25,2; 400 m — 57,0; 800 m — 2:14,0; 100 m garduri — 14,4; 4x100 m — 47,5; înălțime — 1,65; lungime — 6,00; greutate — 13,80; disc — 45,00; suliță — 45,00.

Norme pentru selecționarea în loturile republicane.

Seniori: BĂRBAȚI: 100 m — 10,6; 200 m — 21,5; 400 m — 48,0; 800 m — 1:52,0; 1 500 m — 3:51,0; 5 000 m — 14:30,0; 10 000 m — 30:50,0; maraton — 2.29:00,0; 20 km marș — 1.38:00,0; 50 km marș — 4.40:00,0; 110 m garduri — 14,6; 400 m garduri — 53,0; 3 000 m obstacole — 9:02,0; înălțime — 2,04; prăjină — 4,40; lungime — 7,50; triplusalt — 15,40; greutate — 16,00; disc — 49,00; suliță — 68,00; ciocan — 58,00; decatlon — 6 500 p; cros: primii 9 la campionatul republican. FEMEI: 100 m — 12,1; 200 m — 25,1; 400 m — 57,5; 800 m — 2:10,0; 1 500 m — 4:35,0; 100 m garduri — 14,2; înălțime — 1,64; lungime — 5,90; greutate — 14,00; disc — 46,00; suliță — 47,00; pentatlon — 4 100 p: cros primele 6 la campionatul republican.

Juniori: BĂIEȚI: 100 m — 11,0; 200 m — 22,4; 400 m — 51,0; 800 m — 1:56,0; 1 500 m — 4:04,0; 3 000 m — 8:57,0; 10 km marș — 51:00,0; 110 m garduri — 15,8; 400 m garduri — 57,5; 2 000 m obstacole — 6:00,0; înălțime 1,91; prăjină — 4,10 lungime — 6,90; triplusalt — 14,00; greutate (7,257 kg) — 13,20; disc (2 kg) — 46,00; suliță — 58,00; ciocan (7,257 kg) — 48,00; decatlon — 5 500 p; cros primii 9 la campionatul republican. FETE: 100 m — 12,4; 200 m — 25,9; 400 m — 59,5; 800 m — 2:18,5; 1 500 m — 4:45,0; 100 m garduri — 15,0; înălțime — 1,60; lungime — 5,70; greutate — 12,70; disc — 41,00; suliță — 42,00; pentatlon — 3 900 p; cros primele 6 la campionatul republican.

TELEX ● TELEX ● TELEX

In prima rundă a turneului internațional de șah de la Hastings, Dolfi Drimer a pierdut partida cu Portisch (Ungaria).

● **Orașul finlandez Tampere și-a depus candidatura pentru organizarea J. O. de iarnă din 1976.**

● **Atletismul nu stagnează:** la Johanesburg (Republica Sud-Africană): 200 m Nash — 20,4; 800 m Broberg — 1:46,8; la San Juan (Porto Rico): 100 m Vizcarrondo 10,2; la Moscova (pe teren acoperit): înălțime Surikov (17 ani) 2,09 m.

● **După prima zi a meciului de schi Franța—S.U.A.,** care are loc la Megeve, conduc gazdele cu 14—6.

● **La Davos (Elveția), în turneul de hochei pe gheață dotat cu „Cupa Spengler":** Finlanda B — Lokomotiv Moscova 2—2, H. C. Davos — E. V. Füssen 4—3, Dukla Jihlava — Finlanda B 6—1, Lokomotiv Moscova — E. V. Füssen 4—1

● **La Helsinki, în „Cupa Ahearne" la hochei pe gheață,** I.F.K. Helsinki a învins cu 7—3 pe Djurgaarden, Leksand a dispus de A.I.K. Stockholm cu 2—1, iar Spartak Moscova a întrecut pe Faerjestad cu 6—2.

● **Ciclocrosul internațional din Berlinul Occidental** a fost cîștigat de vest-germanul Renner, urmat de elvețianul Gretner la 15 sec.

● **Fostul campion mondial de box la categoria pană,** spaniolul José Llegra, îl va întîlni la 8 ianuarie, la Londra, pe scoțianul Jimmy Bell. Cu același prilej, va avea loc meciul dintre „ușorii" Velasquez (Spania) și Buchanan (Scoția), în urma căruia va fi desemnat noul challenger la titlul european

● **La Viena, Elveția a întrecut Austria** la hochei pe gheață cu 5—3 (1—1, 2—1, 2—1).

● **Echipa vest-germană VfL Oshabrück** s-a calificat în semifinalele „C.C.E." la tenis de masă, întrecînd în deplasare formația iugoslavă Bosna Sarajevo cu 5—0.

In cadrul turneului pe care-l întreprinde în Canada, echipa de hochei a U.R.S.S. a fost învinsă cu 9—3 (1—2, 2—0, 3—1) de formația Canadian Juniors. Meciul a avut loc la Montreal.

● **Managerul pugilistului spaniol José Manuel Ibar „Urtain"** (27 de ani, neînvins: 24 de meciuri, 23 de victorii prin K.O.), italianul Renzo Casadei, a depus candidatura elevului său la titlul european deținut de „greul" vest-german Weiland. Pînă atunci, „Urtain", îl va întîlni, la Barcelona, pe brazilianul Vasco Faustino.

Născut la Havana în 1904, Alejo Carpentier a fost hărăzit carierei de arhitect pe care a abandonat-o pentru a face critică de artă, apoi cercetări de etnografie și istorie. Trecînd cu dezinvoltură în domeniul muzicii, scrie opere bufe, cantate, librete de balet, dar și critică muzicală. Ceea ce l-a impus, în mod deosebit, a fost opera sa literară (romanul „Secolul luminilor" este cunoscut și publicului nostru). Actualmente, Alejo Carpentier este consilier cultural al Cubei la Ambasada de la Paris.

SPORT ÎNSEAMNĂ CULTURĂ

de Alejo CARPENTIER

Se știe că Pindar a fost cîntărețul sportivilor și al întrecerilor din vremea sa. Intr-un cînt al Eneidei, Virgiliu descriind o regată cu atîta lux de amănunte, ne-a relevat surprinzătoare calități de cronicar sportiv. Platon și Pliniu au făcut elogiul călăriei, ceea ce avea să reia și Montaigne într-unul din eseurile sale cele mai subtile. Rabelais ne-a vorbit, într-un capitol din „Gargantua", despre marele rol pe care îl au disciplinele sportive în educarea tineretului. Jurămîntul ce-avea să constituie punctul de pornire al Revoluției franceze, a fost prestat — nu uităm aceasta — în incinta unei construcții destinată jocului de pelotă... Reamintind, pe scurt, aceste texte și fapte arhicunoscute am vrut să scoatem în evidență un fenomen singular: dispariția temei sportive, a elogiului sportului, a exaltării sportului, în toată literatura secolului XIX. Această burghezie pe care o putem studia, în toate fazele măreției și decadenței ei, datorită operelor lui Balzac, Flaubert, Zola și Marcel Proust, coexistă cu o literatură care a ignorat, se pare, sportul. Aceasta a fost, totuși, realitatea pentru că burghezia — exceptînd vînătoarea și călăria — disprețuia exercițiile fizice și jocurile care cer un aport al mușchilor. Nici unul din personajele lui Zola sau Galdos nu și-a arătat anatomia pe vreo plajă. Pe vremea lor, făceau băi de mare numai oamenii anemici pentru că așa le prescriau medicii. A asista la întreceri sportive — în afară de cursele de cai sau la probe de echitație — era o preocupare nedemnă pentru „lumea decentă". In ceea ce privește sporturile pe care le putem califica „sporturi individuale", era practicată doar scrima și aceasta pentru că se ținea seama că ea oferea posibilitatea unor dueluri spectaculoase, ca acelea care încep să apară, cu o frecvență crescîndă, în subiectele unor povestiri sau drame de la sfîrșitul veacului (a se vedea „Plăcerea" lui d'Annunzio și „Meșterul fierar" a lui Ohnet, care au cunoscut un memorabil succes literar). Intr-o anumită profesie erau absolut necesare cunoștințele de scrimă. Este vorba despre ziariști, chemați adeseori „pe cîmpul de onoare" în fața vreunui adversar ofensat, atunci cînd goana după senzațional a presei burgheze provoca scandal după scandal (un bun redactor al lui „Le Figaro" din Paris, trebuia să fie capabil să susțină un duel în fiecare lună).

In anii adolescenței mele existau „săli de arme" în redacțiile ziarelor „La Discussion" și „El Diario de la Marina". Ziaristul trebuia să fie gata „să se bată" în orice moment. Așa era și în Cuba.

Pe la 1900, nepoții și strănepoții celor ce înălțaseră uriașul edificiu al burgheziei europene, au început să se intereseze și de sport, urmînd o tendință care se formase în Anglia și trecuse apoi pe continent. Tinerii începeau să practice diferite sporturi. Sporturile, caracterizate printr-un oarecare „exclusivism", nu interesau poporul și rămîneau, mai departe, în cercurile burgheze: tenisul, jucat în cluburi ca și golful; polo călare și yachtingul, sporturi costisitoare; scrima și călăria, care răspundeau tradițiilor legate de amintirea unei „noblețe a sîngelui" care era substituită, acum, de „noblețea banului". Toate acestea constituiau sporturi de castă, străine de orice intenție de popularizare în mase.

Firește, în timp ce burghezia cultiva sporturile sale preferate, în timp ce milionarii sclerozați se preocupau de golf la îndemnul medicului lor, în rîndurile poporului creștea interesul pentru sporturile care pretind un efort colectiv, care mobilizează grupe de oameni: era vorba de acțiuni colective care atrăgeau, de fiecare dată, un număr crescînd de spectatori. Jocurile, desfășurate pe stadioane și arene, mereu mai mari, și-au mărit posibilitățile de atragere a publicului. Și așa, a apărut, în lumea capitalistă, sportul-afacere, generator de cîștiguri mari. Au apărut [illegible], ca impresarul și managerul, cu totul necunoscute în secolul XIX, care au realizat, cu ajutorul unei publicități susținute, o adevărată mistică a baseball-ului, a fotbalului și a altor jocuri de echipă, fără a omite boxul, unde în lipsa spectaculozității oferite de confruntarea a două grupe de oameni, s-a speculat asupra șovinismului și ferocității latente a spectatorilor.

Cu toate acestea, masele, populația orașelor au început să fie atrase tot mai mult de sport. Viața sedentară, caracteristică locuitorilor din aglomerările urbane moderne, impunea oamenilor să se preocupe și de dezvoltarea lor fizică. Pe vremea adolescenței mele se vorbea mult despre „cultură fizică", despre „gimnastică suedeză", despre „metoda Hébert" foarte populară, pe atunci, în Franța.

Era o epocă în care și literatura și muzica se inspirau din sport, producînd opere ca „Jocuri" de Debussy, balet inspirat de mișcările a doi jucători de tenis, „Sport și divertisment" de Erik Satie, poemul simfonic „Rugby" al lui Arthur Honegger, volumul „Cei 11 în fața porții aurite" de Henry de Montherlant, apoi textele lui Jean Prevost, viitor erou al Rezistenței franceze, fără a omite pictura lui Fernand Leger, ale cărui pînze sînt populate de cicliști și înotători. Poetul Blaise Cendrars afirma că în mișcarea colectivă a unui ansamblu de gimnastică pe stadion era tot atîta frumusețe ca într-un balet. Se năștea — mai exact, renăștea — o întreagă cultură a sportului.

Această cultură a sportului, o autentică cultură, așa cum o înțelegeau Pindar și Rabelais — asociată cultivării inteligenței — se promovează acum, în Cuba, în instituțiile sportive create de Revoluție.

Numărul viitor al ziarului SPORTUL va apare duminică 4 ianuarie 1970, la orele obișnuite.

FOTBAL MERIDIANE

● **Intr-un interviu acordat presei sportive din Argentina, Joao Saldanha, selecționerul echipei Braziliei, a precizat că Pele nu va fi titularizat în echipă dacă nu va urma indicațiile tactice. Saldanha a arătat că „Perla neagră" joacă prea individual. „Pele, a spus Saldanha, trebuie să joace pentru echipă 90 de minute, și nu 10, așa cum face în ultima vreme".**

● **Ceremonia tragerii la sorți pentru alcătuirea celor patru grupe din cadrul turneului final al C. M. care va avea loc la 10 ianuarie la Ciudad de Mexico, va fi televizată în direct în 16 țări, prin intermediul satelitului „Telesistema mexicano".**

● **Pentru a doua oară consecutiv, Glaici a fost desemnat cel mai bun fotbalist al anului din Iugoslavia.**

● Două meciuri restante din campionatul francez: Angers — Saint Etienne 0—0; Red Star — Olympique Marseille 3—3.

● In turneu de iarnă: selecționata Bangkok — Hertha B.S.C. 3—1; Alajuelense San José (Costa Rica) — Hajduk Split 0—5; F. C. Bordeaux — Slavia Praga 2—2.

● Titlul de campioană a Mexicului i-a revenit formației Guadalajara (care a cîștigat și ediția 1969 a „Cupei Mexicului"), cu 45 p, urmată în clasament de Vera Cruz — 39 p, Necaxa și Toluca — 33 p.

Dintre cadourile pe care le veți oferi tinerilor să nu lipsească și

Almanahul „Sportul"

In acest fel veți dovedi că le cunoașteți și le onorați preferințele.

Incepeți anul epopeii fotbalistice mexicane cu o lectură excelentă.

Copiii Academiei Goncourt.

Echipe de fotbal de renume mondial: River Plata, Ferencvaros, Benfica, Internazionale, F. C. Santos, Steaua roșie Belgrad, F. C. Liverpool, Real Madrid, A. C. Milan, Ajax Amsterdam.

La München a început numărătoarea inversă.

Eddy cel mare.

Fiecare pagină a Almanahului satisface curiozitatea și exigențele dv.

TRAGERILE REVELIONULUI LA LOTO ȘI PRONOEXPRES

AZI, ULTIMA ZI PENTRU PROCURAREA BILETELOR

Amintiri... amintiri...

REFLECŢII IN ULTIMA ZI A ANULUI 1969

La cumpăna acestei nopţi ne vom despărţi de „1969" şi-l vom aşeza în sipeţul cu amintiri.

Autorii desenelor festive ne-au învăţat mai de mult cu o imagine devenită aproape clasică, în care vechiul an este un moşneag gîrbov şi obosit, iar cel nou — un copil zburdalnic şi îmbujorat. Oricît de simbolică ar fi alegoria, de data aceasta ea nu se potriveşte realităţii. „1969" ne părăseşte tînăr, ca un stejar. Aşa îl vom vedea întotdeauna, aşa îl vom povesti urmaşilor. A fost, probabil, anul celei mai superbe tinereţi din tînăra istorie a patriei, încărcat de semnificaţii adînci purtînd pe actul identităţii sale greutatea pecetelor de epocă.

Două mari jubileuri şi-au dat mîna în zilele lui fierbinţi: A 25-A ANIVERSARE A ELIBERĂRII ŞI CEL DE AL X-LEA CONGRES AL PARTIDULUI.

A fost anul unei efervescenţe politice fără precedent în viaţa naţiunii române. Atunci, în 1969, s-au nivelat rampele de lansare spre viitor, către un viitor luminos şi apropiat, atît de apropiat încît nu rareori l-am simţit amestecat cu prezentul.

„1969" rămîne anul planurilor celor mai îndrăzneţe pe care şi le-a propus acest popor. De pe acum, vedem cum liniile trasate pe hîrtie prind conturul betonului şi al sticlei, cum cifrele — impresionante prin dimensiunea lor, părăsesc domeniul abstract al gîndului spre a poposi ferm în acela concret al faptei.

„1969" oferă copios date pentru o cronică, şi nu încape îndoială că se vor găsi condeie care s-o scrie. Noi vom încerca să răsfoim pentru dumneavoastră cîteva din filele ei sportive, să vă reamintim succesele româneşti obţinute pe stadioanele lumii, care vin să se adauge bilanţului de izbînzi al poporului nostru şi să-l completeze, întregind tabloul armonios al unei naţiuni angajate pe drumul autodepăşirii permanente, spirituale şi fizice.

O clipă de neuitat pentru Ion Alexe

Piloţii neînfricaţi ai gheţii

Primele zile ale anului i-au aflat pe boberi departe de ţară, printre nămeţii Alpilor italieni, antrenîndu-se la Cervinia. De multă vreme nu le e dat acestor temerari să facă Revelionul acasă. Gerurile cam ocolesc Sinaia, iernile sînt capricioase, aşa că piloţii săniilor-bolid se duc în altă parte să se pregătească, să-şi încerce măiestria.

Bobul românesc are un trio de aur, aşteptat cu nerăbdare pe marile piste, privit cu respect, urmărit cu emoţii de adversari.

Panţuru — acest Campbel al gheţii, Neagoe şi Focşeneanu — virtuozi ai frînei (şi între aceşti aşi oricine poate fi al patrulea), au spulberat de la primele coborîri recordurile pirtiei de la Cervinia, cărora nimeni nu îndrăznea să le prezica existenţe atît de efemere. Apoi au început întrecerile oficiale.

Locul II la Campionatele europene de două persoane (Panţuru — Focşeneanu) şi de patru persoane (Panţuru, Focşeneanu, Ţancov, Neagoe) aduc sportului românesc un splendid event de argint. Marea aventură continuă peste Ocean, la Lake Placid, în cadrul campionatelor mondiale. Panţuru şi Focşeneanu sînt din nou secunzi iar echipajul de patru se clasează al cincilea, reuşindu-se în ansamblu o comportare excelentă. Şi dacă la bob s-ar organiza, ca la schi, de pildă, o Cupă mondială, în care locul ocupat la marile concursuri este recompensat cu un anume număr de puncte, trofeul ar putea reveni românilor, care reuşesc incredibila performanţă de a se număra constant printre cei mai buni din lume, fără să fi făcut măcar o singură coborîre acasă!

Desigur, ar fi o utopie — cel puţin deocamdată — să se pretindă amenajarea în România a unei piste artificiale, singura în măsură să ignoreze capriciile vremii. Dar, faţă de popularitatea acestui sport, faţă de tradiţia lui (Frim şi Papană cucereau lauri mondiali cu 35 de ani în urmă!), poate că s-ar cuveni mai multă atenţie celor naturale. Altfel unde vor creşte şi se vor căli urmaşii lui Panţuru, Neagoe, Focşeneanu?

Primăvara luptătorilor şi toamna hocheiştilor

SIMION POPESCU, sportivul care imprimă luptei un ritm sufocant, determinînd adversarii să intre în disperate apărări (aşa cum se vede şi în fotografia noastră), a cucerit medalia de aur la cea mai mare confruntare a anului 1969 — campionatele mondiale de la Mar del Plata.

Intr-o dimineaţă de februarie, două loturi româneşti se întîlneau pe aeroportul Băneasa, urîndu-şi — reciproc — succes. Luptătorii plecau departe, peste Ocean, tocmai în Argentina — cu o escală de cîteva zile în Maroc —, hocheiştii străbăteau un drum mult mai scurt doar pînă la Ljubljana. Ambele echipe aveau de trecut examenul greu al unor campionate mondiale.

Atleţii arenei au concurat la Mar del Plata în condiţii oarecum neobişnuite. Gazdele marii competiţii, altminteri animate de cele mai bune intenţii şi dornice să ofere un cadru potrivit disputei supreme din lumea luptelor, nu deţineau experienţa unor reuniuni sportive de asemenea anvergură. Dificultăţilor inerente ale unor întreceri pe saltea (cîntar, greutate, tragere la sorţi etc.) li s-au adăugat altele, de ordin organizatoric. Dan Gârleşteanu, prezent acolo, relata cu umorul său totdeauna maliţios, ipostaza neaşteptată în care s-a aflat cînd, din reporter a devenit „om de colţ", trebuind să înlocuiască stiloul cu prosopul.

Timpul însă, are miraculoasa proprietate de a estompa partea neplăcută a aducerilor aminte, dîndu-le o patină romantică, hazlie. Şi astfel, imaginea unui ziarist care agită prosopul, gîndindu-se la corespondenţa pe care urma s-o transmită redacţiei, devine aproape un foarte reuşit „gag" de film.

Lăsînd la o parte amănuntul că antrenorii au trecut prin clipe grele, cînd nu ştiau sala în care urmau să evolueze elevii lor, oraşul celui mai mare cazinou din Lumea Nouă va rămîne legat de o strălucită afirmare a sportului românesc.

GHEORGHE BERCEANU ŞI SIMION POPESCU AU DEVENIT CAMPIONI AI LUMII, CORNEL TURTUREA A CUCERIT MEDALIA DE ARGINT, IAR NICOLAE NEGUŢ PE ACEEA DE BRONZ, ECHIPA ROMÂNIEI DE GRECO-ROMANE FIIND PLASATĂ A DOUA, DUPĂ ACEEA A UNIUNII SOVIETICE, ÎN CLASAMENTUL NEOFICIAL AL COMPETIŢIEI.

Întregul an avea să fie rodnic pentru maeştrii saltelei. Jocurile Balcanice le prilejuiesc alte patru medalii de aur la greco-romane şi una la libere, iar sfîrşitul anului le aduce lui Berceanu şi Neguţ un nou prilej de afirmare: locul I în marele turneu de la Belgrad.

Hocheiştii au urmărit cu admiraţie şi cu jind evoluţia colegilor lor. La Ljubljana, în somptuosul palat de iarnă Ţivoli, echipa română, răsfăţată de pronosticuri, a traversat momente grele, reuşind, totuşi, să supravieţuiască în grupa B, spre a nu compromite campionatul mondial de la Bucureşti. A fost o lecţie neplăcută dar, socotim, utilă. Fiindcă startul în noul sezon, petrecut acum toamna, s-a desfăşurat sub semnul responsabilităţii depline, prilejuind cîteva succese promiţătoare. Urmează ca evoluţia în grupa B, din februarie 1970 să însemne pentru hocheişti transformarea toamnei în primăvară, să dezgheţe energiile şi elanurile într-un sport care înfruntînd condiţii materiale încă neprielnice reclamă cu insistenţă dreptul la o existenţă reală.

Dulcea răzbunare a balonului

Reluăm acest titlu, al unui editorial pe care Jack Berariu îl scria după acea nesperată performanţă a fotbaliştilor obţinută chiar în „templul fotbalului", pe Wembley, şi rămasă în statistică sub exprimarea cea mai laconică: 15 IANUARIE 1969, ANGLIA—ROMÂNIA 1-1 (1-0).

Intr-adevăr, balonul s-a răzbunat. Pentru criticile nenumărate ce i-au fost aduse, pentru toate „umilinţele" la care l-au supus tocmai cei care-l iubesc mai mult, pentru toate ironiile şi aluziile, pentru umorul (de bună şi proastă calitate) care s-a făcut pe seama lui. Şi răzbunarea, începută într-o ceţoasă seară de iarnă londoneză, a continuat. Fotbaliştii au prins gustul laurilor adevăraţi. O victorie la Omonia-Cipru nu mai putea fi „un succes de prestigiu". Ceea ce a urmat, se ştie: anul marilor speranţe împlinite, anul de cotitură. După 3 decenii şi mai bine, România se află printre primele 16 echipe ale lumii, cele care îşi vor disputa „Zeiţa de aur".

Prin paradox, situaţia fotbalului nostru este acum mai dificilă ca oricînd. Pe umerii echipei naţionale — neînvinsă în sezonul oficial internaţional 1969 — apasă răspunderi grele pe care ea nu le-a purtat niciodată pînă acum. Se pune problema unei prezenţe efective în Mexic şi nu a unui simplu act de prezenţă. Iubitorii acestui sport cer mai mult. Desigur, însuşi actul calificării este un succes. Dar cît de uşor se uită succesele... La bursa pronosticurilor, echipei României i s-a acordat cota 1/25, deci o şansă de 4%. Oricum, o echipă care a reuşit să se califice într-un asemenea turneu final deţine, indiscutabil, virtuţi care o pot face capabilă să-l abordeze cu toată demnitatea, după cum spunea Hary Hoppman, vorbind despre tenismenii români, adevăr care se poate impune şi în fotbal.

Doi români pe meridianele tenisului

Serialul tenisului a început la 9 mai cu meciul România—R.A.U. din Cupa Davis. Discutînd la modul sincerităţii depline, nimeni —nici noi chiar! — nu l-am prevăzut atîtea episoade şi un asemenea final.

Sportul alb are tradiţii şi audienţă publică în România, dar ca şi alţi fraţi, mai mari sau mai mici, nu dispune de masă şi bază materială. Şi totuşi, cîte minuni au putut face DOI jucători, cîte satisfacţii ne-au putut aduce şi cîte regrete au trezit pentru faptul că nu sînt decît... DOI.

„Miracolul" Cupei Davis 1969 este arhicunoscut, aşa că nu are rost să mai repetăm nimic. Salatiera de argint, faimosul trofeu pe care l-au deţinut doar patru ţări în cele 57 de ediţii anterioare ale întrecerii (S.U.A., Franţa, Anglia, Australia), a zîmbit României. ILIE NĂSTASE şi ION ŢIRIAC sînt eroii marii performanţe. Finala am pierdut-o, dramatic şi foarte onorabil în ciuda scorului sec. Americanii, favoriţii ei incontestabili, au tremurat două zile. Apoi rigorile unui sport, care — ca şi hocheiul — nu crede în legende, şi-au spus aspru cuvîntul. Dar succesul învinşilor rămîne imens şi îndeamnă nu atît la satisfacţii cît — mai de grabă — la reflecţii. Este momentul acum ca tenisul românesc să iasă din stadiul generaţiei spontanee!

★

Cîteva satisfacţii la „mondialele" tenisului mic, jucat pe masă. Echipa feminină a României pe locul II, Maria Alexandru a treia la individual şi a doua în perechea cu Eleonora Mihalca. Carmen Crişan a cincea în lume. Dar şi în acest sport, altădată de aur, există multe motive de îngrijorare. Tînăra generaţie creşte încet. Elemente de mare talent, care să preia o ştafetă glorioasă, nu se prea ivesc. Ce ne va aduce 1970?

Aceşti muşchetari fără frică şi prihană...

Este vorba, bineînţeles, de scrimă. Sport al elitei, cu spectatori în ţinută de recepţie, duelul modern şi-a extins în anii din urmă riguroasa sa geografie. Pe harta scrimei conturul României se distinge pregnant. Specialiştii vorbesc despre o „şcoală românească" la floretă. Este, de altfel, arma convenţională care s-a potrivit cel mai bine temperamentului nostru. România a furnizat planşelor internaţionale cîţiva eroi de capă cu mare rezonanţă. Comandantul lor, coborît parcă direct din paginile lui Alexandre Dumas, este IONEL DRÎMBĂ, personaj modern şi medieval în acelaşi timp, mare admirator al „modei perucilor", un „beatles" (puţin artificial) şi un romantic cu picioarele pe pămînt.

Drîmbă este — pe plan sportiv — rezultatul unei sinteze care s-a produs în scrima românească. Un domeniu în care am asistat la transpunerea spectaculoasă în practică a teoriei breşei dintr-un zid. A fost de ajuns că în această ramură sportivă pretenţioasă, împovărată de capricii şi prejudicii, să apară primele semne ale lui „se poate", ca drumul să fie bătătorit mai iute decît ne-am fi aşteptat.

„1969" aduce astfel pagini noi în dosarul de consacrare a scrimei româneşti. Competiţii cu blazon (Cupa Adrian Romel, Trofeul Martini, Cupa Gaudini), care adună elitele planşei şi pot echivala fiecare cu un campionat mondial de floretă, iau drumul Bucureştilor. Patrulaterul feminin de la Budapesta — de asemenea, un campionat al lumii în miniatură — se soldează cu un incontestabil succes românesc. În sfîrşit, competiţia supremă — programată la Havana — confirmă ceva ce nu mai avea nevoie de confirmări. Echipa feminină de floretă devine campioană mondială, Ileana Drîmbă pierde un baraj dramatic şi este a doua „lamă" a lumii, Mihai Ţiu ajunge în finală. Pentru noi — românii — scrima se confundă deocamdată cu floreta. Este, probabil, momentul ca atenţia să fie îndreptată şi spre alte arme. Cît timp, oare, vom mai putea să le ignorăm?

Careul de aşi

In cronica sportului românesc, anul 1969 va rămîne ca unul al consacrării boxului. Bucureştiului i-a fost acordată organizarea campionatelor europene. Desfăşurată sub o prelată, competiţia păstrează rezonanţe de istorie prin anvergură şi, mai ales, prin bilanţ. Urmaşii lui Toma Aurel, Panaitescu Zigoto, Lucian Popescu sau Ion Chiriac nu s-au mulţumit cu un rol de epigoni. Preluînd de la înaintaşi învăţămintele şi tradiţii, ei s-au străduit să le dea contur. Şi au reuşit. Intr-un sport care face concurenţă direct fotbalului, şi uneori chiar îl aşează în anticamerele sale, denumit (propriu sau impropriu), nobila artă — dar care este indiscutabil o artă (fie şi a curajului) — românii s-au dovedit cei mai buni de pe continent (4 titluri).

Boxul, ca şi fotbalul, şi-a asumat în acest an imense responsabilităţi şi inevitabilele avataruri ale succesului.

Şi ce am dori...

Pentru a-ţi face o viaţă lipsită de complicaţii, cel mai simplu este să te complimentezi, aşezîndu-ţi sub căpăţîi pernele moi ale automulţumirii. Este cel mai simplu dar şi cel mai periculos. Nu sîntem adepţii „nodului în papură", îi dispreţuim pe acel „dar" ipocrit şi demonetizat. Şi totuşi...

...Şi totuşi, nu putem ignora poziţiile pe care le-au pierdut în 1969 voleiul, tirul, atletismul feminin — pînă nu de mult punctele forte ale dărilor noastre de seamă. Nu ne putem împăca cu mediocritatea cronică a baschetului, cu rolul unei supremaţii regionale pe care şi l-a asumat nataţia, cu imobilitatea gimnasticii, ori cu impasul şahului, care se înfruptă doar cu rămăşiţele marilor ospeţe.

Desigur, este imposibil să cîştigi, numai tu şi să le pretinzi altora să piardă. Sportul, fiind rupt din viaţă, îi urmează trepidaţiile şi valurile, urcă şi coboară. Unele însă au coborît prea mult! Şi este acum momentul să încerce fluxul. Spre a fi în pas cu urcuşul greu, dar sigur pe care se află angajat întregul nostru popor, învăţat să privească în sus şi departe!

Valeriu CHIOSE

Bilanţ sportiv 1969

Campionate mondiale

3 MEDALII DE AUR

LUPTE GRECO-ROMANE: **Gheorghe Berceanu** — categ. 48 kg, **Simion Popescu** — categ. 68 kg
SCRIMĂ: **Olga Szabo, Maria Vicol, Ileana Drîmbă, Suzana Ardeleanu, Ana Ene** — floretă echipe.

5 MEDALII DE ARGINT

BOB: **Ion Panţuru—Dumitru Focşeneanu** — 2 persoane.
LUPTE GRECO-ROMANE: **Cornel Turturea** — categ. 52 kg
SCRIMĂ: **Ileana Drîmbă** — floretă individual.
TENIS DE MASĂ: **Maria Alexandru, Eleonora Mihalca, Carmen Crişan** — echipe: **Maria Alexandru—Eleonora Mihalca** — dublu.

3 MEDALII DE BRONZ

LUPTE GRECO-ROMANE: **Nicolae Neguţ** — categ. 90 kg
SCRIMĂ: **Mihai Ţiu, Ionel Drîmbă, Ştefan Haukler, Iuliu Falb, Ştefan Ardeleanu** — floretă echipe.
TENIS DE MASĂ: **Maria Alexandru** — individual.

Campionate europene

8 MEDALII DE AUR

BOX: **Constantin Ciucă** — categ. muscă; **Aurel Dumitrescu** — categ. cocoş; **Calistrat Cuţov** — categ. semiuşoară; **Ion Alexe** — categ. grea.
CAIAC-CANOE: **Aurel Vernescu—Afanasie Sciotnic** — caiac 2 — 500 m, **Ivan Patzaichin—Serghei Covaliov** — canoe dublu 1000 m.
TIR: **Petre Sandor** — puşcă aer comprimat, 40 focuri, poz. picioare, **Gheorghe Vasilescu, Ştefan Alerhand, Nicolae Rotaru, Ştefan Caban** — armă calibru redus, 60 focuri, poz. culcat.

16 MEDALII DE ARGINT

BOX: **Victor Silberman** — categ. semimijlocie; **Ion Monea** — categ. semigrea.
BOB: **Ion Panţuru—Dumitru Focşeneanu** — 2 persoane; **Ion Panţuru, Dumitru Focşeneanu, Raimond Ţancov, Nicolae Neagoe** — 4 persoane.
CAIAC-CANOE: **Aurel Vernescu** — caiac 500 m, **Afanasie Sciotnic, Ion Iacob, Roco Rujan, Dimitrie Ivanov** — caiac 4 — 1000 m; **Aurel Vernescu, Ion Iacob, Eugen Botez, Mihai Zafiu** — caiac 4 X 500 m.
CANOTAJ: **Ioana Tudoran, Mitana Botez, Doina Bardaş, Ileana Nemeth, Ştefania Borisov** — 4 + 1 visle.
HALTERE: **Zoro Fiat** — categ. cocoş; **Zoro Fiat** — categ. stilul aruncat.
LUPTE LIBERE: **Petre Coman** — categ. 63 kg; **Andrei Balogh** — categ. 100 kg.
TIR: **Marcel Roşca** — pistol viteză; **Ion Tripşa, Dan Iuga, Virgil Atanasiu, Marcel Roşca** — pistol viteză echipe.
ATLETISM: **Leonida Caraiosifoglu** — 20 km marş · **Viorica Viscopoleanu** — lungime.

7 MEDALII DE BRONZ

BOX: **Ion Covaci** — categ. mijlocie-mică.
CAIAC-CANOE: **Ivan Macarenco** — canoe 10 000 m.
CANOTAJ: **Ecaterina Trancioveanu, Stana Tudor, Elena Necula, Elena Dragomir, Viorica Creţu, Marioara Sîrgeazan, Viorica Lincaru, Doina Bălaşa + Elena Giurcă** — 8+1; **Gheorghe Moldoveanu, Petre Ceapura + Gheorghe Gheorghiu** — 2+1.
LUPTE LIBERE: **Petre Cernău** — categ. 57 kg.
TIR: **Petre Sandor** — armă liberă, 40 focuri, poz. picioare; **Petre Sandor, Nicolae Rotaru, Ştefan Caban, Ştefan Alerhand** — armă standard, 3 x 20 focuri.

Campionate balcanice

80 medalii de aur (atletism, box, călărie, gimnastică, haltere, înot, polo, sărituri, lupte greco-romane, lupte libere, scrimă, schi, tenis, tenis de masă şi tir).
51 medalii de argint
51 medalii de bronz

Campionate mondiale de juniori şi tineret

2 MEDALII DE ARGINT

ŞAH: **Aurel Urzică** — C.M. juniori.
SCRIMĂ: **Dan Irimiciuc** — sabie individual la C.M. tineret.

Jocuri şi criterii europene

3 MEDALII DE BRONZ

ATLETISM: **Şerban Ioan** — înălţime; **Carol Corbu** — triplusalt; **Nicolae Perţa** — 50 m garduri.

Campionate şi criterii europene de juniori

4 MEDALII DE AUR

CAIAC-CANOE: **Maria Nichiforov, Ioana Calenic, Maria Lovin, Aglaia Răuţu** — caiac 4 X 500 m la C.E. juniori; **Matei Nemeş, Nicolae Tănase, Iordan Samovschi, Dumitru Petrescu** — caiac 4 X 500 m,
TENIS DE MASĂ: **Carmen Crişan** — individual şi dublu fete

2 MEDALII DE ARGINT

POPICE: **Constantin Voicu, Ilie Băiaş, Gheorghe Silvestru, Gheorghe Dumitrescu, Ion Ştefuţ, Iosif Tismănaru** — echipe la C.E. juniori; **Constantin Voicu** — individual la C.E. juniori.

5 MEDALII DE BRONZ

CAIAC-CANOE: **Vasile Simion** — canoe 500 m la C.E. juniori; **Dumitru Petrescu—Iordan Samovschi** — caiac 2 — 500 m la C.E. juniori; **Vasile Simion, Andrei Nichiforov** — canoe 2 — 500 m la C.E. juniori.
POPICE: **Ilie Băiaş** — individual la C.E. juniori.
VOLEI: **echipa masculină a României** la C.E. juniori.

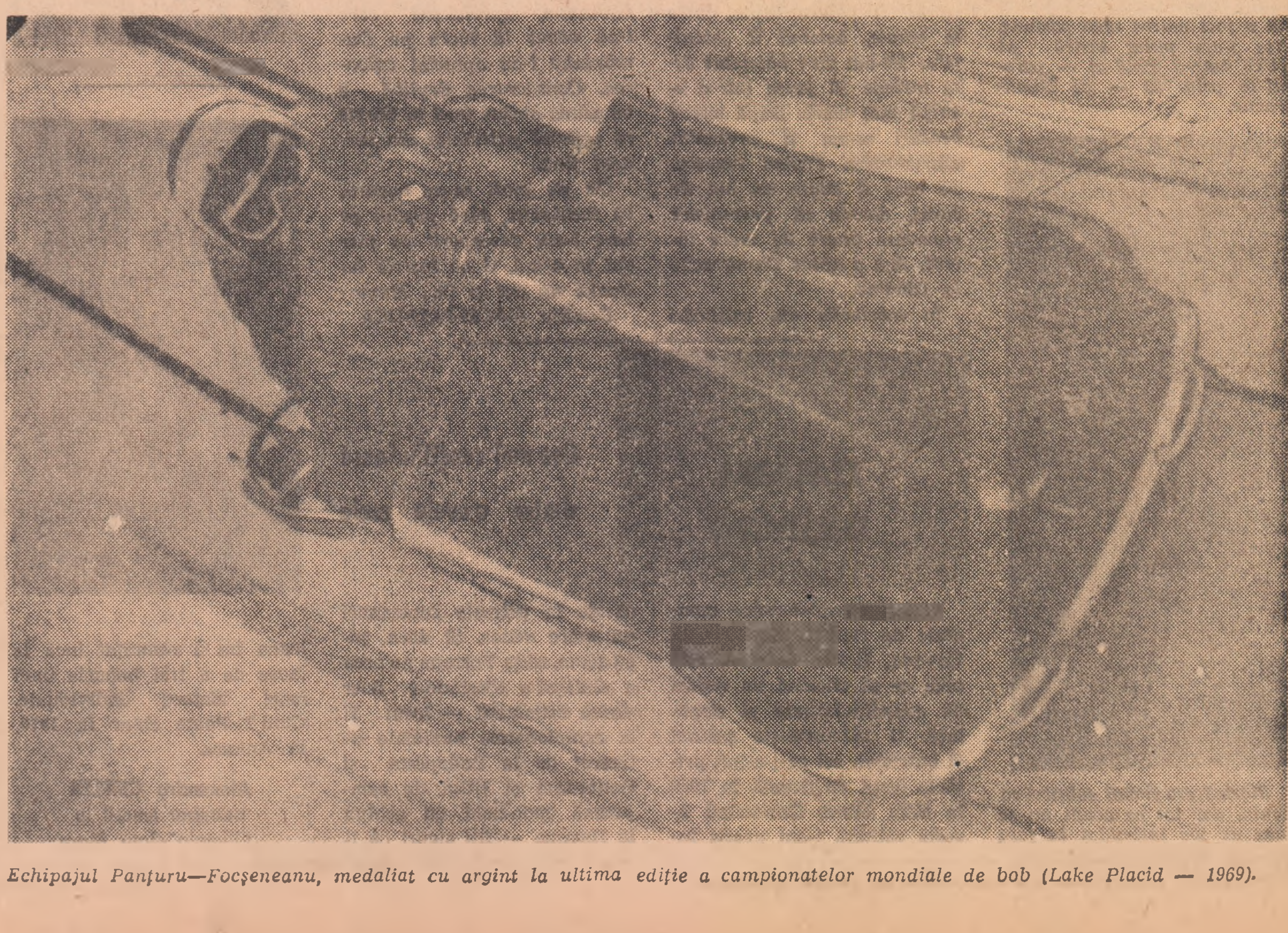

Echipajul Panţuru—Focşeneanu, medaliat cu argint la ultima ediţie a campionatelor mondiale de bob (Lake Placid — 1969).

Rezultatele anchetei noastre de ANUL NOU

Cei mai buni 10 sportivi români pe anul 1969

Predecesorii lui Ilie Năstase

Din 1959, de cînd ziarul nostru a inițiat această anchetă de sfîrșit de an, cititorii au desemnat pe următorii sportivi ca cei mai buni din anii respectivi:

1959 Iolanda Balaș (atletism)
1960 Iolanda Balaș (atletism)
1961 Iolanda Balaș (atletism)
1962 Iolanda Balaș (atletism)
1963 Aurel Vernescu (caiac)
1964 Iolanda Balaș (atletism)
1965 Iolanda Balaș (atletism)
1966 Aurel Vernescu (caiac)
1967 Ion Baciu (lupte greco-romane)
1968 Viorica Viscopoleanu (atletism)

După cum se vede, din cei 10 cîștigători, de pînă acum, numele maestrei emerite a sportului Iolanda Balaș-Soter apare de șase ori, cel al multiplului campion Aurel Vernescu de două ori, și cîte o dată, Ion Baciu și Viorica Viscopoleanu. Prin Ioli și Viorica atletismul a fost de 7 ori cap de listă, caiacul de două ori și luptele o dată. Acum, pentru prima oară, întîietatea aparține reprezentantului unui sport... neolimpic!

1. ILIE NĂSTASE

O carieră care abia începe

Nu sînt chiar atît de mulți ani de-atunci. Marele jucător de astăzi, Ilie Năstase, deși îl însoțea pe fratele său mai mare, Constantin, la antrenamentele de tenis, se simțea parcă stingherit acolo, în lumea rachetei, preferînd gazonul terenului de fotbal... Pentru a-l ambiționa, l-am întrebat dacă poate să lovească mingea și s-o trimită peste plasă. Și, prima încercare a însemnat și prima victorie...

Astăzi, puștiul care nici nu voia să audă de tenis, a devenit unul dintre cei mai buni jucători din lume. Printre învinșii săi figurează nume faimoase ale sportului alb, amator și profesionist: Santana, Roche, Gulyas, Taylor, Cox, Stan Smith, Kock, Metrevelli, T. Ulrich etc. Aceste succese și multe altele și-au găsit încununarea în performanța realizată de echipa României, alcătuită din Năstase și Țiriac, la ultima ediție a „Cupei Davis", cînd a avut onoarea de a fi finalistă a acestei mari competiții.

„Iliuță" n-are decît 23 de ani. Toate speranțele — ale lui și ale noastre — sînt, deci, permise.

Constantin CHIVARU
antrenor

2. ION ȚIRIAC

Victoria voinței

Acum 15 ani, un copil firav, dar cu o expresie deosebit de inteligentă, se prezenta la centrul de inițiere al clubului Steagul roșu din Brașov, exprimîndu-și dorința să joace tenis. Era Ion Țiriac, viitorul campion al României, tenismanul care avea să aducă glorie culorilor țării, purtîndu-le pînă în marea finală a „Cupei Davis", de la Cleveland.

Care e principala calitate a lui Țiriac? Este greu de spus. Trebuie să alegi între inteligență, forța lui atletică, talentul cu adevărat remarcabil și inepuizabila putere de luptă. Poate că aceasta din urmă a stat cel mai mult la baza succeselor sale, aducîndu-l pe un plan fruntaș al tenisului mondial.

Toți marii campioni, mulți dintre ei învinși de Țiriac, au fost uimiți de tenacitatea cu care acesta și-a apărat șansele, chiar în momentele cele mai grele. La 31 de ani — vîrsta lui Rod Laver! — Țiriac este una din stelele tenisului mondial, iar seriozitatea cu care se pregătește îi asigură încă multă vreme poziții fruntașe în sportul alb.

Ion RACOVIȚA
antrenor

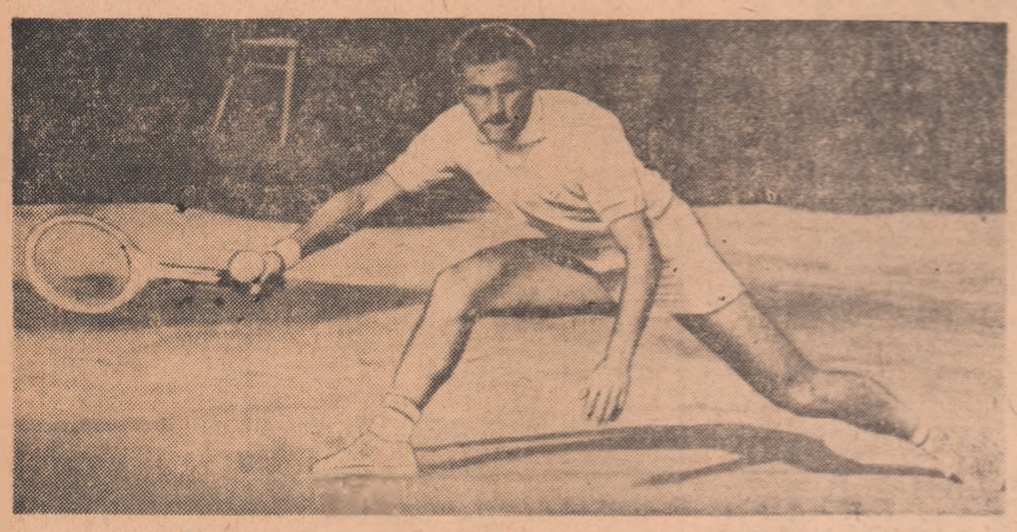

3. FLOREA DUMITRACHE

Consacrarea deplină o va putea obține în Mexic

Toată viața mi-a plăcut să colind stadioanele, căci fotbalul a fost marea mea pasiune. Așa l-am putut vedea pe TUG, într-o bună zi — pare-mi-se prin '63 — pe Dumitrache.

Florică era și mai subțirel ca acum, dar tot ca acum nu se lăsa de loc intimidat în fața apărătorilor mai bine „făcuți" ca el. Îi plăcea lupta, intra la bătaie, balonul îl „asculta"... Mi-am zis: băiețelul ăsta trebuie să joace într o echipă mai mare. După cîteva ceasuri m-am și prezentat antrenorului Traian Ionescu, pe care îl știam un om de curaj, dornic să promoveze elemente tinere de mare talent. Așa a ajuns Dumitrache la Dinamo.

În meciurile din calificări ale C.M. la București, Atena, Lausanne, specialiștii care l-au văzut la lucru pe Dumitrache i-au apreciat valoarea. Consacrarea deplină o va putea obține însă în Mexic cu prilejul partidelor din turneul final.

Cît de mult m-aș bucura, vă închipuiți, dacă puștiul pe care l-am descoperit cu șase ani în urmă, îi va înscrie lui Banks un gol și în... Mexic

Dumitru MACRI-PAPALICA

4. ILEANA DRÎMBĂ

Cea mai conștiincioasă dintre elevele mele

Eroina campionatelor mondiale de floretă din 1969, la Havana, Ileana Drîmbă, este ceea ce se cheamă un model de conștiinciozitate și sîrguință. O mărturisește primul ei antrenor, cel ce i-a dat primele lecții de floretă în 1959 la Satu Mare. Cunoscînd aceste calități, i-am prezis încă de la primele concursuri un mare viitor. Și dacă, pînă acum, zeița Fortuna nu prea a răsfățat-o oferindu-i doar cîteva satisfacții — locul II la campionatele mondiale de tineret de la Budapesta și Rotterdam și titlul de campioană mondială cu echipa la Havana — fiți siguri că Ileana nu a renunțat încă la ideea de a trăi bucuria unei mari victorii individuale. Cînd? Poate chiar în 1970, la Ankara.

Alexandru CSIPLER
antrenor emerit la „Olimpia"-Satu Mare

5. MARIA ALEXANDRU

Locul doi în lume

Am trăit, un timp, aceleași emoții, la masa de joc, participînd la trei campionate mondiale. Apoi m-am depărtat de „cîmpul de luptă", dar am fost alături de Maria Alexandru, ca antrenoare și sfătuitoare, la alte două întreceri mondiale. Și o cunosc atît de bine pe Maria!

Niciodată, poate, ca în acest an, ea nu a muncit mai mult pentru victorie, nu și-a dorit-o mai mult, ca în competiția supremă de la München-1969. Maturitatea dovedită în joc, voința cu care a luptat, i-ar fi dat dreptul la cea mai înaltă distincție în proba de simplu. Dar, mica minge de celuloid, atît de capricioasă, nu i-a oferit decît medalia de bronz, care onorează însă un palmares bogat în performanțe dintre cele mai răsunătoare. De altfel, alături de medalia de bronz strălucesc alte două, de argint, cucerite la München, în întrecerea pe echipe și la dublu fete.

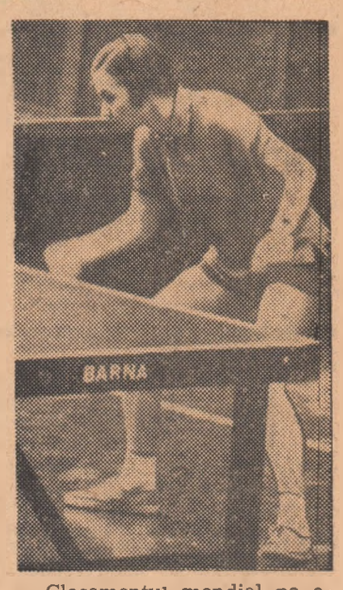

Clasamentul mondial pe anul 1969 — locul 21 — confirmă valoarea ei deosebită.

Ella CONSTANTINESCU
antrenor

6. GHEORGHE BERCEANU

Un pui de oltean cu două inimi

Cînd cineva mă solicită să vorbesc despre Berceanu, despre acest „pui de oltean", cu două inimi, o fac cu deosebită plăcere. Fiindcă pe Gheorghe Berceanu l-am dădăcit, dacă se poate spune așa, încă din primul său an de juniorat. Era în tabăra de lupte greco-romane organizată, cu patru ani în urmă, la Rădăuți. Dintre toți juniorii care se aflau acolo, peste 60 la număr, pe Berceanu „am pus ochii". Și nu m-am înșelat. De atunci el a urcat cu rîvnă, dar și cu un curaj nebănuit, [illegible] pe prima treaptă a podiumului campionatelor mondiale.

Ar trebui să mai amintesc poate și de alte succese ale acestui tînăr, de alte medalii de aur cucerite la mari competiții internaționale. Dar m-am rezumat la aceste cîteva cuvinte la care aș adăuga doar un singur amănunt: la 28 decembrie a împlinit 20 de ani. Mulți înainte Georgică și noi victorii în 1970!

Ion CORNEANU
antrenor federal

7. CALISTRAT CUȚOV

Titlul european, pentru el nu e mult!

Fostul meu elev, Calistrat Cuțov, este acum campion european. Faptul nu mă miră și am curajul că afirm că pentru el nu e mult. Pentru mine însă... Cine știe dacă din secția de box pe care o conduc aici, la Brăila, va mai crește un campion al continentului? Privesc adesea la copiii pe care îi am în sală și încerc să ghicesc care va fi o viitoare „stea". Dar cine poate... vedea în viitor? Nu-mi rămîne decît speranța că anonimii de azi vor fi campionii de mîine. Cîți dintre ei? Care din ei? Nu știu. Poate Răducu, poate Ionel, poate Sandu sau, cine știe, poate chiar Simion Cuțov, fratele campionului european, care bate sacii de antrenament mai tare decît o făcea, cu numai trei-patru ani în urmă, Calistrat, vor urca pe podium la marile competiții.

Ce își poate dori mai mult un antrenor?

Gheorghe BOBINARU
antrenor la Brăila

8. CONSTANTIN CIUCĂ

Cea mai mare satisfacție

Sînt mulți ani de cînd Ciucă a venit în secția noastră de box de la Reșița, unde a stat cinci ani. În 1956 era elev la „profesională" cînd a făcut cunoștință cu mănușile de box. Deși era talentat și muncitor, nu credeam, totuși, că îmi va aduce, peste ani, cea mai mare satisfacție din cariera mea de antrenor. I-am urmărit cu pasiune și, adesea, cu strîngere de inimă, evoluția chiar și după ce a devenit un pugilist renumit, la clubul Steaua. Eu tot elevul meu l-am considerat și îl consider, în ciuda faptului că, de regulă, primul antrenor e dat repede uitării. Numai la marile succese ziariștii se interesează și de... anonimul antrenor care a descoperit vedeta. Și Ciucă a oferit multe asemenea prilejuri, care au culminat cu titlul european de anul acesta, făcîndu-mă și pe mine, primul lui antrenor, ceva mai... cunoscut. N-am urmărit niciodată acest lucru și, credeți-mă, am fost fericit numai pentru succesul lui Ciucă.

Petre POP
antrenor la Reșița

281 de goluri în echipa națională

9. GHEORGHE GRUIA

Gheorghe Gruia este astăzi socotit — pe bună dreptate — cel mai bun handbalist al lumii. Poate că acest calificativ, care-i onorează, nu are la bază elemente precise, date exacte, el fiind consecința impresiei pe care acest realizator prin excelență a lăsat-o ziariștilor sau tehnicienilor. Totuși, „Guriță", cum îi spunem noi, colegii săi de echipă, este un fenomen. A debutat în handbal destul de tîrziu, la 21 de ani, în decembrie 1961, după ce cochetase, ca elev al unei școli de ofițeri, cu atletismul și voleiul. Drumul pînă la tricoul echipei reprezentative, l-a parcurs apoi extrem de rapid (a fost selecționat și a jucat primul meci în reprezentativa țării în decembrie 1963), devenind unul din componenții ei de bază.

Astăzi, Gheorghe Gruia are la activ 75 de jocuri în „națională", pentru care a înscris 281 de goluri. Este maestru emerit al sportului, a contribuit la cucerirea de către Steaua a „Cupei campionilor europeni", și are în vitrina sa o medalie de aur și una de bronz de la campionatul mondial.

Cristian GAȚU
maestru al sportului

10. IONEL DRÎMBĂ

Preferînd scrima a făcut o bună alegere

Ionel Drîmbă a devenit un nume în scrima mondială: campion olimpic, de repetate ori cîștigător al unor trofee cu mare rezonanță — „Cupa Giovanini", „Cupa „Adrian Rommel" — sau a unor concursuri-test cu participarea fruntașilor de pe glob.

Visa el, acum 17 ani, cînd s-a hotărît să se dedice scrimei, asemenea cu mine? Adevărul e că în 1952, la Timișoara, Ionel nu era hotărît către ce sport să opteze: scrimă sau tenis de cimp. Mă bucur că, în calitate de antrenor — pe atunci, la „Stăruința" — l-am convins pe Ionel să rămînă credincios sportului mușchetarilor și probabil că, în clipele marilor satisfacții care nu l-au ocolit, și el se gîndește că a făcut o alegere bună.

Oscar FEISTHAMMEL
antrenor la „Politehnica"-Timișoara

Făcînd o triere a răspunsurilor primite, în final s-a constatat că nici unul dintre participanți n-a reușit să-i indice pe toți cei mai buni 10. Un singur răspuns a fost cu 9, cel al tov. **Gheorghe Băban** din comuna Pomi nr. 201, județul Satu Mare. Tov. Băban va primi premiul (un aparat de radio) oferit de redacția ziarului „Sportul". Cu 8 pronosticuri exacte sînt 22 de scrisori primite de la: St. N. Trăilescu — Devesel, Mehedinți, Gh. Petrușe — Pișcolt, Satu Mare, Ionel Isovioni — Geoagiu, Hunedoara, Vasile Lombrea — Cimbrud, Alba, Gabriel Rednic — Baia Mare, Maramureș, Iosif Gere — Hunedoara, Ion Macarie — București, Ion Marcu — Vadu Crișului, Bihor, Nicolae Căpitănescu — Miculești, Gorj, Elena Bulca — Dej, Cluj, Andrei Marian — Izvoarele, Teleorman, Petre Grădilă — București, Jenică Vizitiu — Tg. Mureș, Cezar Iliescu — București, C-tin Iagăn — București, Melentie Anton — Sibiu, Vasile Alexoae — Iași, Petre Pascu — Amara, Ialomița, Gheorghe Pascu — Amara, Ialomița, Ion Pascu — Amara, Ialomița, Alex. Heghedus — Cluj, Viorel Vasilescu — București.

Luni 5 ianuarie, la ora 19,30, la sediul redacției noastre (București, str. Vasile Conta nr. 16, etajul IV) va avea loc tragerea la sorți pentru desemnarea cîștigătorilor celorlalte premii oferite de ziarul SPORTUL.

Tiparul I.P. „Informația", str. Brezoianu nr. 23—25, București